

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

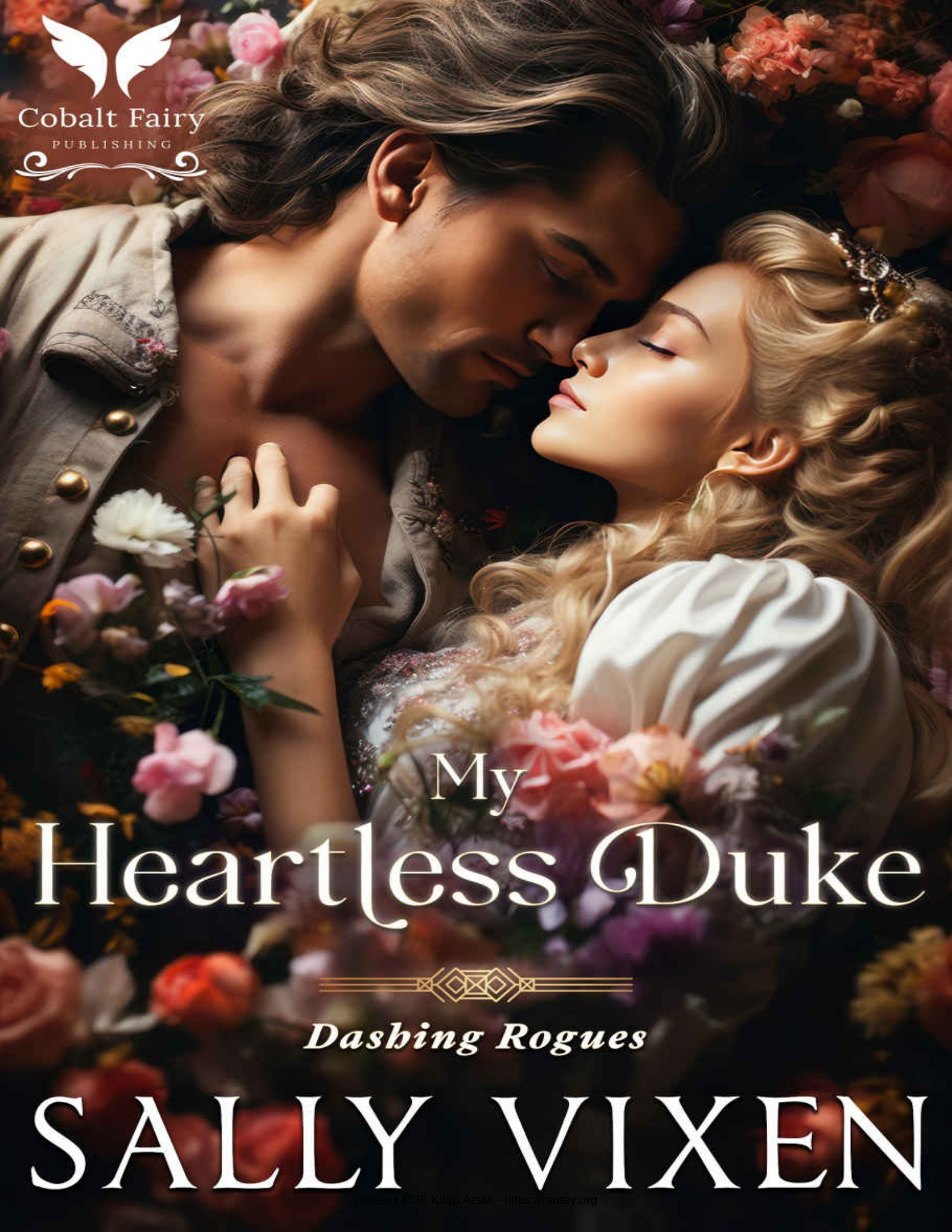
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My
Heartless Duke

Dashing Rogues

SALLY VIXEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BENİM KALPSİZ DÜKÜM
BUHARLI BİR TARIHI REGENCY AŞK ROMANI

DASHING ROGUES
BİRİNCİ KİTAP

SALLY VIXEN

İÇİNDEKİLER

Okumaya Başlamadan Önce...

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Sonsöz

Genişletilmiş Epilog

Önizleme: Rakış Dükünün Baştan

Çıkarılması Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Also by Sally Vixen

Yazar Hakkında

OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE...

Benimle sohbet edebileceğiniz özel bir yer olduğunu biliyor *muydunuz?* dünyanın dört bir yanındaki binlerce benzer düşünen kitap kurdu ile?!

Cobalt Fairy'nin doymak bilmez okurlardan oluşan facebook grubuna katılın ve size garanti ederim, keşke bize daha önce katılsaydım diyeceksiniz!

Hemen şimdi bağlantı kuralım!

Yukarıdaki resme tıklamanız yeterli! ↑

KİTAP HAKKINDA

"Sadece bir yıl, sonra ondan kurtulacağım..."

Selina'nın aşırı korumacı ağabeyi bir yıllığına evden ayrılınca, Selina'nın nefret ettiği tek adamı ona bakmakla görevlendirir. Soğuk, gösterişli en iyi arkadaşı Barrington Dükü...

William kalpsiz bir çapkındır. Selina ise tatlı ve güvensizdir. İlk başta birbirlerinin yolundan uzak durmaya karar verirler. Ama çok geçmeden kaderin bir cilvesi onları hiç olmadıkları kadar yakınlaştırır. Keşke William asla aşık olmayacağına söz vermeseydi...

PROLOGUE

"William, burada ne yapıyorsun, genç adam? Yatakta olmalıydın!"

Genç çocuk annesinin nazik ama bir o kadar da kızgın ifadesine gülümsedi. Barrington Düşesi otuz yaşındaydı ama yine de selamını yeni vermiş genç bir kadından daha yaşlı görünmüyordu. Ancak, küçük oğluna böyle baktığında, William dokuz yaşından çok daha genç hissetmekten kendini alamıyordu - gerçekte on yaşında olmaktan sadece bir ay uzak olduğunu iddia etmekten ne kadar hoşlansa da.

"Ben... varlığıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm," diyerek cesur bir imaj çizmeye çalışarak ona nazikçe sırttı.

Gerçek şu ki, o gece uyuyamamıştı. Nedense, kalbi küt küt atarak yatakta öylece yattı.

Tabii ki annesine korktuğunu söylemek istemedi. Zaten dokuz yaşındaydı. Hala karanlıktan nasıl korkabilirdi?

Ama annesinin yumuşak gülüşü ve parıldayan gözleri dünyadaki en güzel şeylerdi ve onun varlığında kalbinin rahatladığını fark etti. Barrington Dükü olan babası ona her zaman annesinin Londra'daki en güzel kadın olduğunu söylerdi ve eğer babası bunun doğru olduğuna inanıyorsa, William da bunun bir gerçek olması gerektiğini bilirdi.

"Genç erkekler kendi odalarında uyumayı severler," diye sır verdi Düşes ona, yumuşak ipek sabahlığı göz hizasında onunla konuşurken etrafında parıldayan bir havuz oluşturunuyordu. "Ve benim için bu kadar endişelenmene gerek yok, sevgili oğlum. Baban beni korumak için burada."

"Babamın her zaman yardıma ihtiyacı olabilir," diye ekledi William. "Bana en iyi erkeklerin nasıl işbirliği yapılacağını bilenler olduğunu söyle..." Kelime aklına gelmediği için burnunu buruşturdu.

Babası ne demişti? Oh, evet! *İşbirliği* yapın. "İşbirliği yap!"

diye patladı sonunda.

Annesi ona gülümsedi. "Baban çok bilge bir adam ve ondan bu kadar çok şey öğreniyor olman çok güzel. Öğütlerine kulak verdiğin sürece bir gün iyi bir dük olacaksın William."

"Ama ben dük olmak

istemiyorum!" "Neden olmasın,

sevgili oğlum?"

"Çünkü bir dük olmak, babamın... babamın artık bir dük olmadığı anlamına gelir."

En çok neden korktuğunu söyleyemiyordu. Çok sevdiği babasının öleceği düşüncesi William için kesinlikle dehşet vericiydi.

Barrington Düşesi ona hüznle gülümsedi. "Yaşına göre çok fazla kasvetlisin William. Şimdi, seninle yatağa-"

Daha öğüdünü bitirmemişti ki, kapı birdenbire açıldı ve William'ın aniden sıçramasına neden oldu.

"George!" diye haykırdı Düşes. "Bunun anlamı ne-"

Babasının gözleri William'ın üzerine düştü ve genç çocuk gözlerinde daha önce cesur, harika babasıyla hiç ilişkilendirmediği bir duygu gördü: korku.

"Kaybedecek zaman yok!" diye ısrar etti. "William'ı al ve git. Ben onları uzak tutmaya çalışacağım."

William annesinin nefes nefese kaldığının farkında bile değildi, onu babasıyla paylaştığı yatak odasından uzaklaştırıp Düşes'in odasına bağlanan bitişik süite iterken nazik elleri çılgına dönmüştü.

Süite girmeyi zar zor başarmışlardı. Gözleri, annesini sayısız nişan için hazırlanırken izlediği makyaj aynasına takıldı. Şimdi, havada asılı duran gerginliği daha da artırıyor gibiydi.

"Anne, sorun ne?" diye sordu, yüksek ve öfkeli sesler eşliğinde kapının açıldığını duyunca genç gözleri korkuyla irileşti.

"Şşşt!" diye onu uyardı Düşes, güzel yüz hatları dehşetle doluydu. "Buraya gel, William. Çabuk! Ve ne yaparsan yap, sakın ses çıkarma!"

"Ama sen neredesin-"

Ama annesi onu çoktan gardırobunun içine itmişti, düşüşü sadece ipeklerin, satenlerin ve kadifelerin ezilmesiyle yumuşadı. Süitin kapısı zorla açılırken annesinin gardırobun kapılarını kapatmasını dehşet içinde izledi.

William kapıların arasındaki aralıktan babasının tanıdık kıyafetli iki adam tarafından zapt edildiğini görebiliyordu. Barrington Malikânesi'nin hizmetkârlarının resmi üniformasını giiyorlardı ama genç çocuk onları daha önce hiç görmediğinden emindi.

Aristokrasinin diğ er üyelerinin aksine, ailesi onu hizmetçilerle ilişki kurduğı için hiç azarlamamı tı, bu yüzden hepsini oldukça iyi tanıyordu. Hatta zaman zaman onların çocuklarıyla bile oynardı.

Bu adamlardan birinin günlerdir yıkanmamı  gibi görünen kirli kahverengi bir sakalı vardı. Bir diğ erinin parlak kıızıl saçları ve tembel gibi görünen bir gözü vardı. İçlerinden birinin -g r n  e göre grubun liderinin- sağı ka ından yanağına kadar uzanan korkunç bir yara izi vardı.

Bu adamlar... Barrington Malikanesi'nden değıllerdi. Hizmetçi kıyafetlerini nasıl ele geçirdiler?

"Barrington Malikanesi'ne bu şekilde girmeye nasıl cüret edersiniz?"

Annesinin sesi, uzun bir aristokrat soyundan gelen asil bir kadın olan Barrington D  esi'nin tam otoritesiyle çınladı. Yine de, kahkaha tufanıyla kar ıla tığında sesinde belli belirsiz bir titreme vardı.

" ok güzelsin, hakkını vermeliyim!" Adamlardan biri  ehvetle sırtarak ona baktı, gözleri açgözlülükle ince bornozunu süzüyordu. "Peki ya ben-"

"O pis ellerini karımın üzerinden  ek!" diye hırladı D k.

"Beni kim durduracak? Sen mi?" William, adamın tabancasının kabzasıyla babasının kafasına acımasızca vurmasını izledi ve D k acı dolu bir inilti çıkardı.

"Ne istiyorsun? Para mı? Mücevher mi?" diye bağırdı annesi. Mücevher kutusunu çıkardı ve onlara doğıru fırlattı. İnciler, yakutlar, safirler ve elmaslar yere d  erken etrafa saçıldı. "Alın ve gidin!"

"Teşekkür ederim hanımefendi!" diye cevap verdiler. "Bunları da alacağız!"

William hasta olacakmış gibi hissetti. Bu adamlar gecenin bir yarısı evinde ne yapıyorlardı? Ve neden babasına zarar veriyorlardı?

Birden gruba başka bir adam daha katıldı.

"Çocuğu bulamıyoruz!" diye yakındı. "Bir aşağı bir yukarı aradım!"

Lider ona bir embesilmiş gibi baktı. "Çok uzağa gitmiş olamaz! Bulun onu!"

"Ama zaten her yere baktım ve hala o lanet çocuktan bir iz yok!" "Evet!

Patron keşfe çıkma eğiliminde olduğunu söylemişti..."

"Gecenin bir yarısı mı? Çocukların çoktan yatmış olması gerekmiyor mu?"

"Umurumda değil! Onu bulun, yoksa pişman olmanızı sağlarım!"

Adamlar kendi aralarında tartışırken William başka bir şey daha duydu: ayak sesleri. Çok daha fazla ayak sesi!

Onlardan daha fazla var mıydı? Kesinlikle olmamasını umuyordu!

Kapı yüksek sesle çalındı ve William diğer tarafta her kim varsa kapıları kıracağından korktu.

"Majesteleri!" diye dışarıdan birinin seslendiğini duydu. "Majesteleri, yanlış bir şey mi var?"

William'ın kalbi rahatlayarak çılğınca çarptı. Hopkins! Bu Hopkins'ti, sadık uşakları! Onları kurtarmaya gelmişti ve duyduklarına bakılırsa yanında adamlarını da getirmişti!

Genç çocuk mutluluk ıgıklarını gclkle bastırabildi ve sessiz kalması gerektiğini hatırladığında ellerini ağızına kapattı.

Yakalanmaması gerektiğini.

Neyse ki adamlar, personelin varlıklarından haberdar olması ve büyük olasılıkla etraflarının sarılmış olması ihtimaliyle çok daha fazla meşguldü.

"Kahretsin! Yakalandık!" diye inledi kirli kahverengi sakallı adam. "Ve hala çocuğu bulamadık!"

"Boş ver onu!" dedi liderleri aceleyle. "Ekselansları ve eşı burada."

"Hayır!" William babasının ıgılığını duydu. "O olmaz. Karımı rahat bırakın, yalvarırım!"

"Ooh! Bunu sevdim - süslü bir Dk bize merhamet için yalvarıyor!" Kirli Sakal kıs kıs güldü.

Kapıya vurma sesi durana kadar devam etti ve sonra anahtarların kusursuz şıngırtısı duyuldu.

Elbette William, Bayan Watts'ın evdeki her odanın anahtarını sakladığını biliyordu. Düşes dışında, Barrington Malikânesi'ne bu şekilde girebilen tek kişi baş kahyaydı. Hopkins onu çağırmış olmalıydı.

Birazdan kapıyı açacaklar ve-

Gürültülü bir silah sesi duyuldu ve ardından bir kadının

feryadı yükseldi. "Sizi canavarlar!"

Gecenin karanlığını üç el silah sesi daha deldi ve güzel annesinin babasının önünde kanlar içinde yere yığılmasını, çığlığının boğazında düğümlenmesini dehşet içinde izledi. Kolları sanki son nefesini verirken bile kocasına ulaşmaya çalışıyormuş gibi önünde uzanıyordu.

O anda kapı patlayarak açıldı ve Hopkins ile bir grup uşak içeri dalarken küfürler havada uçtu. Yakalanmak üzere olduklarını anlayan davetsiz misafirler çeşitli yönlerde dağıldılar. William yaralı liderlerinin pencereden atladığını zar zor fark etti.

Umarım aşağı inerken ölür, diye düşündü genç çocuk.

Davetsiz misafirler kaçmaya çalıştı ama daha güçlü uşaklar tarafından çabucak alt edildiler. İçlerinden biri karşı koymaya çalıştı ve hemen boyun eğdirildi.

"Majesteleri!" diye bağırdı kahya, Dük ve Düşes'in yüzükoyun yatan ve kanları altlarındaki halıya sızan bedenlerine bakarken. Normalde soğukkanlı olan yüz hatları soldu.

"Tanrı aşkına, hayır!" Uşaklardan biri olan Jeremy, adamlardan birinin boynunu sıkıca kavrayarak haykırdı. "Sizi hasta piçler!"

Hopkins arkasını döndü ve çılgınca baktı. "Genç efendi nerede?" diye sordu çılgınca. "Eğer çocuğa zarar verdiysen, yemin ederim-"

"Onu bulamadık," diye inledi adamlardan biri. "Lanet çocuk-"

"Sessiz ol!" Başka bir uşak olan Harold ona yumruk attı. "Onun adını ağzına almaya hakkın yok!"

"Onun kim olduğunu ya da nereye gittiğini bile bilmiyoruz!"

William hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Sadece annesinin bir daha asla giymeyeceğini bildiği kıyafetlerin içinde, kumaşlara yaslanabiliyordu.

Hopkins'in gardıroba doğru yürüdüğüün hayal meyal farkındaydı. Uşak alışılmadık bir yavaşlıkla kapıları açtı.

Genç çocuk donuk gözlerle uşağa baktı. Yaşlı adamın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Lord Will - hayır, Majesteleri," diye düzeltti titreyen bir sesle. "Çok özür dilerim. Çok geç kaldım."

Majesteleri.

Ama William Barrington Dükü olmak istemiyordu, kısa bir süre önce annesine de aynı şeyi söylemişti. Unvanları, mülkleri, gücü ve prestiji miras almak istemiyordu.

Çünkü tüm bunların tek bir anlamı olabilirdi: Babası ölmüştü.

Ama ölmüşlerdi, hem annesi hem de babası. Kendi odalarında soğukkanlılıkla öldürölmüşlerdi.

Babası, ailesinin kaçması için biraz zaman kazanmak amacıyla onları oyalamaya çalışmıştı. Annesi son ve umutsuz hareketleriyle onu bulamayacaklarını garantilemişti.

Ve William artık gerçekten Barrington Dükü'ydü.

Cesur, güçlü, bilge babası değil. Artık değildi.

Genç çocuk halı kaplı zemine çöktü ve acı içinde çığlık attı.

BÖLÜM 1

"**I** Lord Carrington'ın Büyük Tur'undan sonra Londra'ya yeni döndüğünü duydum ve anlatılanlara bakılırsa kendisi kesinlikle harika biri!"

Avizelerin parlak ışıkları altında Selina Walford'un yeşil gözleri muziplikle parıltıyordu. "İlahi mi dediniz? Nasıl yani?"

"Eğer birinin yıllık geliri en az beş bin pound ise, öyle olmalı!"

Selina arkadaşına takılarak, "Demek ki... kesinlikle ilahi olan görünüşü değil, cüzdanı olmalı," dedi.

Lord Powell'ın en büyük kızı Julia Lewis, alev alev yanan kızıl saçlarıyla çelişen narin bir pembeyle kızardı. Arkadaşına nazıkçe vurdu. "Oh, asla anlayamazsınız! Ama Lord Carrington olmasa bile, bu odada hâlâ çok sayıda uygun bekâr var-"

"-ve muhtemelen hepsi de aynı derecede muhteşem görünüyor," dedi küçük kız kardeşi Mary, Selina'ya talihsiz bir gülümseme atarak. "Geçen hafta Lord Haversham'ın gördüğün en yakışıklı adam olduğunu iddia etmiştin. Ondan önceki hafta da Lord Bentley'di."

Kızıl saçlı ona göz kırptı. "Sanırım Lord Crowley bu gece beni dansa kaldıracak, o yüzden bu bir kayıp sayılmaz. Zaten üç gün önce danslarımdan birini ona ayırmam için bana söz verdirdi."

"Lord Crowley? Hmm..." Selina düşüncelere daldı. "Geçen gece White's'ta hatırı sayılır bir meblağ kaybettiğini duydum..."

"Bunu sana kim söyledi? Yine kardeşin mi?"

Selina nazıkçe omuz silkti. "Sanırım Andrew bundan bahsetmiş olabilir."

"Ve sanırım sevgili kardeşiniz Londra'daki her erkeği aşağılamıştır?"

Selina kardeşini ne kadar sevse de, en iyi arkadaşıyla hiçbir zaman iyi anlaşamadı. Bazen onların atışmalarını izlemek oldukça eğlenceliydi. Ancak bazı zamanlar ikisinin arasında kalmak oldukça sinir bozucu olabiliyordu.

Ancak Julia her ne kadar Andrew'a karşı önyargılı olsa da, Selina kardeşinin tam da bunu yaptığını inkar edemezdi.

Muhtemel talipleri olabilecek bekarlar.

Andrew, iç geçirerek fark etti ki, kendi babaları Lord Towbridge'den çok daha aşırı korumacıydı. Aslında Selina, Trowbridge Markisi'nin ona ilgi gösteren ilk erkekle evlendirmek için sabırsızlanacağını düşünüyordu; bu erkek onun üç katı yaşında ya da Ton'daki hanımların yarısını rahatsız eden Lord Huxley kadar iğrenç biri olsa bile.

Neyse ki, Lord Huxley tanışma bile isteyemeden kardeşi devreye girmişti.

Evliliğin gelecekteki mutluluğunu belirleyebileceği ve bu konuda çok az söz sahibi olduğu hayatın üzücü bir gerçeğiydi.

"Gözlerindeki o bakışı biliyorum Kızıl, bu yüzden planladığın her türlü yaramazlığa bir son versen iyi olur," dedi derinden gelen bir ses. "Ya da maskaralıklarına devam edersen, kız kardeşimi bu işe karıştırma."

Julia nefesinin altından, "Şeytandan söz edersen, o ortaya çıkar," diye mırıldandı.

Selina arkasını döndüğünde ağabeyi Rowley Kontu Andrew Walford'un Julia'ya uyarı dolu bir bakışla baktığını gördü.

"Andrew!" Selina onu neşeyle selamladı. "Biz de tam-"

"Arkadaşınızın Londra'daki tüm erkek nüfusla dans etmeyi planladığını duydum," diye tersledi. "Büyük bir başarı olduğunu söylemeliyim."

"Sen hariç tabii," diye söze girdi Julia. "Sen yapamazsın. Pek de uygun bir bekâr sayılmazsın."

Tabii ki hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı. Selina, kendisi için olmasa, Andrew'un evlenme çağına gelmiş kızları olan sosyete anneleriyle dolup taşan böyle bir baloda asla boy göstermeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Ve bekâr olsaydım bile seninle evlenmeyi düşünmezdim," diye karşılık verdi Kont.

"O zaman Tanrı'ya şükürler olsun ki Londra'daki herkes senin kadar zevksiz değil!" Julia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hem iyi bir beyefendiyle dans etmek istemenin nesi yanlış? Belki de gitmen gerçekten de en iyisi olacak. Belki o zaman Selina nihayet bir beyefendinin iki adım yakınında durabilir ve ona kur yapma şansına sahip olur!"

Selina ağabeyinin ne kadar aşırı korumacı olabileceğini hatırlayınca kızardı ve yaklaşan seyahati yaklaştıkça bu eğilimi daha da artmıştı. Bu noktada onu kışkırtmak hiç akıllıca olmazdı ama Julia her zaman kaderi kışkırtan biri olmuştu.

Ya da kardeşinin öfkesi.

"Julia, lütfen!" diye arkadaşını uyardı. "Onu daha da kızdırırsan, işler daha da kötüye gidecek."

Andrew'un varlığının müstakbel talipler için etkili bir caydırıcı olduğu doğrudu - hatta bazıları Selina'nın konuşmaktan çekinmeyeceği, gerçekten iyi genç adamlardı. Ne yazık ki, ağabeyinin her biri hakkında söyleyecek bir şeyi vardı.

Daniel'la yaşadığı o olaydan beri hep böyle, diye iç geçirdi.

Ama her centilmen -bu terimi gevşekçe kullanıyordu- Daniel kadar kötü müydü?

Evli erkeklerle kurduğu ilişkilerle ünlü bir fahişeyle uygunsuz bir pozisyonda yakalandığında Selina'yla sadece iki haftadır flört ediyordu.

Neyse ki, birkaç kez ima etmiş olmasına rağmen Selina henüz onunla evlenmemişti. Bir erkeğin ilişkileri konusunda ketum olması başka bir şeydi, bunu tüm Ton'un önünde sergilerken yakalanması başka bir şey.

Selina elbette biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama tam olarak yıkılmış sayılmazdı. Öte yandan Andrew çok öfkeliydi ve eski talibine herhangi bir şekilde zarar vermemesi için onu ikna etmek tüm çabasını almıştı.

Eğer bunu yaparsa, kardeşini uyarmıştı, bu sadece onun adını çamura bulaştıracaktı. Dedikoducuları kışkırtmamak için kur yapmayı kesmek ve bundan daha fazla bahsetmemek daha iyiydi.

Ancak Julia ve Andrew daha fazla devam ederlerse, istemeden de olsa geçmişte kalmış bazı konuları gündeme getirebilirlerdi...

Üstelik Leydi Canterbury onları süzmeye başlamıştı bile ve Selina yaşlı kadının korkunç bir dedikoducu olduğunu biliyordu. Onun dikkatini çekmek hiç de kolay olmayacaktı.

Andrew kendini beğenmiş bir tavırla, "Fikirlerini kendine saklasan iyi olur Red, çünkü buradan ayrıldığımda bile kız kardeşimin senin gibiler tarafından lekelenmeyeceğinden emin olacağım," dedi.

Selina şaşkınlıkla kardeşine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten de seni savunmasız bırakacağımı düşünmedin, değil mi?" Andrew bunu düşündüğü için gözle görülür bir şekilde kıvrılmış görünüyordu.

Sevgili ağabeyinin tam olarak ne demek istediğine dair bir açıklama talep etmek üzereydi ki, tanıdık, uzun boylu, siyah saçlı bir adamın, toplumdaki yerinden son derece emin birinin kendinden emin yürüyüşüyle onlara doğru ilerlediğini gördü.

Ve bu görünüŖüyle onu kim suçlayabilirdi ki? Selina merak etti. "İlahi" olarak anılması gereken biri varsa, o da oydu.

Düşmüş bir meleğ e hiç de yabancı gelmeyecek bir yüzü vardı. Buz mavisi gözleri küçük gruba soğuk bir şekilde bakıyordu. Büyük ihtimalle Selina'nın gördüğü en yakışıklı adamdı ve iki sezon boyunca çok şey görmüştü. Tek sorun, duygulu dudaklarının kalıcı bir kaş çatmaya benzeyen bir şekilde sabitlenmiş olmasıydı.

Bu Selina'yı hemen soğuttu.

Korkunç bir arkadaş olacakmış gibi görünüyor, diye iç geçirdi. Bu dünyada hiçbir şey onu mutlu edemezmiş gibi görünüyor. Ya da heyecanlandıramaz. Ya da herhangi bir şey, gerçekten.

Hayır, karşısındaki adam tüm dünya onu üç kez hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyordu ve ondan aynısından daha fazlasını beklemiyordu.

"Rowley."

Sesi de kesinlikle günahkâr gibiydi. Zengin, bitter çikolata gibi.

Tüm bunlar Barrington Dükü William Gillingham Hazretleri için boşa gitti.

Göz ucuyla Julia'nın Dük'e kirpiklerini kırptığını gördü. Selina, karşısındaki erkeksi mükemmelliğin vücut bulmuş halinin arkadaşını kabul etmesine şaşırmayacaktı. Dük'ün tepkisini çekebilecek biri varsa, o da en yakın arkadaşıydı.

Kaymaktaşı teniyle kontrast oluşturan alev alev kızıl saçları ve ısııl ısııl parlayan mavi gözleriyle Julia Lewis bir insan alevi gibiydi ve Ton'un modasına uymak için canlı rengini azaltmak yerine onu tamamen benimsemişti. Kendine olan güveni ona karşı koymayı imkânsız kılıyordu.

Karşı koymak neredeyse imkânsızdı çünkü adamın yüzünde hâlâ en ufak bir duygu kırıntısı bile yoktu ve Selina bunu pek de çekici bulmuyordu.

Hem de hiç.

Belki *biraz*.

"Size iyi akşamlar, Majesteleri," diye selamladı kızıl saçlı kadın onu, sesi boğucu bir tonda çıkıyordu. "Bu gece son derece... harika görünüyorsunuz."

Sanki dilinin tadına bakıyormuş gibi sözlerinin üzerinde oyalandı.

Dük, her zamanki gibi, onun varlığını kabul etmeye bile tenezzül etmedi.

"Lütfen kendinizi utandırmayın." Andrew gözlerini devirdi ve ekledi: "Kesinlikle gülünç görünüyorsunuz."

Selina, Dük'ün kardeşinin kulağına bir şeyler fısıldamasını izledi, onun en küçük hareketinden bile yarı büyülenmişti. Gerçekten de, bu kadar sevimsiz olmasaydı, onun tüm Ton'daki en yakışıklı adam olduğunu kabul edebilirdi.

Bununla birlikte, bir beyefendinin yüz hatlarının ve yıllık gelirinin ötesine bakma konusunda oldukça şanslı bir eğilimi vardı ve konu tavırlarına geldiğinde, Barrington Dükü onun gözünde büyük ölçüde yetersiz kalıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ona katlanamıyordu.

Kardeşinin en yakın arkadaşlarından biri olsa bile.

"Ah... bizi mazur görmelisin, Selina," diye özür dileyerek ona döndü Andrew. "Konuşmamız gereken bir konu var."

Selina yüz ifadesini nötr tutacak kadar iyi yetiştirilmişti. Ağabeyinin hanımlar arasında en iyi ihtimalle çekici bir beyefendi, en kötü ihtimalle de pişmanlık duymayan bir haydut olarak tanındığını biliyordu. Arkadaşlarıyla konuştukları her neyse, hiçbirini duymak istemiyordu.

Ton'un dedikoduları aracılığıyla bir adamın tuhafıklarını duymak başka bir şeydi. Söz konusu beyefendinin

senin öz kardeşindi.

"Pekâlâ o zaman," diyerek onlara ince bir gülümsemeyle baktı. "Sonra görüşürüz... sanırım?"

"Elbette. Mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

"İstediğin kadar kalabilirsin. Seni özlemeyeceğiz!" Julia araya girdi, Andrew en iyi arkadaşıyla ayrılmadan önce ona bir kez daha uyarı dolu bir bakış fırlattı.

Selina her ne kadar kendini arkadan tekmelemek istese de, kardeşiyle birlikte kalabalığın içinde kaybolan Dük'ün geniş sırtını izlemekten kendini alamadı.

"Bu gerçekten de iyi bir erkek örneğinin ziyan edilmesi demek," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi Julia. "Kardeşinin arkadaşı olduğunu öğrendiğim andan itibaren, bir şekilde kusurlu olması gerektiğini biliyordum."

"Tavırları bazı insanları rahatsız ediyor..." Mary kaşlarını çattı.

"Bu," diye kabul etti Selina, "oldukça hafif bir ifade."

"Hayır. Onun en büyük karakter kusuru arkadaş seçimidir."

"Lord Rowley'e karşı önyargılısınız."

"Lord Rowley'nin sevilecek nesi var ki?" Julia parmaklarını küçümsercesine sallayarak mırıldandı. "Her neyse, bir balonun ortasındaiken, etrafımız dikkatimizi çekmek için yarışan seçkin bekârlarla çevriliyken neden Lord Rowley'i tartışarak değerli nefesimizi boşa harcıyoruz ki?" Sırıttı ve onlara göz kırptı. "Gelin, gecenin tadını çıkaralım hanımlar!"

Mary yumuşak bir iç çekişle, "Yani hepsi senin dikkatini çekmek için yarışıyor," dedi. Sözler dudaklarından dökülür dökülmez nazık bir genç adam küçük gruplarına yaklaştı ve Julia'ya dans teklif etti.

"Memnuniyetle, Lord Engelbert," dedi Julia adama parlak bir şekilde gülümseyerek.

Selina ve Mary onun yanaklarının pembenin narin bir tonuna dönüşmesini ve Julia'yı dans pistine çıkarmayı başarana kadar sonraki birkaç kelimesinde tökezlemesini sadece izleyebildiler. Julia omzunun üzerinden onlara göz kırptı ve genç lordu hayatının bir santim ötesine kadar büyülemeye başladı.

"Dans etmek istemediğine emin misin, Selina?" Mary yumuşak bir gülümsemeyle sordu. "Benim için endişelenmene gerek yok, biliyorsun."

"Kendi başının çaresine bakabileceğini çok iyi biliyorum," diye sırttı arkadaşına, "ama sanırım biraz daha burada kalacağım. Aslında şu anda canım dans etmek istemiyor."

"Kardeşin öldüğüne göre şimdi senin için bir şans."

Selina bir iç çekti. "Andrew bazen biraz fazla olabiliyor, ama o zamandan beri daha da kötüleşti... biliyorsun."

Mary, Daniel'ı tanımayacak kadar iyi bir arkadaşıtı.

"Daha önce ne dediğini duydun, değil mi?" diye sordu onun yerine.

"Yokluğunda beni savunmasız bırakmayacağını mı?" Selina kıkırdadı. "Sanki Julia yanımızdayken bu konuda endişelenmesine gerek varmış gibi."

"Gerçek bu."

Her iki genç kız da kıkırdamaya başlamadan önce birbirlerine baktılar. Julia dans pistinde büyüleyici ve göz kamaştırıcı olsa da, Andrew'un da tanıklık edebileceği gibi, isterse başa çıkması kesinlikle zor olabilirdi.

"Siz... onun ve Majestelerinin tartıştığı şeyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Ne? Hayır!" Selina gergin bir şekilde güldü. "Bununla bir ilgisi olmadığına eminim."

"Oh, şey... Majestelerinin bu kez Londra'da daha uzun süre kalacağını duydum."

"Muhtemelen burada bir işi vardır."

"Evet, ama burada istediğinden daha uzun süre kaldığını hiç duydunuz mu?"

Selina durakladı. "Haklısın. Ama işi her ne olursa olsun, benimle hiçbir ilgisi olmadığına eminim."

Barrington Dükü'yle tek ortak noktaları Andrew'du ve ağabeyi seyahate çıktığında Selina huysuz Dük'ü uzun bir süre görmeyeceğini düşünüyordu.

Ağabeyini ne kadar sevse de, zaman zaman zorba olabiliyordu, bu yüzden aslında bu ertelemekten biraz memnundu. Ne de olsa bu onun ikinci sezonuydu ve ağabeyinin düşündüğü gibi saf bir genç kız değildi.

Bu yıl ne yanlış gidebilir ki?

BÖLÜM 2

"U Yemin ederim... Barrington Dükü'nün böyle bir etkinliğe katılacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

William bu boğucu ses karşısında dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrıldığını hissetti. Sıradan bir izleyici için bu bir gülümseme gibi görünebilirdi, ama gerçekten de bir tiksinti ifadesiydi.

Ton, yatağına atlamak, parası ve unvanları için onunla evlenmek ya da her ikisini birden isteyen kadınlardan asla mahrum kalmadı.

Daha cesur kadınların -genç dullar, tatminsiz eşler ve benzerleri- kendisinin beceremediği türden tatlı sözler ve sevişmeler beklemedikleri sürece yatağında düzenli olarak hoş karşılandıklarını kabul etmek zorunda kalsa da, onlara karşı hiçbir zaman fazla sabrı olmamıştı.

Ama ne olursa olsun, karşısındaki kadın muhtemelen bunları bekliyordu. Belki daha da fazlasını.

Evlenme teklifi gibi.

Bunu düşünmek bile damarlarındaki kanın pıhtılaşmasına neden oldu.

Bu nedenle William, Ton'un gösterişli sosyal etkinliklerine karşı her zaman özel bir nefret beslemişti. Mümkün olduğunca onlardan vebadan kaçır gibi kaçardı.

Sadece bu da değil, evlenme çağında kızları olan sosyete anneleri, uygun bir bekârın varoluşunun felaketiydi ve ne yazık ki bir bekârın uygun görülmemesi için çok az kriter vardı.

"Daha sert bir şeyler içmeyecek misiniz, Majesteleri?" diye mırıldandı karşıdaki kadın.

William hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Buraya sadece iş için geldim."

Kıkırdadı. "Böyle bir etkinlikte nasıl olur da iş düşünebilirsin?" Balo salonunun geniş alanını işaret etti ve ardından dalgalanan kirpiklerinin altından ona baktı. "Gerçekten de iddia ettikleri kadar soğuk musunuz majesteleri?"

Oh, ne kadar çok şey olduğunu bilemezsin.

"Ah! William!"

William başını eğdi ve Andrew'un, Dük'ün bir kadınla konuşmasından duyduğu huzursuzluğu gizleyen bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüğünü gördü. Arkadaşı, William'ın havadan sudan konuşmalara hiç tahammülü olmadığını ve onunla karşılaşacak kadar talihsiz olanları gücendirmekten hiç çekinmediğinin farkındaydı.

"Kusuruma bakmayın leydim," diyerek onu tersledi ve ağzı açık kalmış kadının yanından soğuk bir tavırla uzaklaştı.

Şüphesiz, sesi ve iyi yerleştirilmiş birkaç dokunuşla onu başarılı bir şekilde baştan çıkarabileceğini düşünüyordu, ancak William onun sunduğu şeylerin hiçbirini istemiyordu.

Bu balo salonunun sunduklarından hiçbir şey istemiyordu.

Bununla birlikte, en iyi arkadaşı Rowley Kontu Andrew Walford gibi sosyal ortamda başarılı olanlar da vardı; Walford, evlenmemiş kızını kendisine vermeye hazır olan bir başka hırslı anneden kendini ustalıkla kurtarmayı başarmıştı.

Ama William daha iyi biliyordu -arkadaşı kibar bir ilgi gösteriyormuş gibi yapabilirdi, ama aklı başında hiçbir beyefendi, sadece hava durumu ve son modalar hakkında sohbet etmeyi bilen boş bir genç kadınla kutsal olmayan bir evlilik tuzağına düşmek istemiyorsa, bu tür "teklifleri" kabul etmezdi.

Elbette bu kuralın bazı istisnaları da vardı.

Gözleri, Selina Walford'un Lord Powell'ın çiçeği burnunda kızıyla mutlu bir şekilde sohbet ettiği odanın diğer tarafına kaydı. Saçları avizenin ışıkları altında koyu bir bal renginde parlıyordu, gözleri ise tüm aydınlatıcılardan daha parlaktı. Kadın içtenlikle gülümsüyordu ve bu gülümseme Lord Powell'ın gözlerini bilinçsizce kısmasına neden oldu, sanki onu kör ediyordu.

Diğer genç kızların aksine, onunla açıkça flört etmeye çalışmadı ya da ona korkuyla bakmadı.

Hayır, ona hafif bir hoşnutsuzlukla bakıyordu -neredeyse kardeşinin arkadaşı olduğu için ona zar zor tahammül ediyormuş gibi- ve William böylesinin daha iyi olduğuna karar verdi. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle uzun uzun konuşmak istemiyordu.

Boş konuşmalardan daha kötü bir şey varsa, o da saflık sınırına dayanan sınırsız iyimserliğiydi.

Ya da aptallık.

William her iki özelliği de çekici bulmuyordu.

"Bu gece buraya geldiğin için bana büyük bir iyilik borçlusun," diye homurdandı, sonunda kadının hamlelerini savuşturmayı başaran arkadaşına. "Bu lanet yer kızlarını ya da kendilerini bana pazarlayan kadınlarla kaynıyor..."

Andrew sadece bir kahkaha attı ve geniş omuzlarını silkti. Çok iyi arkadaş olabilirlerdi ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı. William'ın anlamsız sosyal etkileşimleri küçümsediği yerde, Rowley Kontu bunlarla büyümüştü.

"Ve Leydi Farthingale de listenizin bir parçası olmaya kararlı görünüyor," diye kıkırdadı en iyi arkadaşı.

Listesi - elbette, bir elmas bilezik veya bir çift safir küpeden daha fazlasını talep etmeden fiziksel ihtiyaçlarını karşılayan kadınların bir listesini tutuyordu. William, bu kadınlar onun sınırlarına saygı gösterdiği ve fiziksel ilişkinin ötesinde herhangi bir ilişkiyi teşvik etmekten nefret ettiği sürece kesinlikle cömertti.

Andrew böyle bir listeden haberdardı, muhtemelen kendisinin de bir listesi vardı ama William arkadaşının bu konuda onun kadar soğuk ve işlemci olduğundan şüpheliydi.

Ayrıca muhtemelen üç kat daha uzundu.

"Hiç de öyle olmayacak," diye hemen karşılık verdi. Başını söz konusu hanımefendiye doğru hafifçe salladı. "Ayrıca, o çoktan hayatına devam etti."

Andrew onun görüş alanını takip ederek güzel Leydi Farthingale'in genç Lord Hollingsworth'u küçük kızının etrafına başarıyla sardığı yere geldi.

Birkaç iyi yerleştirilmiş bakış ve erkekleri saçmalayan aptallara indirgeyebilecek bir gülümseme ile parmak.

"Hızlı hareket ediyor," diye itiraf etti gülümseyerek ve omuz silkerek. "Zavallı adam ona neyin çarptığını anlayamazdı."

Adam mı? William alayla düşündü. Eğer standartlarını geliştirebilirse, böyle adlandırılmaya layık olabilirdi.

Ne yazık ki Londra sosyeta Lord Hollingsworth gibi kendini beğenmiş züppelerle doluydu.

"Sanki bu senin için çok kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı William. "Hatırladığım kadarıyla, Alverton Vikontu daha geçen ay kızının onurunu lekelediğin için seni neredeyse azarlıyordu."

"Küçük bir yanlış anlaşılma," diye güldü arkadaşı umursamazca. "Ve kızı ile karısının maskaralıkları hakkında güzel, uzun bir sohbetle çözülebilecek bir şey."

Gerçekten de Andrew zararsız, sevimli bir beyefendi gibi görünebilirdi ve birçok sosyete annesi onu böyle sanmıştı; ancak William o gülümsemenin ardında ne kadar kurnaz bir zekânın yattığının farkındaydı.

"Anladığım kadarıyla beni buraya, bu lanet balo salonuna sadece senin sıkıntılarını tartışmak için davet etmedin," dedi sert bir ifadeyle.

Andrew güldü. "Her zamanki gibi doğrudan konuya giriyorsun."

"Daireler çizmek daha çok senin uzmanlık alanın."

"Senin için ağladıktan sonra hanımları rahat bırakmanın bir yolunu bulmalıyım."

William buna içten içe homurdandı. Arkadaşı Ton'un kadınlarının ilgisinden hiçbir zaman yoksun kalmamıştı. Aslında, ona kesinlikle yaltaklanıyorlardı.

"Tüm bunlardan uzakta iki ay hayatta kalmazsınız," diye belirtti.

"Bana neden bu kadar az güveniyorsun?" diye sırttı Kont, sonra ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Aslında seninle konuşmak istediğim konu da buydu - benim ayrılmam."

William'ın kaşları çatıldı. "Şimdi de bana duygusal mı davranıyorsun?"

"Ne? Lanet olsun, hayır! Sizin gibilerden herhangi bir sempati talep edecek kadar aptal değilim."

"O zaman, nedir?"

Arkadaşı sessizleşince William onun bakışlarını balo salonunda takip etti ve Selina Walford'a takıldı. Bu gece, cildinin nemli krem rengini ortaya çıkaran canlı bir yeşil giymişti. Arkadaşlarına içtenlikle gülümsüyordu ve William onun tüm vücudunda yapmacıklığın zerresinin bile olmadığını biliyordu.

Andrew ve kız kardeşi oldukça yakındılar ki bu da Ton'da nadir görülen bir durumdu. Çoğu varis gibi Andrew da babasının izinden gitmesi için yetiştirilmişti, Selina ise -her şeye rağmen, kız kurusu olmadan önce yeterince uygun bir eş bulması beklentisiyle- toplumdaki rolü konusunda yeterince eğitilmişti.

William arkadaşına bakarken midesine bir şeylerin battığını hissetti.
Olamaz...

Andrew sonunda usulca, "Onun için endişeleniyorum," diye itiraf etti. "Selina'nın nasıl biri olduğunu bilirsin - o lanet kalbini koluna takar. Bu konuda konuşmuyor olabilir ama o piç kurusu tarafından hâlâ rahatsız edildiğini biliyorum-"

"Yanında arkadaşları var," diye araya girdi William. "Tamamen yalnız kalmayacak."

Zavallı Lord Engelbert'e son danslarında önderlik ettikten sonra Julia Lewis'in onlara katıldığı yere baktı. Lord Powell'ın en büyük kızı hesaba katılması gereken bir güçtü ve sık sık böyle balo salonlarına bir kasırga gibi girer, ardında mahzun kalpler bırakırdı.

"Julia Lewis'ten mi bahsediyorsun?" Andrew'un küçümsemesi daha belirgin olamazdı. "Ben daha çok Selina'yı da saçmalıklarının içine çekmesinden endişeleniyorum. Ya kız kardeşi? O da en az Selina kadar savunmasız."

William, "Bir de hepsini hizada tutmak için Leydi Powell var," diye belirtti.

"Evet, ama ona başka biri göz kulak olsaydı kendimi daha iyi hissederdim. Güvendiğim biri."

"Kız kardeşiniz gibi etkilenebilir genç hanımlar konusunda bana pek güvenilmez."

Andrew bir kahkaha patlattı. "Doğru. Ama etkilenmeye açık genç hanımlar senin sevdiğin türden kadınlar değiller ve bu yüzden sana güveniyorum."

William her kelimedede durumun kontrolünü biraz daha kaybettiğini hissediyordu. Selina'yla pek anlaşılamadıkları doğrudu, daha iyi bir terim bulamadığı için Selina'nın kendisinden hoşlanmadığının farkındaydı.

"Vermont da her şeyi görüldüğü kadar hafife almıyor."

Bu isim öylesine alayla söylenmişti ki, William kısa bir süre Lord Daniel Vermont'un şu anda nasıl hâlâ hayatta olabildiğini merak etti. Onun bir

Muhtemelen ağabeyinin elini tutan kişinin Selina olduğunu düşünüyor ve bunun için ona biraz hayranlık duyuyordu.

Andrew'un bir tür intikam almasına, belki de flörtleri sırasında kız kardeşini aşağılamaya cüret eden piç kurusuna hesap sormasına izin verilseydi, bu daha büyük bir skandala neden olurdu.

Selina'nın her şeyi sessizce halının altına süpürerek başardığı şey, Ton kendi başarısız flörtünden çok daha oyalayıcı bir şey bulana kadar tüm meselenin unutulup gitmesine izin vermektir.

Genç bir bayan için oldukça alışılmadık bir durumdu ama yine de tanıdığı diğer sosyete kızlarına hiç benzemiyordu.

"Senden çok şey istediğimin farkındayım-"

Oh, hiçbir fikrin yok...

"-ama Vermont sinsi bir piç ve Selina... nasıl olduğunu bilirsiniz."

Elbette William, Selina Walford'un nasıl biri olduğunun farkındaydı. Gün ışığının kişileştirilmiş hali gibiydi; o kadar parlak ve neşeliydi ki ona uzun süre bakmak acı veriyordu.

Özellikle de hayatının büyük bir kısmını karanlıkta geçirmiş biri için.

Hayır, Andrew'un en son isteyeceği şey onu küçük kız kardeşi için bir tür vasi olarak atamaktı.

Selina muhtemelen bu konuda onunla aynı fikirdeydi.

"Bu konuda ona hiç danıştın mı?" diye iç geçirdi.

"Tabii ki hayır. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini biliyorsun!"

Bu da Andrew'un ondan istediği şeyi daha da ürkütücü hale getiriyordu. Geçici vasilik bir şeydi. İsteksiz bir vasi üzerinde geçici vesayet ise bambaşka bir şeydi.

Andrew, Selina'nın annesinin, yani Trowbridge Markizi'nin sorumluluğunda olduğunu iddia edebilirdi ama Selina'nın ne kadar kibar bir ihmalle büyüdüğünün de farkındaydı. Andrew her fırsatta ona göz kulak olmasaydı, Selina muhtemelen büyüdüğünde bu kadar iyimser olmayacaktı.

"Senden çok şey istediğimi biliyorum ama o benim tek kız kardeşim," dedi arkadaşı yumuşak bir sesle.

William daha Manderley balo salonuna adımını atmadan savaşın yarısını kaybettiğini biliyordu. Hiç şüphe yok ki Andrew her şeyi çoktan planlamıştı ve William bir şey yapmaya zorlanmaktan ne kadar nefret etse de en iyi arkadaşıyla aynı fikirde olmak zorundaydı.

Selina Walford'un, insanların doğuştan gelen iyiliğine hâlâ inandığı için bile olsa, gözetilmeye ihtiyacı vardı.

O hariç tabii. İçinde pek iyi bir şey kalmamıştı.

Kendi haline bırakılsa muhtemelen bu acımasız dünyada hayatta kalamazdı. Ton'daki dedikoducular onu parçalara ayırırdı. Beyefendiler onun nezaketinden faydalanmak için her şeyi yaparlardı.

Gözlerini kapadı ve içini çekti.

"Peki. Ama karşılığında ben de bir şey istiyorum..."

BÖLÜM 3

Selina, Barrington Dükü balo salonunda görüldüğünden beri kendisini rahatsız eden huzursuzluk hissini açıklayamıyordu. O biriydi

Kardeşinin en yakın arkadaşlarından biriydi ama onda onu her zaman tedirgin eden bir şey vardı.

Özellikle de koyu mavi gözleri onunkilerle buluştuğunda.

Adamın bakışları balo salonunun öbür ucundan onunkilere takılınca sert bir nefes çekti, yanaklarına bir sıcaklık çöktüğünü hissedince içgüdüsel olarak başını eğdi.

Yakalandım!

"İyi misin canım?" Julia endişeyle ona baktı. "Oldukça... kızarmış görünüyorsun."

Selina başını salladı. "Hayır... Sadece balo salonunun bu gece oldukça kalabalık olduğunu hissediyorum."

"Öyle," diye onaylarcasına başını salladı Mary.

"Lady Manderley bunun herkesi bir araya getirmek için harika bir yol olduğuna inanıyor."

Selina, Julia'nın bilmiş sırıtışı karşısında dudaklarını büzdü. Manderley balo salonu bu büyüklükte bir etkinlik için gerçekten de biraz küçüktü ama kimse Leydi Manderley'nin davetini reddetmeye cesaret edemezdi, çünkü Leydi Manderley'nin canını sıkan herkesi acımasızca kesip biçtiği ve acımasız bir dedikoducu olduğu biliniyordu.

"Lord Morrison geçen gün babamı ziyaret etti," dedi Mary usulca kız kardeşine. "Ne demek istediği hakkında hiçbir şey bilmiyorsundur, değil mi?"

"Böyle bir şeyden bahsetti."

Talipler sürekli Powell Malikânesi'ne akın ediyordu ve Lord Powell birkaç kez hiç talip olmaması kadar baş ağrısı yarattıklarından bile şikâyet etmişti. En büyük kızı oldukça cesur ve cüretkâr olsa da, onun alevine ilgi duyan erkeklerin sayısı hiç de az değildi ve Julia onların ilgisinden zevk alıyordu ama Selina hiçbirinin arkadaşına uygun olmadığını biliyordu.

Julia onlar için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ve Lord Powell büyük olasılıkla kızı için iyi bir eşin henüz kendisiyle görüşmek istemediğinin farkındaydı, bu yüzden o beyefendiyi bekliyordu.

"Majesteleri gerçekten de olağanüstü bir adam," dedi Mary hüznle. "Az önce Leydi Farthingale'in ona yaklaştığını gördüm. Birlikte çok güzel göründüklerini itiraf etmeliyim."

Selina bunu da görmüştü ve nedense bu görüntü midesini düğüm düğüm etmişti ve nedenini bilmiyordu.

Julia muzip bir gülümsemeyle, "Adamın her şeyi güzel gösteren bir tarzı olduğu kesin," diye alay etti. "Dük'ün özel işlerinde de oldukça... sıra dışı olduğunu duydum."

"Ne demek istiyorsun?" diye kaşlarını çattı kız kardeşi.

"Yatak odası konusunda son derece becerikli olduğunu kastetmiştim."

Selina'nın içi, arkadaşının sözleri karşısında bir tencerede karıştırılıyormuş gibi hissetti.

"Ama onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diye ekledi kızıl saçlı. "Gözlerini hep ona dikerler ama o hiçbirleriyle uğraşmaz. Böylesine görkemli görünen bir adam ama yine de kış rüzgarları kadar soğuk."

"Bu yüzden ona bu kadar çok sataşmaktan kaçınmalısın," diye kız kardeşini nazikçe uyardı Mary. "Kendini kaybettiğinde neler olacağını Tanrı bilir."

"Beyefendiler asla öfkelerini kaybetmezler."

"Belki seninle değil."

Kız kardeşler sohbeta dalmışken, Selina bir kez daha balo salonunun diğer ucundan bir bakış fırlattı. Buna engel olamıyordu. Neden gözleri hep o uzun boylu, güçlü, geniş omuzlu ve buz gibi gözlü adama takılıyordu?

Ama yine de, onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu... teninin zevkten yanmasına neden olacak kadar yakından dokunulmanın...

Başını içten içe sallayarak bu tür uygunsuz düşünceleri savuşturdu. Hayatında gördüğü en mükemmel yaratık olsa da, bakışları bazen onu nefessiz bıraksa da, bu tür düşüncelerin peşinden gitmenin hiçbir yararı yoktu.

Isıtılmış ve sıkışık bir balo salonunun ortasında bile onu titretecek kadar soğukken değil.

"Çok sevimsiz..." diye mırıldandı nefesinin altında.

"Ne demek istiyorsun, canım?"

Yine yakalandı. Mary'nin yumuşak sorusu karşısında zayıfça gülümsedi. "Dük'ü kastediyorum," diye açıkladı. "Oldukça sevimsiz biri."

Lewis'in küçük kız kardeşi Julia'ya Dük'le ilgili fikrini belirtmek istercesine bir bakış attı. "Selina bile onun iflah olmaz biri olduğunu düşünüyorsa, en iyisi beyefendiyi kışkırtmayı bırakmanız. Ne de olsa, muhtemelen onu bizden daha iyi tanıyordur çünkü kardeşinin oldukça yakın bir arkadaşıdır."

"Kardeşi mi?" diye alay etti kızıl saçlı kadın, ses tonu Andrew hakkında ne düşündüğünü ima ediyordu.

"Bir şeylerin ters gittiğini düşünmeden edemiyorum," diye mırıldandı Selina, bakışları hâlâ kardeşi ve Dük'ün üzerindeydi.

Londra'nın tamamı Majesteleri'nin bu tür etkinliklere daha sık katılmasını diliyor olsa da, onun bu tür ciddiyetsizliklerden hoşlanmadığını biliyordu. Bu gece ortaya çıkmasını gerektirecek kadar önemli ne tartışıyor olabilirlerdi ki?

Ve neden bu kadar rahatsız hissediyordu? Andrew'un ilişkileri onu daha önce hiç bu kadar tedirgin etmemişti.

Ağabeyi yıllar boyunca babalarının bir miktar hayal kırıklığına uğramasına neden olan kaygısız bir tavır sergilemiş olabilirdi, ancak her zaman yetenekli bir insan olduğunu kanıtlamıştı. Hatta Ton'daki diğer pek çok beyefendiden daha yetenekliydi.

Balo salonunun diğer ucundan her iki adamın da el sıkıştığını görebiliyordu ve o yaklaşan kıyamet hissi tüm gücüyle geri döndü.

Selina ağabeyini tanımaktan daha fazlasını biliyordu; onun zihninin nasıl çalıştığına dair de iyi bir fikri vardı. Yokluğunda ona göz kulak olması için şeytanın kendisiyle bir anlaşma yapıyor olamazdı, değil mi?

Ama bu tam da Andrew'un yapabileceği bir şeydi.

Tanrı yardımcısı olsun ama arkadaşıyla her zamankinden -hatta gerekenden- daha fazla birlikte olma düşüncesi şimdiden midelerini bulandırmaya başlamıştı.

Ve aynı zamanda hararetli.

Hayır, böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. Andrew'u durdurmak zorundaydı, yoksa gelecek yıl onun için gerçek bir işkenceye dönüşecekti!

"Affedersiniz," diye mırıldandı arkadaşlarına. "Ama... kardeşimle biraz konuşmam gerekebilir."

Mary ona gülümsedi. "Devam et, Selina. Julia'nın hâlâ birkaç dans sırası var, o yüzden bir süre daha burada olacağız."

Selina sessiz arkadaşına biraz da minnettarlıkla gülümsedi. Üçü arasında Mary en sessiz olanı olabilirdi ama kız kardeşini beladan uzak tutma konusunda çok daha etkiliydi ve Julia'nın belaya balıklama atlama eğilimi göz önüne alındığında bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi onlara.

Selina, Leydi Manderley'nin balo salonunu bir kez daha bunaltıcı bir insan kalabalığıyla doldurmuş olmasından dolayı içten içe umutsuzluğa kapılarak, dikkatle kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Balo salonuna bakmak başka bir şeydi, salonda yolunu bulmak ise bambaşka bir şeydi.

Selina kendi kendine, *bu kadar çok misafiri böylesine dar bir alana sıkıştırmanın ne kadar acımasızca olduğunu birilerinin ona anlatması gerektiğini* düşündü. *Ama buna cesaret edebilecek kadar cesur kim olabilirdi ki?*

Sonunda kardeşinin yanına varana kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geldi; kardeşi onun aniden yanında belirmediğini görünce oldukça şaşırılmıştı.

"Selina? Burada ne işin var? Kendini iyi hissetmiyor musun?"

Ses tonundaki endişe karşısında başını salladı. Julia ağabeyinin aşırı korumacı olduğunu söylerdi ve haksız da sayılmazdı.

"Merhaba," diye gülümsedi ona, kalabalık balo salonunda ilerlerken harcadığı efor yüzünden sesinin nefes nefese çıkmasından nefret ediyordu. "Neler olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Balo salonunun diğer ucundan bana baktığını görebiliyordum."

"Oh, o mu?" Andrew gülümsedi. "Barrington'la ben yokluğumda sana göz kulak olması konusunda anlaşmıştık."

Haklıydı! Kardeşinin aşırı korumacı doğasını hafife almaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

"Onun beni izlemesine ihtiyacım yok," dedi ona şiddetle. "Ben çocuk değilim!"

"Selina, Vermont piçiyile olan meseleyi unut-"

"Onunla başa çıkabilirim!" Sesini eşit tutmak için mücadele ederek kardeşine öfkeyle baktı. "Ben neredeyse hiç yalnız değilim. Etrafta bu kadar çok insan varken bir şey yapmaya kalkışması aptallık olur."

"Ama aynı zamanda Ton'da iyi bir konuma sahip genç bir hanımla flört ederken bir fahişeyle oyalanacak kadar da aptaldı," dedi soğuk bir ses. "Leydi Selina, sanırım bir kadının aptallığını ve ahlaksızlığını hafife alıyorsunuz."

beyefendiler batabilir. Bu durumda, Lord Vermont'un entelektüel kapasitesi hiç de güvenilir değil."

Eğer ona yüklendiği için bu kadar kızgın olmasaydı, Dük'ün Lord Vermont'a aptal demesine güler geçerdi. Yine de Dük hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştı.

Lord Daniel Vermont tamamen kendine aşık bir adamdı. Gerçek bir züppe. Andrew her ne kadar kendini onun öyle olduğuna inandırmaya çalışsa da, flörtlerini bitirmek zorunda kaldığı için kalbi pek kırılmamıştı.

Aslında biraz utanmıştı ama Ton çoktan bir sonraki iç gıcıklayıcı skandala geçmişti.

"Bir beyefendinin ahlaksızlığı-ha! Beni onun hakkında mı yoksa kendiniz hakkında mı uyarıyorsunuz?" diye tısladı Dük'e, ancak kızgınlığı çoktan kısmen dağılmıştı.

Yine de yüzündeki tiksinti ifadesi, talibiyle kıyaslanma fikri hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu.

"Lord Vermont'un aksine, ben asla onun yaptığı şeyleri yapacak kadar aptal olmam," diye cevap verdi buz gibi. "Yoluma çıkmadığın sürece, bu ikimiz için de bir sorun teşkil etmeyecektir."

"Güzel! Ve bu her iki taraf için de geçerli, Majesteleri - yolumdan çekilseniz iyi olur!"

Bunu söyledikten sonra, daha kötü bir şey söyleyip dikkatleri daha da üzerlerine çekmeden önce öfkeyle balo salonunun diğer tarafına doğru yürüdü. Genel durumdan ne kadar nefret etse de, olay çıkarmak için uygun bir zaman ve yer değildi. Andrew'u azarlamak için daha uygun bir zamanı bekleyecekti!

William, Leydi Selina'nın öfkeyle arkadaşlarının yanına döndüğünü görünce içten içe gülümsedi, omurgası kaskatı kesilmiş, omuzları geriye düşmüş ve gözleri ateşle dolmuştu. Ayrıca yanaklarına ve göğsünün kremsi genişliğine yayılan o oldukça nefis kızarıklık da vardı...

En yakın arkadaşının kız kardeşiyle ilgili düşüncelerini kovarken kaşlarını çattı. Hayır, onu bu şekilde düşünmek olmazdı.

Andrew, Selina'yı sadece şiddetle korumakla kalmıyordu, aynı zamanda... Selina, Andrew'un kaçınması gereken her şeydi. Kesinlikle çekici görünebilirdi ama aynı zamanda masum, meraklı ve biraz da küstahtı.

Bunu bilmiyor olabilirdi ama ağabeyi haklıydı; onun güven dolu doğasından yararlanacak erkek sıkıntısı yoktu.

"Beklediğimden çok daha iyi geçti."

William arkadaşına şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden? Ortalığı ayağa kaldırmasını ve olay çıkarmasını mı bekliyordun?"

Rowley Kontu başını salladı. "Senden gerçekten hoşlanmıyor. Ama yine de, ona göz kulak olmanız için birbirinizden gerçekten hoşlanmanız gerekmiyor. Belki..." diye omuz silkti. "Her neyse, onu çok fazla kızdırmamaya çalışın, yoksa işinizi olduğundan daha zor hale getirebilir. Selina'nın nasıl olduğunu bilirsin, oldukça..."

"Dik başlı."

"Evet, öyle de denebilir."

Leydi Selina Walford ele avuca sığmayan biri olabilirdi ama William onu hizaya getirmek için fazla bir şey gerekmeyeceğinden emindi. Bu konuda söyleyecek çok şeyi olabilirdi ama ona söylediklerinde ciddiye; birbirlerinden uzak durdukları sürece hiçbir sorun çıkmayacaktı.

En azından, öngörülebilir bir gelecekte böyle bir ihtimal görmüyordu.

Ama her ihtimale karşı, onun talibine dikkat edecekti. Çok fazla dışarı çıkmıyor olabilirdi ama William adamın Leydi Selina'nın sık sık gitmeyi sevdiği yerlerde görüldüğünü duymuştu...

"Eğer benim yokluğumda ona bakmanıza tepkisi buysa, taşınacağınızı öğrendiğinde çok öfkelenecek.

çok daha yakın." Andrew başını salladı.

William onun buna çok daha fazla öfkeleneyeceğinden hiç kuşku duymuyordu ama yine de Leydi Selina Walford'un bu konuda çok az seçeneği vardı.

Ve eğer kendi halinde kalır ve onu herhangi bir sorundan uzak tutarsa, o zaman birbirlerini gereksiz yere düşmanlaştırmak zorunda kalmazlardı.

Olabilir.

BÖLÜM 4

"**I** Bu saatte Rowley House'da ne işim olduğunu hala anlamış değilim!"

Selina, arkadaşının homurdanmasına eğlenerek gülümsemekten kendini alamadı. Julia istediği her erkeği etkileyebilirdi ama nedense Andrew'a olan düşmanlığı çok derindi.

İkisinin birbirlerine tahammül edemediklerini söylemek hafif kalır. Neden, ne zaman yolları kesişse, birbirlerine dikenli kelimeler savuruyor, kolaylıkla sözlü darbeler indiriyorlardı.

"Şimdi, şimdi... bu sadece bugün için," diye yatıştırdı Selena hoşnutsuz arkadaşını. "Ne de olsa Andrew bir yıldan daha uzun bir süre için ayrılıyor." Durakladı ve içini çekti, "Belki bir yıldan bile fazla. Ona karşı hissettiklerine rağmen beni desteklemek için buraya gelmeni gerçekten takdir ediyorum."

"Sen benim en yakın arkadaşımsın, Selina. Ne yazık ki kardeşin korkunç bir yaratık," diye mırıldandı Julia. "Neden onun tüm Londra'daki en çekici beyefendi olduğunu söylediklerini anlamakta güçlük çekiyorum. Eğer o-" sesi alçaldı

"-büyüleyici olarak adlandırılabilir, o zaman geri kalan her şey barbar olmalı..."

Antreden geçtiklerinde Andrew'un onlara arkasını dönmüş, çerçeveli bir tabloyu dikkatle tutan sadık uşağı Davis'e son talimatları veriyor gibi görüldüğünü fark ettiklerinde Selina sadece gülümsedi.

"İsterse o resim onda kalabilir ama başka bir şeye dokunmasına izin verme!" diye uyardı yaşlı adamı.

Davis gözleri parlayarak saygıyla, "Oh," diye cevap verdi. "Başka bir şeyle ilgileneceğini pek sanmıyorum, Lordum."

"Evet, evet. Sanırım onun hakkında haklısın, Davis-her zaman olduğu gibi."

"Kimin hakkında doğru, sorabilir miyim?" Selina merakla başını biraz yana eğerek sordu. Şaşkınlıkla biraz kaşlarını çatı.

Davis kibarca eğildi. "Güzel bir sabah, Leydi Selina."

"Buraya gelene kadar öyleydi," diye mırıldandığını duydu arkadaşının nefesinin altından.

Andrew'un kaşları hızla birbirine çarptı. "Seni buraya davet ettiğimi hatırlamıyorum, Red."

"Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Onu buraya ben davet ettim," diye araya girdi Selina, kardeşiyle en yakın arkadaşının arasına girerek. "Julia bana destek olmak için burada, Andrew. Nazik ol."

"Ben her zaman iyiyimdir!"

"Sandığınız kadar değil," dedi Julia sert bir ifadeyle, "sandığınız kadar değil."

Andrew sert bir karşılık veremedi Selina, önünde yeni bir sözlü savaşın patlak vermesini engellemek için ona en büyük gülümsemesini takındı. "Davis'in yanında bıraktığın o resim neydi? Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum."

"Ah, şu." Kardeşi omuz silkti. "Bir kart oyunundan kazandığım bir şey. Bir zamanlar Durham House'daki bir koleksiyonun parçasıydı, o yüzden bir süredir onu almak istiyordu." Selina'ya sırtarak göz kırptı. "Ona karşı bir pazarlık kozum olacağını hiç düşünmemiştim ama oldukça şanslıyım."

"O mu?" Selina şaşkınlıkla ona baktı. "O kim?"

Andrew gizemli bir şekilde gülümseyerek, "Göreceksin," dedi.

Julia sadece gözlerini devirdi. "Muhtemelen ağabeyinin kumarbaz arkadaşlarından biridir."

Her ne kadar White's'a düzenli olarak gitse de Selina, kardeşinin White's'ın seçkin duvarları arasında rutin olarak büyük miktarlarda para ya da yadigâr kaybeden diğer beyefendiler gibi olmadığını biliyordu.

Ancak bu tabloyla kimin ilgilenebileceği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Durham Evi ise... ona tanıdık geliyordu.

Yine de yüreğindeki sızıyı bastırdı. Bugün Andrew'un iş için ayrılacağı gündü. Oldukça uzun bir süre ortalıkta olmayacaktı ve bu konunun peşine düşerek ayrılıklarını mahvetmek istemiyordu.

"Seni uğurlamaya geldik," dedi nazikçe, gözleri biraz buğulanmaya başlamıştı. "Yolculuğunuzun iyi geçmesini dilerim ama sizi gerçekten çok özleyeceğim."

Andrew ona yumuşak bir şekilde gülümsedi ve küçük bir çocukken yaptığı gibi başını okşadı.

"Hadi ama, beni gözyaşlarıyla göndermemelisin, yoksa asla gidemem," diye onu ikna etti. "Ayrıca, seni tek başına bırakmayacağım."

"Ne gözyaşları?" diye boğuldu, yarı gülerek. "Ve beni yalnız bırakmayacağınızı söyleyerek ne demek istiyorsunuz?"

Daha önceki his geri geldi, ama bu sefer daha güçlüydü.

"Göreceksin," diye yanıtladı gizemli bir gülümsemeyle. "Aslında, birazdan burada olur."

"O mu?" diye yankılandı şaşkınlıkla. "Yanınızda bir yol arkadaşınız var mı?"

Selina ne diyeceğini bilemiyordu ama ön kapı tam da o anda açıldığı için bunun pek de önemi yoktu. Sanki buranın sahibiymiş gibi küstah adımlarla içeri giren uzun boylu, günahkâr yakışıklı adamı görünce şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Bu oydu. Barrington Dükü.

Andrew'un beni bu adamın ellerine bırakmaya niyetlendiğine hâlâ inanamıyorum! Selina çılgılık atmak istedi. *Hem onun burada ne işi var?*

Her ne kadar aralarındaki gergin ilişki Andrew ve Julia'nınki gibi olmasa da, ağabeyi onu bırakmak için daha kötü birini seçemezdi. Onu tek başına bıraksaydı çok daha iyi olurdu!

Andrew, "Majesteleri bu süre zarfında burada, Rowley House'da kalacak," diye açıkladı. "Burası Barrington Malikânesi'nden çok daha yakın."

Selina'nın gözleri büyüdü. "Ne!?"

"Ah, bu iş ilginçleşmeye başladı," diye kıs kıs güldüğünü duydu Julia arkasından. "Ve ben, kendi adıma, bu... davetsiz misafiri memnuniyetle karşılarım."

Dük onu tanımaya bile tenezzül etmedi.

"Onun beni izlemesine ihtiyacım yok!" Selina oldukça yüksek bir sesle bunu ilan etti ve ardından Dük'e döndü, "Ve kesinlikle bu kadar yakından değil!"

Buna karşılık Dük ona sadece üstünkörü bir bakış attı. "Eğer uslu durursanız, çok fazla sorun yaşamayız."

Bununla ne demek istedi? Davranışları toplumun standartlarına göre kusursuzdu!

Ayrıca, şöhreti göz önüne alındığında, neden onu izleyecek kişi o olsun ki? Eğer ağabeyinin kendisine olan sevgisinden emin olmasaydı, onun yerine kendisini sabote etmeye çalıştığını düşünürdü!

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi ağabeyi ona, sanki bir çocuğu ya da ürkek bir tayı rahatlatmaya çalışıyormuş gibi yumuşak bir ses tonuyla. "Ama ben William'a güveniyorum."

hayat. O seninle ilgilenecek ve senin tek yapman gereken sezonun geri kalanının tadını çıkarmak, tamam mı?"

"O zaman yolumdan çekilecek mi?" diye kardeşine karşılık verirken Dük'e öfkeli bir bakış fırlattı.

"Kendimi tekrar etmekten hoşlanmıyorum," dedi ona, yine de bir şekilde omurgasından aşağı ürperti göndermeyi başaran soğuk bir sesle. "Ama tekrar ediyorum, siz uslu durduğunuz sürece Leydim, birbirimizi rahatsız etmemize hiç gerek yok."

Selina çaresizlik içinde ağabeyine baktı ama onu bu konuda acımasız buldu. Görünen o ki, sezonun geri kalanını bu soğuk ve duygusuz adamlarla geçirmeye mahkumdu.

Kalbi ayaklarının dibine batmaya başladığında, Julia'nın kıkırdadığını belli belirsiz duyabiliyordu.

"Bu çok eğlenceli olacak!"

En iyi arkadaşının daha fazla yanılmış olamayacağını biliyordu.

William kör değildi, Selina Walford'un yılın geri kalanını onunla geçirmek zorunda kalma ihtimali karşısında duyduğu çaresizliği hissedebiliyordu. Bu pek de beklenmedik bir şey değildi.

Ne de olsa onu çocukluğundan beri tanıyordu ve birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

Trowbridge Markisi ve Markizi, çabalarını oğulları ve varisleri üzerinde yoğunlaştırmayı tercih ederek ona neredeyse hiç ilgi göstermemiş olsalar da, Andrew kız kardeşini asla ihmal etmemişti. Hatta muhtemelen her iki ebeveynin de hatalarını telafi etmişti. Belki çok tartışıyorlardı ama kardeş olarak aralarındaki ilişki gerçekten de Ton'da nadir görülen bir şeydi.

Buna karşılık Selina da Ton'da eşi benzeri olmayan bir genç kadın olarak büyümüştü. Ne bir koca kapmaya niyetli, kibirli bir yaratıktı, ne de Leydi Julia Lewis kadar cesur ve kışkırtıcı.

Eğer onu tarif edebilseydi, öğleden sonra güneşi gibiydi; yumuşak, sıcak ve yine de kendi tarzında kör ediciydi.

Bazen ona baktığında, yaşına göre ne kadar olgun olduğunu görebiliyordu. Sanki dünyadaki tüm karanlığı görmüş ve yine de ışığa inanmayı seçmiş gibiydi.

Bunun üzerine içten içe başını salladı. Andrew haklıydı - Selina gibi insanların korunması gerekiyordu çünkü kendilerini korumaları beklenemezdi.

Safça dünyanın ve genel olarak insanların iyiliğine güvenmeyi seçtiklerinde değil.

Buna pişman olacaktı. Bunu, yaklaşan kıyamet duygusunun etrafını sardığını ve görüşünü bulandırmakla tehdit ettiğini hissettiği kadar kesin olarak biliyordu...

Neden en başta bunu kabul etti ki? Onun kimseyi korumak gibi bir görevi yoktu.

Ona en yakın olanları bile koruyamazken olmaz.

William ellerini arkasında yumruk yaptı ve kendisine huysuz bir kedi yavrusunun tüm vahşiliğiyle bakan genç bayana soğukkanlılıkla bakarken toplayabildiği kadar rahat bir hava takındı.

Bu görüntü görüşünü kaplayan kara bulutları delip geçti ve kendini durdurmadan önce biraz gülümsemekten kendini alamadı.

Hayır, Selina Walford dikkatinin dağılmasına izin veremeyeceği bir şeydi.

Sadece bir yıl, diye hatırlattı kendine. Bir yıl ve sonra Selina Walford'un tüm sorumluluğundan ellerimi temizleyebilirim.

"Sanırım Londra'da daha sık kalacaksınız, Majesteleri," dedi, mağlup ve aynı zamanda muzaffer görünüyordu. Ne kadar

O bir elişkiydi!

"şimdilik Rowley House'da ikamet edeceğim," diye soğukkanlılıkla bilgilendirdi onu.

Selina bu açıklama karşısında fiziksel bir darbe almış gibi görünüyordu. "Rowley House mu? Yani burada mı kalacaksınız? Benimkinin hemen yanındaki evde mi?" Kardeşine baktı. "Onun *burada* kalacağına dair bir şey sylememiştin."

"Aslında," diye araya girdi Andrew. "O olacak-"

Ama William en iyi arkadaşına özellikle sert bir bakış fırlattı. Andrew'un hakkını yemeyelim, bu konunun üzerine gitmedi.

Eğer mümkünse, omuzları daha da çöktü. "O zaman komşu olacağız."

Dudaklarının kenarında beliren küçük gülümsemeye engel olamadı. "Evet, Leydi Selina," dedi. "Komşu olacağız."

"ok güzel!" Leydi Julia sevinçle ellerini ııptı. "Eğer yleyse, sizi ziyaret etmemizin bir sakıncası var mı, Majesteleri? Bilirsiniz, ikinci ayı ya da benzeri komşuluklar için."

William onu duymamış gibi davrandı. İhtiyacı olan son şey bir grup genç kadının huzurunu kaçırmasıydı.

Gerçi son yirmi yılda hiç huzuru olmamıştı.

"Ben... bunun gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Selina sert bir sesle, gözlerinin içine bakarak. Adam hafifçe başını sallayarak onu onayladı.

Birbirlerinden hoşlanmalarına gerek yoktu. Kardeşi dönene kadar bir arada yaşayabilirlerdi.

"O halde her şey halloldu!" Andrew mutlu bir şekilde elini onun sırtına vurdu. "Gerçekten minnettarım William. Seyahatimden döndüğümde sana istediğin her şeyi getireceğim!"

William dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Tablo," dedi kısık sesle. "Sadece tabloyu istiyorum."

Çünkü yıllardır onu arıyordu -Durham House'un büyük koleksiyonunda eksik olan son parça, şımarık bir atanın onu bir kumarda çarçur etmesiyle onlarca yıldır kayıptı.

Artık onu ait olduğu yere geri koyabilirdi. Durham Evi'ne.

"Tabloyu alabilirsin!" diye sırttı arkadaşı. "Aslında istersen bir tane daha alabilirsin. Lord Langley daha geçen hafta bana bir Botticelli kaybetti..."

"Hayır," dedi William ona çabucak. "Diğerleri sende kalsın. Ben sadece bunu istiyorum."

Göz ucuyla Selina'nın ona baktığını, kaşlarının şaşkınlıkla birbirine yaklaştığını görebiliyordu. Kiraz dudaklarına asla ulaşmayan gözlerindeki soruyu görebiliyordu.

O asla anlamayacaktı ve o da bunu asla onunla paylaşmayacaktı.

Onun karanlığı kendisine aitti. Bunlardan herhangi birinin onun ışığını lekelemesinden utanırdı.

Bir yıl, dedi kendi kendine. Sadece bir yıl.

BÖLÜM 5

I Barrington Dükü'nün Barrington Malikânesi'ne taşındığı haberi nihayet üç gün sonra duyuldu. Kısa bir süre sonra Bu nefis haber Ton'da yankı bulduktan sonra toplumda bir çılgınlık patlak verdi.

Ne de olsa, seçkin bir bekarı Londra'ya taşınmaya iten, eş aramaktan başka ne olabilirdi ki?

Bunu akılda tutarak, iki gün içinde şapka, dantel eldiven ve elbise taleplerinin patlaması ve giderek daha fazla insanın münzevi Dük'e rastlama umuduyla Hyde Park'a akın etmeye başlaması şaşırtıcı değildi. İki gün boyunca tüm park rengarenk şemsiyelerle doldu ve kadınsı sohbetler havayı doldurdu.

"Onun buraya bir eş bulmak için geldiğine gerçekten inanıyorlar mı?" Selina inanamayarak mırıldandı. "Ve eğer buna gerçekten inanıyorlarsa, neden onu onca yer varken Park'ta bulacaklarını düşünsünler ki?"

"Şey, canım, Park, Ton'daki herkesin 'tesadüfen' biriyle tanışmak için toplandığı yerdir, ne demek istediğimi anlıyorsan." Julia kaşlarını arkadaşına doğru salladı. "Düşes olma umuduyla kitaptaki her şeyi denedikleri için onları suçlayamazsın."

Ancak Barrington Dükü Hazretleri'nin karmaşıklığını ortaya koyabilecek bir kitap yoktu.

"Yine de bu onu burada bulacakları anlamına gelmiyor. Onu güpegündüz dışarıda görmemiş olsaydım güneş ışığından hoşlanmadığını düşünürdüm."

"Majestelerinin bir vampir olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Kesinlikle bir insan kadar soğukkanlı," diye ürperdi Selina.

"Ve bir o kadar da kışkırtıcı, ekleyebilir miyim?" diye ekledi arkadaşı muzipçe. "Karanlığın bu tür yaratıklarının oldukça baştan çıkarıcı olduğu söylenir, biliyor musun?"

Barrington Dükü'nü ve onun mükemmel çehresini düşündükçe yüzü kızararak kendi kendine itiraf etti. Boynundaki o şehvetli dudakların hem acı hem de zevk verdiği düşüncesi...

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi aceleyle. "Güneş ışığında yürümekten çok hoşlanıyorum."

"Hava karardıktan sonra tadını çıkarabileceğimiz pek çok şey var, ne demek istediğimi anlıyorsanız," diye güldü Julia. "Ve bunların tadını çıkarmak için Majesteleri'nden daha iyi kim olabilir? Bu konuda olağanüstü bir üne sahip."

Bu, kendileri gibi nazıkçe yetiştirilmiş genç hanımların konuşmaması gereken bir konuydu. Annelerinin ve dualarının, evlilik yeminlerini etmelerine belki de birkaç dakika kalana kadar asla açmayı düşünmeyecekleri bir konuydu.

Ama Julia büyük olasılıkla Ton'daki en yüz­süz genç kadındı -en azından yüz­süz olmayı önem­se­diği ki­şilere karşı- ve bunları Selina'yla tartışmaktan hiç çekinmiyordu.

Sadece Julia'nın sözleri Selina'nın zihninde beklenmedik görüntülerin canlanmasına neden oldu. Gerçekten de Dük'ü bu kadar yakından tanımak, onun kendisine dokunması ve öpmesi nasıl bir his olurdu...

Yanıp kül olana ve ardında külden başka bir şey bırakmayana kadar onu yiyin.

Bu düşünce aklından geçer geçmez hemen onu savuşturdu. Neden adamı bu şekilde düşünmüş olabilirdi ki?

Şimdi onu böyle rezil bir şekilde düşünecek kadar ahlaksız mıyım? Selina düşündü. Yine de yanaklarına yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ama bu sadece yaz güneşi de olabilirdi...

"Majestelerinden bahsetmişken, aptal kardeşin seni onun himayesine bırakmadı mı?" Julia düşündü. "Senin her hareketini izlediğini hiç tahmin etmezdim. Çok titiz biri olduğuna dair iyi bir otoriteye sahibim."

Buna hiç şüphe yok.

Selina başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Her hareketimden Andrew'u haberdar etmek zorunda değilim. Majestelerinin benden bunu neden talep ettiğini anlamıyorum."

"Rowley House'da sana ne dediğini duydun." Julia ellerini kalçalarına koydu ve daha kalın bir sesle konuşmaya başladı: "Uslu durduğun sürece birbirimizi rahatsız etmemize hiç gerek yok."

"Kes şunu!" Selina kıkırdamaya başlamadan önce onu azarladı. "Benim davranışlarım kınanamaz, çok teşekkür ederim."

"O zaman belki de bu yüzden buralarda değildir, etrafta sinsice dolaşıp sana göz kulak oluyordur." Kızıl saçlı genç bayan durakladı ve ardından ekledi, "Yine de belki biraz çizgiyi aşmalısın. Rowley House'a taşındığından beri ortalıkta görünmediği için pek çok insan hayal kırıklığına uğradı."

"Eh, biraz daha hayal kırıklığına uğrayabilirler," diye kesin bir dille karşılık verdi.

Nedense bir sürü genç kadının Barrington Dükü'nü süzmesi ve gözlerini ona dikmesi fikri hiç hoşuna gitmemişti. Bunu düşünmek bile midelerini öfkeyle bulandırıyordu.

Ayrıca, bu genç hanımların ona en iyi şekilde davrandığı ve hepsini Dük'ün soğuk ve yasaklayıcı varlığından koruduğu için teşekkür etmeleri gerekirdi. Onun ne kadar sevimsiz olabileceğini henüz bilmiyorlardı! Yarısı sık sık gözyaşları içinde ondan uzaklaşıyordu ama bu onları caydırdı mı? Hayır!

Ama ya...

Kafasında bir fikir kıvılcımlandı - o kadar basit ama bir o kadar da uçuk bir şeydi ki, bunu en başta neden düşünmediğini merak etti!

Trowbridge Malikânesi'ne döndüğünde Selina kitabına baktı, son yirmi dakikadır okumaya çalıştığı pasajı anlamlandırmaya çalışırken iç çekti ve dikkatinin tamamen dağılmış olduğu gerçeğini kabul etti.

Bakışlarını Dük'ün şu anda ikamet ettiğini bildiği Rowley House'a doğru çevirdi.

İşlerini burada, şehirde yürütmek çok daha kolayken neden Londra'da kalmayı reddettiğini hiçbir zaman anlayamamıştı. Sezonunun iki yılı boyunca onun Barrington Malikânesi'nde ikamet ettiğini hiç duymamıştı,

Babasının ve ondan önceki tüm Barrington Düklerinin Londra'daki ikametgahıydı.

Ama yine de, o kim oluyordu da onun kararlarını sorgulayabiliyordu? Majesteleri Ton arasında kusursuz iş zekâsıyla tanınırdı. Aslında çoğu beyefendi onunla aynı iş girişiminde bulunmaktan onur duyardı çünkü adam *para* kazanma konusunda oldukça yetenekliydi, hem de çok fazla.

Artık bir önemi yok. O şu anda benim komşum, diye kendi kendine iç geçirdi.

Dük'ün Andrew'un yerine geçmesi fikrinden her ne kadar hoşlanmasa da, onunla ters düşmek hiç de hoşuna gitmiyordu. Önümüzdeki bir yıl boyunca iyi geçinmek istiyorlarsa, bir tür ateşkes üzerinde anlaşmaları gerekiyordu.

Ve böyle bir ateşkesin gerçekleşmesi için buluşmaları gerekiyordu. Sayılır.

Selina bakışlarını Rowley Evi'ne doğru çevirdi. Genç bir hanımefendinin bir beyefendinin evini ziyaret etmesi yakışık almazdı ama yine de orası erkek kardeşinin eviydi. Ayrıca, tamamen refakatsiz olmayacaktı.

-Hizmetçisi Jeanne'ı da yanında getirebilirdi.

Evet, yapılacak en akıllıca şey bu olacaktır. Bu tartışmayı yapmalıyız, yoksa Sezonun geri kalanında asla huzur bulamayacağım ve bu olmayacak!

Neden, ah neden, en başta böyle aşırı korumacı bir erkek kardeşi olmak zorundaydı? Kader, ailesinin ona hiç aldırış etmemesini telafî mi ediyordu?

"Sakin ol Selina ve cesur ol," diye mırıldandı kendi kendine, gözlerini kapatarak. "Bu sadece onun lütfu, William."

Andrew'un, aralarındaki dostluk nedeniyle Dük'e ilk adıyla hitap ettiğini pek çok kez duymuştu ama o hiç böyle hitap etmemişti. Belki de bu ismi kullanırsa, onunla konuşma ihtimali karşısında bu kadar endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Neden bu kadar endişeliydi ki?

En iyisi bunu bir an önce yapmak ve bu işi bitirmek, dedi kendi kendine. *Ne de olsa, o kadar da mantıksız olamazdı...*

Derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve Jeanne'ı çağırdı.

Trowbridge Malikânesi'nden Rowley Malikânesi'ne kadar olan kısa yolculuk yürüyerek de kat edilebilirdi ama Selina bunun için en iyi yolun bir at arabası olduğuna karar verdi. Böylece cesaretini kaybederse fikrini değiştirip geri dönme olasılığı da azalacaktı.

Ayrıca, yanında hizmetçisinden başka kimse yokken bir beyefendinin, en azından bir Dük'ün evinin kapısını çalarken görölmek onun için oldukça yakışksız olurdu.

Onunla evlenmek isteyen bütün kadınlar bir anda üzerime üşüşür, diye düşündü eğlenerek. Kadınlar hemcinslerine karşı oldukça acımasız olabiliyor... ve Majesteleri'nin hayranları da hiç eksik değil.

Hayranlarının sayısı kesinlikle çok fazlaydı ve Andrew'la aralarındaki anlaşmayı öğrenirlerse, büyük olasılıkla öfkelerini sadece sezonunun geri kalanını huzur içinde geçirmek isteyen Selina'dan çıkaracaklardı.

Belki de ailesinin -ve Andrew'un- onaylayacağı güzel, uygun bir eş bile bulabilirdi.

Ama yine de, Lord Vermont'la yaşadığı o fiyaskodan sonra, bu kadar çabuk yeni bir flört ilişkisine girmemeyi tercih ederdi...

Düşünceleri dalgın dalgın dolaşırken, araba Rowley House'un ön kapısında hafifçe durdu.

"Geldik leydim."

Selina düşüncelerinden yavaşça sıyrıldı ve hizmetçisine gülümsedi. "Öyle görünüyor."

Önce Jeanne indi ve onun arabadan inmesine yardım etti. Selina içten içe hizmetçisinin elindeki titremeyi ya da dizlerindeki dengesizliği fark etmemesi için dua etti.

Bu sadece O'nun lütfu, dedi kendi kendine. Onu zaten sayısız kez gördünüz. Zaman zaman soğuk, mesafeli ve acımasız olsa da kardeşinizin en yakın arkadaşıdır.

Burnunu kırıştırdı. *Pekâlâ. O her zaman acımasızdır.*

"Rowley House'a tekrar hoş geldiniz, Leydi Selina," diye karşıladı Davis onu. "Majesteleri sizi bahçede bekliyor."

Gözlerini kırıştırdı. "Bahçede mi?"

"Evet, Leydim. Bahçede."

Bu onun hayal gücü müydü yoksa Davis'in gözlerinde gerçekten de bir eğlence parıltısı mı vardı?

Bir gün önce Julia'nın Dük'ü bir vampire benzettiği konuşmasını hatırlayınca birden dudakları büküldü.

Neredeyse bu düşünce aklına gelir gelmez, bir başkası topuklarına vurarak geldi; adamın iri ellerinden biri göğüs kafesini kaplamış, onu kendine yakın tutuyordu.

Dudakları boynunun kenarına inip hassas tenini nazikçe emerken...

Başını salladı ve kardeşinin sadık uşağına titrek bir gülümseme verdi. "Bu durumda, yolu göstermen için sana zahmet vereceğim, Davis."

"Benim için zevktir leydim."

Kâhyayı ön kapıdan geçip bahçelerin olduğu arka tarafa doğru takip etti ve Jeanne arkasından sessizce onu izledi.

Selina, Rowley Evi'nin oldukça çıplak görüldüğünü fark edince kaşlarını çattı. Andrew'un kendisi gösterişli dekorlardan pek hoşlanmazdı ama yine de burada yaşadığı zamanlarda duvarları süsleyen tek tük tablolar ve benzerleri vardı.

Bu da ne böyle?

"Majesteleri dekorasyona pek düşkün değildir," diye gülümsedi Davis biraz da eğlenerek.

"Anlıyorum."

Ama yapmadı. Pek sayılmaz.

Evin her türlü dekorasyonu sökülümüş, duvarlar çıplak bırakılmıştı. Sanki bütün bir hırsız çetesi içeri girmiş ve evi soymuş gibiydi.

Ya da orada kimse yaşamıyormuş gibi.

"Bu taraftan leydim. Majesteleri sizi ileride bekliyor."

"Ah... teşekkür ederim, Davis," diye mırıldandı.

Selina taş patikadan geçerek çay setiyle donatılmış bir masanın bulunduğu çardağa doğru ilerledi. Fincanlardan birinden narin dalların yükseldiğini görebiliyordu. Bir dizi çörek ve hamur işi de hazırlanmıştı.

Sandalyelerden birinde oturan Dük'ün kendisi, beyaz bir gömlek, sade bir ceket ve kaslı bacaklarını sergileyen formda bir pantolon giymişti. Onu gördüğünde selam bile vermedi, sadece ayağa kalkarak ona bir sandalye çekti.

En azından terbiyesi hâlâ yerinde, diye düşündü Selina kendi kendine.

"Umm... İyi günler, Majesteleri," diye başladı, yere bakarak. "Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

"Öyle olsaydın, yine de gelir miydin?"

Bakışları ona kaydı ve kaşlarını çattı. "Seninle konuşmak istediğim bazı önemli şeyler var, yani evet. Eninde sonunda."

"Belirgin şeyler." Sesine eğlence karışmıştı. "Kardeşinle yaptığım anlaşma gibi."

Başını salladı. "Kesinlikle." Sinirli bir şekilde kendine bir fincan çay doldurdu ve çok hızlı içtiğinde neredeyse dili haşlanıyordu. "Bir... ateşkes çağrısı yapmak istiyorum, eğer isterseniz."

Koyu renk bir kaş sorgularcasına kalktı. "Savaşta olduğumuzu bilmiyordum Leydi Selina."

Kızardı. "Pek sayılmaz. Ama bilmelisiniz ki kardeşimle yaptığınız anlaşmaya katılmıyordum."

Adam hiçbir şey söylemedi, o da devam etmeye karar verdi. "Birbirimiz için işleri zorlaştırmayacağımızı umuyordum, Majesteleri."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, dudakları yukarı kıvrıldı. Selina ona gözlerini kırptırdı. *Ona gülümsüyor muydu?*

Bunu eğlenceli buluyor mu?

"Benim de işleri kendim için zorlaştırmak gibi bir alışkanlığım yok Leydim," dedi ona, sesi güzel bir çikolata kadar zengin ve koyu. Ya da günah gibi. "Ama kardeşiniz kadar yumuşak başlı olmadığımı göreceksiniz."

"Ben de bunu bekliyordum," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ve sana hiçbir şey teklif etmek istemezdim."

"Sizi kendi halinize bırakmak dışında mı?"

Heyecanla başını salladı. "Birbirimizin yolundan uzak durmalıyız."

"Gereksiz yere kendinizi tehlikeye atmadığınız sürece, benim devreye girmeme gerek yok."

"Nasıl bir tehlike içinde olabilirim ki?" Selina gözlerini devirmek istedi.

Gözleri karardı. "Hiçbir fikriniz yok Leydim ve kardeşiniz dönene kadar da böyle kalması en iyisi."

Bir an için, gözlerinde perili bir nitelik vardı, neredeyse hayal bile edemeyeceği dehşetleri görüyormuş gibiydi ve sonra aynı hızla kayboldu ve bir kez daha soğuk ve soğuk Barrington Dükü oldu.

"Pekâlâ," diye mırıldanmayı başardı. "Tehlikeden ve yolunuzdan uzak duracağım. Sen de benim için aynısını yapacaksın."

"Güzel."

Bu sözcük sanki adamın göğsünden yumuşak bir gümbürtüyle çıkıp Selina'nın omurgasından aşağıya doğru usulca iniyordu. Selina masanın altında yumruklarını eteklerine geçirmiş, nesi olduğunu ve bu adamın üzerinde neden böyle garip bir etki yarattığını merak ediyordu. Lord Vermont bile ondan böylesine garip tepkiler koparmayı başaramamıştı.

Muhtemelen bu adamın yolundan uzak durması en iyisiydi, ama nedense ona daha çok çekildiğini hissetti.

Ateşe giden pervane gibi.

Ve o pervane gibi, Dük'e çok yaklaşmanın onu yakıp kül ve toz haline getireceğini hissediyordu.

Yine de kendini hiç onunla birlikte olduğu zamanki kadar canlı hissetmemişti.

BÖLÜM 6

He'nin neden onun kartını kabul edip onunla ikinci çayı içmeye karar verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. William onunla hiç beş çayı içmemişti. her şeyi anlamsız bulduğunu söyledi.

Ve kesinlikle bir bahçede değil, çünkü bu gerçekten de ciddiyetsizliğin doruk noktasıydı.

Ama Selina havasız bir salon için yaratılmamıştı ve çardakta oturup onun neşeli sesini dinlerken, bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını fark etti. Belki de onu daha sık çaya davet etmeliydi...

Düşüncelerinin yönü kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Ya da belki de değil.

"Majesteleri? Bir terslik mi var?" Yumuşak kahverengi gözler ona baktı, derinliklerinde endişe parlıyordu.

William buna neredeyse kendi kendine gülecekti. Endişe... Biri ona böyle bakmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bunun nedeni onun için endişelenmek için çok az neden olmasıydı.

Çocukluğundan beri tek çabası kendini sertleştirmek, dünyaya ve onun karşısına çıkaracağı her şeye karşı kendini katılaştırmak olmuştu. Ona yetenekli diyecek çok kişi vardı ve acımasız diyecek çok daha fazla kişi.

Öyle olmak zorundaydı - aksi takdirde bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Çünkü ona hayranlıkla bakanların sayısı ne kadar fazlaysa, ölmesini dileyenlerin sayısının da o kadar fazla olduğundan emindi.

Ama şimdi buradaydı, ona öylesine içten bir endişeyle bakıyordu ki, ona dünyanın ne kadar sert ve acımasız olabileceğini söylemeye bir türlü cesaret edemiyordu. Onunki kadar yumuşak bir kalbi sadece acımasızca ezebileceğini.

Bunun yerine, ne kadar uzun sürerse sürsün bu sıcaklığın tadını çıkarmasına izin verdi.

"Hayır," dedi onun yerine. "Hiçbir sorun yok. Sadece bir şey hatırladım."

"Ah." Pek ikna olmuş görünmüyordu ama hakkını yemeyelim, konuyu daha fazla zorlamadı. Görünüşe göre kız, adamın ilk başta düşündüğünden daha anlayışlıydı.

Bununla birlikte, daha önce parlak olan gülümsemesinin, sanki güneş aniden batmaya karar vermiş gibi kapanmasından hoşlanmadığını fark etti.

"Sanırım misafirliğimi fazla uzatmış olabilirim," dedi usulca. "Hava kararıyor."

"Seni evde göreceğim."

Başını iki yana salladı. "Buna gerek yok, Majesteleri. Hemen yandaki evde yaşıyorum."

"O zaman en azından ön kapıya."

Sanki ona bu iyiliği yapan kendisiymiş gibi başını eğdi. "Pekâlâ o zaman."

Adam onu ön kapıya kadar geçirirken ikisi de daha fazla boş konuşmaktan kaçındı. Havanın kararmaya başladığını önceden tahmin eden Davis, arabasını onun için hazırlamıştı.

Ayrılmadan önce ona dönerek kibarca başını salladı. "Bugün beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Majesteleri."

Sesi biraz sertleşmişti ve bundan biraz rahatsız olduğunu hissetti.

"Benim için bir zevkti, Leydi Selina."

"O zaman görüşürüz," diye hafifçe gülümsedi. "Artık komşu olduğumuza göre."

Kadın dönüp bir uşağın arabanın kapısını onun için açık tuttuğu yere doğru yürürken, adam bu duruma biraz gülümsemekten kendini alamadı.

Oh, gerçekten de onu etrafta daha fazla görecekti. Yine de bundan memnun olup olmayacağından henüz emin değildi.

"Bu arada, Majesteleri, Lord Gillingham bu gece sizi ziyaret edeceğini bildirdi," diye bilgi verdi Davis.

Lord Gillingham, babasının küçük kardeşi Duncan Gillingham'dan başkası değildi. Anne ve babasının ölümünden sonra, İskoçya'daki yalnızlığından sıyrılıp William'ın vasisi olarak ortaya çıkmıştı, hatta Şansölyelik Mahkemesi bu görevi yerine getirmesi için başka birini atamak istediğinde bile, Lord Gillingham'ın yeğenini kanatları altına alarak kazanacağı çok şey vardı.

Ancak William on dört yaşına geldiğinde, amcasını vasisi olarak seçerek onun hayatındaki rolünü pekiştirdi.

Lord Gillingham ailesinden geriye kalan tek kişiydi ve her ne kadar büyük mülkleri ve serveti idare etme konusunda yeğeni kadar becerikli olmasa da

Barrington Dükü unvanını aldıktan sonra elinden geleni yaptı ve William reşit olana kadar işleri ve mülkleri elinde tutmayı başardı.

Tüm bunlardan sonra, geri çekilmeye başladı ve William'a bir taşra beyefendisinin hayatının tadını çıkaracağını söylemekten hoşlanıyordu, ancak William'ın hayatında kalıcı bir demirbaş olarak kaldı ve onu mülklerinden herhangi birinde düzenli olarak ziyaret etti.

"Bunu ne zaman yapacağını söyledi mi?"

Uşak başını salladı. "Sadece yemekten sonra puro ve konyak içmek için onu beklememizi söyledi."

William buna içten içe gülümsedi. Amcası alkol kullanmazdı -William'ın anne babasının ölümünden sonra- ama iyi bir purodan hoşlanırdı.

Davis'e, "Resmin onu karşılamaya hazır olup olmadığını kontrol et," diye talimat verdi.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

"Ya Davis?"

"Evet, Majesteleri?"

"Trowbridge Estate'ten insanları tanıyorsunuz, değil mi?"

Davis bu soruyu rahatsız edici bulduysa bile, bunu yüzüne yansıtmadı ve tarafsız bakışını korudu.

"Öyle yapıyorum, Majesteleri."

"Güzel. Leydi Selina'nın hangi balo ve etkinliklere davet edildiğini ve hangilerine katılmayı planladığını bana bildirin."

Kâhya şaşırmış gibi bile görünmeyince, Andrew'un da geçmişte aynı şeyi yapmış olabileceğini fark etti. Leydi Selina'nın dik başlı olma eğilimi vardı ve muhtemelen ağabeyinin aşırı korumacı eğilimlerinden rahatsız oluyordu.

"Hanımefendiye göz kulak olması için birini göndereyim mi, Majesteleri?"

William başını salladı. "Gerek yok, Davis. Sadece uşağıma ve arabacıma katılacağı etkinlikleri bildirin ve hazırlanmalarını sağlayın."

Leydi Selina, William'ın da işini şansa bırakmayacağını anlayacaktı.

Eğer ağabeyi arka plandan onu izlemeden kendi başına gayet iyi olacağını hissediyorsa, o zaman şüphesiz

düşündüğünden daha fazla korumaya ihtiyacı vardı.

Amcası saat dokuzu çeyrek geçe geldi ve Davis tarafından hemen salona götürüldü.

"Sonunda Londra'daki yerini alacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Lord Gillingham karşısındaki sandalyeye otururken. William ona en iyi purolardan bir kutu ikram ettiğinde gözleri parladı. "Yine de bu konutunuz... çok küçük."

William kendine bir bardak konyak doldururken, "İhtiyaçlarım için gayet yeterli," diye cevap verdi.

"Ama kendi mülkün-"

"Benim için çok büyük," diye araya girdi. Soğuk ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve Lord Gillingham yeğenini, onun bile zorlayamayacağı bazı sınırlar olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Bu yüzden arkasına yaslandı ve purosunu yaktı. William'ın babasının aksine, amcası yaşlandıkça oldukça iri bir vücuda sahip olmuştu ve puroya olan düşkünlüğü dişlerinde leke bırakmıştı.

William ise, amcası sık sık annesinin gözlerine sahip olduğunu söylese de, daha çok babasına benziyordu.

Annesinin hiç kimseye bu kadar soğuk bakmış olduğundan şüpheliydi. Hiçbir zaman onun bir portresine bakmamış olabilirdi ama onu her zaman nazik ama güçlü bir kadın olarak hatırlamıştı. Yaptığı pek çok şeye katılmıyor bile olabilirdi.

Ama ne önemi var ki? William her zaman kendine söylerdi. O çoktan gitti ve ben bu dünyada sonuçlarıyla başa çıkmak için yalnız kaldım.

Dünya o meşum gecede ailesinin başına gelenleri unutmuş olabilir ama o asla unutmayacaktı.

Amcası, her ne kadar kaba saba biri olsa da, muhtemelen William'la aynı şekilde hissediyordu. Kardeşini çok ani bir şekilde kaybetmişti ve varisi ile mülklerinin büyük sorumluluğu hiçbir uyarıda bulunmadan üzerine yıkılmıştı.

Lord Gillingham bu şartlar altında kendisi için oldukça iyiydi.

"Yeni bir gelişme var mı?" diye sordu sessizce.

William, "Muhbirlerimden o gece gelen adamlardan birinin izini bulduklarını öğrendim," diye cevap verdi. "Bundan sonrası sadece işleri doğru yere taşımak ve her şeyi harekete geçirmek meselesi."

Amcası başıyla onayladı. "Nihayet huzur içinde olabilirler."

Barış. William bununla alay etmek istedi. Anne ve babasının ölümünden sorumlu olan suçluları nihayet adalete teslim ettiğinde, ikisi de huzur içinde yatabilirdi.

Ancak, lanet olası gardıropta saklanırken gözlerinin önünde öldürülen anne ve babasının korkunç anısıyla yaşamak zorunda kalan oğulları için barış uzun zaman almıştı.

Yatağında uyanık yattığı geceler vardı, acaba gardırobu patlatıp o adamlara saldırırsa, babasının onları alt edip annesini kurtarmasına yetecek kadar dikkatlerini dağıtsa mıydı diye düşündüğü geceler...

Ama tüm bunların boşuna olduğunu biliyordu. Hazırlıklı gelmişler, saldırılarını en ince ayrıntısına kadar planlamışlardı.

Onu kurtaran tek şey annesinin hızlı düşünmesiydi. Eğer o olmasaydı, ailesiyle birlikte yok olacaktı.

Şimdi, onun fedakârlığının boşa gitmemesi için yaşamalıydı. O uğursuz geceden beri yirmi yıldır özlemine çektiği adaleti sağlamaya yetecek kadar bile olsa devam etmeliydi.

"Belki de kendi huzurunu bulmanın zamanı gelmiştir evladım." Amcası purosunu üfledi. "Ailen de senin için bunu isterdi."

"Ne istediklerini asla öğrenemeyeceğiz amca," diye cevap verdi biraz fazla sert bir şekilde.

Lord Gillingham durakladı ve William purosunun ucunun bir kez daha parlak bir turuncu renkte parlamasını izledi. "Belki de."

Amcasının sesinde bir incinmişlik vardı ama William özür dilemedi, zaten amcasının da özür beklemediğini biliyordu.

"Seninle gurur duyarlardı."

Bundan şüpheliyim, diye düşünerek alay etti. Annesi onu cesur, nazik ve bilge olmaya teşvik etmiş, babasına aşık olmasını sağlayan erdemleri yüceltmmişti.

Ama entrikalara ve kurşunlara karşı erdemlerin ne faydası vardı? Zalimlik karşısında nezaketin ne faydası vardı?

Annesi yaptığı pek çok şeyi, zirveye tırmanma yöntemlerini onaylamayabilirdi... hepsi bir gün ailesini yok edenlerden intikamını alabilmek içindi.

Ama amcasının haberi olmadan, orada durmaya niyetli değildi.

Hayır, Barrington Dükü ve Düşesi'nin öldürölmesinin ardındaki gerçek beynin kim olduğunu ortaya çıkarmak istiyordu çünkü soruşturmalar suçluların onları soymayı amaçladığını iddia etse de, o daha iyisini biliyordu.

Anne ve babasının öldürölmesini sadece bir soygun olarak nitelendirmek onların anısına hakarettir.

"Eh, geç oluyor," diye içini çekti Lord Gillingham. "Sadece sizi yeni evinizde görmek istemişim."

"Ben artık çocuk değilim amca."

"Evet ve ben zaten yaşlı bir adamım," diye güldü amcası. "Aileni unutma, William ve yapmak istediğin şeyi başardıktan sonra, umarım kendin için yaşamaya başlayabilirsin."

Bu hayatta intikamının ötesinde bir amaç bulup bulamayacağından şüpheliydi ama amcasının onun için endişelenmesini istemiyordu. Lord Gillingham artık genç bir adam değildi ve sağlığı da eskisi kadar iyi değildi.

William onun yerine başını salladı ve söz vermeyen bir ses çıkardı. Bir söz, ama tam olarak değil.

William asla tutmaya niyetli olmadığı sözler vermezdi.

O gece Lord Gillingham gittikten sonra Davis onun çalışma odasının kapısını hafifçe tıklattı ve ona bir kâğıt uzattı. Kâğıtta Leydi Selina'nın davet edildiği ve katılmak istediğini belirttiği tüm etkinlikler yazılıydı.

Ayrıca birkaç beyefendinin isimlerinin yer aldığı bir liste de vardı.

"Leydi Selina'yla yakından ilgilendiğini ifade eden erkekleri de ekleme cüretini gösterdim, Majesteleri," diye açıkladı uşak. "Belki bu bilgiyi uygun bulursunuz diye."

Ve gerçekten de oldukça yerindeydi. Lord Vermont'un yanı sıra, kendi ayakları üzerinde duramayacak kadar yaşlı olan Lord Caraway'in adı da hâlâ listede yer alıyordu.

William listede, ona göre iyi şöhretini korumak isteyen genç bir hanımın yakınında bulunmaması gereken birkaç beyefendi görünce kaşlarını çatı.

Davis küçük bir gülümsemeyle, "Hayranları oldukça... çeşitli," dedi.

Farklı mı? Bu kesinlikle her şeyi ifade etmenin hafif bir yoluydu!

Raporu hızlıca taramayı bitirdi ve cebine koydu. Yarın Powell Kontu'nun kızlarıyla birlikte Hyde Park'ta gezintiye çıkacaktı. Hiç şüphesiz, o köpekler de orada olacak ve bir parça biftekmiş gibi salyalarını akıtacaklardı.

Bunu onun huzurunda yapmaya çalıştıklarını görmek isterdi. Belki o zaman Londra'da kaç erkeğin görme duyusuna gerçekten değer verdiğini ve kaçının bu duyuyu kaybetmeyi tercih ettiğini öğrenebilirdi.

"Harika bir iş çıkardın, Davis."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Hanımefendinin yarınki faaliyetlerini göz önünde bulundurarak, Park'ı ziyaret etme niyetinizi ahırlara da bildirdim."

"Teşekkür ederim. Tabancama da ihtiyacım olabileceğini onlara söylediniz mi?"

"Affedersiniz, Majesteleri?"

William başını salladı. "Boş ver. Sen yeterince şey yaptın. Gereğinden fazlasını. Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz."

Davis çalışma odasından çıkar çıkmaz William cebinden bir kez daha kâğıt çıkardı ve başını salladı. Andrew nasıl olmuştu da kanlı bir cinayete başvurmadan onları savuşturmayı başarmıştı?

BÖLÜM 7

S Elina dün Dük ile karşılaşmasından sağ çıkmayı başardığı ve hatta bir söz kopardığı için kendinden oldukça memnundu karşılıklı olarak birbirlerinin yolundan çekileceklerini söyledi. Şaşırtıcı bir şekilde, onunla konuşmak oldukça kolaydı.

Yoksa çok mu kolaydı? Kaşlarını çattı. Sözünden dönmeyecekti -bir centilmen asla sözünden dönmemeliydi.

"Olmalı" sözcüğünü kullanıyordu ama bütün beyefendilerin sözlerine sadık kalmasını bekleyecek kadar embesil değildi. Örnek olarak, dış görünüşü ahlaksızlığı hakkında pek ipucu vermeyen Lord Vermont'u gösterebiliriz.

Ama Dük, Lord Vermont değildi ve her ne kadar ilk başta ondan hoşlanmamış olsa da, onu önceki talibinin de dahil olduğu erkeklerle aynı kategoriye koyarak ona kötülük etmek istemiyordu. Hayır, bugün ona karşı çok daha merhametli hissediyordu.

"Selina! Oh, Selina, bugün son derece güzel görünüyorsun!" Julia onu her zamanki coşkulu tavrıyla selamladı.

"Sen de oldukça ışılıtlı görünüyorsun," diye güldü.

Julia o sabah için canlı renklerini ortaya çıkararak zeytin yeşili bir elbise seçmişti. Ton'da daha açık renklerin moda olduğu zamanlarda bile arkadaşının daha cesur renklerden uzak durduğunu hiç bilmiyordu.

Kız kardeşi gülümseyerek, "Aynanın karşısında çok fazla zaman geçirdiğini düşünürsek, öyle olmalı," diye yakındı. "Ama bugün oldukça güzel görünüyorsun, Selina."

"Teşekkür ederim, Mary. Bugün de harika görünüyorsun."

Lewis'in küçük kız kardeşi kızardı. "Teşekkür ederim Selina, ama kız kardeşimin aksine beni bu kadar pohpohlamana gerek yok. Onun güzel özelliklerini övmekten bir kelime bile eksik kalırsak Tanrı hepimizin yardımcısı olsun!"

Parkın ağaçlarla çevrili yollarında ilerlerken bayanlar iyi huylu kahkahalara boğuldular. Güneşli güzel bir gündü ve yeşillikler bol miktarda serin gölge sağlıyordu, böylece gezintiye çıkanların böyle bir sosyal aktiviteye katılmaya cesaret ettikleri için güneş tarafından gereksiz yere yakılmalarına gerek kalmıyordu.

"Park bugün oldukça kalabalık," dedi Mary. "Bir tür festival dışında bir seferde bu kadar çok gezgin gördüğümü hatırlamıyorum."

"Evlenmemiş bir Dük'ün Londra'da ikamet etmesi beklenen bir şey," diye cevap verdi kız kardeşi kolayca. Bakışlarını Selina'ya doğru kaydırđı. "Ben kendi adıma, varlığıyla bizi onurlandırırđsa neler olacağını görmek isterim."

"Batağı saplanırsınız, Julia. Batarız diyorum."

İki kız kardeş, Barrington Dükü'nün Hyde Park gibi halka açık bir yerde gerçekten ortaya çıkması halinde karşılaşabilecekleri tehlikeleri tartışırken, Selina kendi kendine gülümsemekle yetindi.

"Ortaya çıkmayacak. Onun nasıl biri olduğunu bilirsiniz, böyle şeyleri küçümser," diyerek arkadaşlarını başından savdı. "Kendini tutmayı ve iş yapmayı tercih ettiğini biliyoruz-" elini küçümser bir tavırla salladı. "-Dükler ne iş yapıyorsa, ki bu iş tabii ki-"

"Ah. Tabii ki."

Mary onun saçma sapan konuşmasına biraz şaşkınlıkla bakarken, Julia sadece taş döşeli yürüyüş yolundan biraz uzaktaki bir ağaç parçasına doğru baktı.

Selina kaşlarını çatdı. "Bir sorun mu var?"

"Şimdi bakmayın ama Majesteleri Hyde'a gelmeye karar verirse neler olabileceğine dair hipotezlerimizi test edebiliriz.

Park." Başını eğdi ve onlara sırtıttı. "ünkü şu anda burada, Hyde Park'ta."

"Kes şunu Julia," diye kıkırdadı Selina. "Kimse buna kanmaz. Ve neden Majesteleri-"

"O gerçekten orada, Selina. Majesteleri burada, Hyde Park'ta."

Selina durdu, kalbi göğsünde gürültüyle çarpmaya başladı. *O burada olamaz. Yoluma çıkmayacağını söylememiş miydi?*

Mary her zaman ikisine kıyasla çok daha yumuşak bir sesle konuşurdu ve şu anda, bakışlarını ağaçlara doğru çevirip onu gerçekten de orada dururken bulduğunda, Selina'nın kulaklarında yankılanan gürültülü vuruşla tüm sözleri bastırılmıştı.

Parkta gezintiye çıkmış herhangi bir beyefendi gibi giyinmişti ama daha ilk bakışta onu diğerlerinden ayıran bir şey olduğu belliydi. Bu, unvanı değil, kendini taşıma şekliydi; sanki tüm dünya onun altındaymış gibi soğuk ve mesafeliydi.

Selina'nın gözlerini yakaladı ve dudakları belli belirsiz bir çizgiyle kıvrıldı.

Ancak onu gördüğünde gülümseyecek gibi hissetmiyordu.

Hayır, kendini kızarmış ve öfkeli hissediyordu! Hyde Park'ta ne işi vardı?

"İzninizle. Ekselansları ile konuşmam gerekiyor," diye öfkeyle söylendi. Arkadaşlarından hiçbiri onun sözlerini onaylamadan önce, o yöne doğru tepindi.

Özellikle hanımefendi gibi görünüp görünmemesi umurunda değildi - o pazarlığın kendi tarafını tutmuştu, o ise tutmamıştı.

"Size iyi günler Leydi Selina," diye usulca selam verdi, gözleri onu şemsiyesinden elbisesinin eteklerine kadar süzüyordu. "Umarım gezintinizden keyif alıyorsunuzdur?"

Mükemmel bir günü mahvettiği apaçık ortadayken bunu söylemeye nasıl cüret edebilirdi?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Öyle mi? Ben sadece bu güzel günün tadını çıkarmaya geldim... Hyde Park halka açık bir yer, değil mi?"

Kadın ona ters ters baktı. "Bana, onca insan arasından sizin güneşin tadını çıkarmak için dışarı çıktığınızı söylemeye çalışıyor olamazsınız."

"Ben de cildimi yakıp yakmayacağını test etmeye çalışıyordum," diye cevap verdi kayıtsızca. "Görünüşe göre yakmıyor. Harika, değil mi?"

Onunla alay ediyordu ve eğer ona bu kadar öfkeli olmasaydı, buna gülecek gücü kendinde bulabilirdi. Barrington Dükü Hazretleri'nin şaka yapacağı günü göreceği kimin aklına gelirdi? Uzun zamandan beri onun geniş bir duygu yelpazesine sahip olmadığını düşünüyordu.

"Gün ışığında yanıp yanmaman benim için çok az şey ifade ediyor," diye homurdandı. "Birbirimizin yolundan çekileceğimize dair bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum."

"Tabii ki kendinizi riske atmadığınız sürece."

Selina çılgılık atmak istedi. Eğer Andrew'un zorba olduğunu düşünüyorsa, gerçekten de en yakın arkadaşının eline su dökemezdi. Dük o kadar zorbaydı ki, düpedüz delilik sınırındaydı!

"Güpegündüz Hyde Park'ta ne gibi bir risk altında olabilirim ki?"

Gözleri bir an için kapandı ve sonra sakince cevap verdi: "Etrafınıza bakın Leydim, sizi gözleriyle takip eden erkeklerin sayısını çoktan unuttum."

"Parkta herkes herkese bakıyor!" diye homurdandı. "Sizin böyle bir sosyal eğlenceye katılmamanız, Park'ın geri kalanının

dünya yapamaz!"

"Genç kadınları avını takip eden bir avcı gibi izlemeyi eğlenceli bulmuyorum ve aradaki fark da bu, Leydim."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey kadının tüylerini diken diken etti. Sesi alçak ve tehlikeliydi, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Ayrıca söylediklerinde ciddiydi.

Ama dünya gerçekten de onun tasvir ettiği kadar korkunç muydu?

Selina buna inanmayı reddetti çünkü bunu yapmak onu harika yapan her şeyden vazgeçmek anlamına gelecekti ve böyle bir hayatı yaşamayı reddetti.

"O zaman biz aynı değiliz, Majesteleri," dedi sert bir sesle ve topuklarının üzerinde dönerek ondan uzaklaştı.

Sadece tökezlemek ve otlarla kaplı zemine doğru savrulmak için.

Ondan beklediği gibi, dünyada iyi ve harika olan her şeye gerçekten inanıyordu. Bu iyi ve güzel bir şeydi ama Leydi Selina Walford'un sorunu, dünyadaki tüm kötü şeyleri de görmezden gelmesiydi.

Öfkeli olmasına rağmen, orada söylediklerinde ciddiymi - orada ne kadar süre durmuş, ona beş saniyeden fazla bakmaya cüret eden herkesin gözlerini oymamak için kendini zor tutmuştu. Ve lanet olsun, onlardan çok sayıda vardı!

Andrew'un her gün uğraşmak zorunda kaldığı şey buysa, en iyi arkadaşına yeterince kredi vermemişti. Daha bir hafta bile olmamıştı ama William kaç kez cinayet işlemeyi ve bedensel zarar vermeyi düşünmüştü?

Leydi Selina Walford kadar sinir bozucu bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı ve üstüne üstlük, önerdiği hiçbir şeyi yapmaya ikna edilemediğini fark etti - hem de hiç!

O kadının cüretkarlığı.

Düşünce treni, zihnini bir kasırğa gücüyle yırtan şaşkın bir çılgılla kesildi. Zihni kan ve dumanla bulanmaya başlarken, havada yoğun bir korku ve çaresizlik kokusu varken içgüdüsel olarak uzandı ve onu geri çekti.

Üzerinden uzun yıllar geçmişti ama yine de her şey sanki daha dün yaşanmış gibi geliyordu.

"Majesteleri... Majesteleri, artık beni bırakabilirsiniz."

Yumuşak bir ses... kendisinininkine bastırılmış daha da yumuşak bir vücut...

William gözlerini kırıştırdı ve bir kez daha kendini güneşli bir parkta buldu, insanlar neşeli renklerle giyinmiş, neşeli sohbetleri kan ve sefaletin puslu havasını dolduruyordu.

Hep kan. Kandan asla kaçamazdı.

Şimdi hariç.

Kadının nefesi yumuşak soluklarla çıkıyordu ve adam onu daha yakından tutma, kendini ona bastırma, sıcaklığına gömülme ve kendini onda kaybetme dürtüsü hissetti.

Bunun yerine onu serbest bıraktı. Dengesini yeniden kazanmadan önce biraz sersemlemiş gibi görünerek bir süre tökezledi.

Olabildiğince sakın bir şekilde ona bir kaşını kaldırdı. "Kendi ayaklarının üzerinde yürümek için bile güvenilmezsen, hayranlarınla nasıl başa çıkman beklenebilir?"

"Hayranlar sürüsü mü?" diye mırıldandı, sanki delirmiş gibi ona bakıyordu.

Az önceki yakınlığına verdiği tepkiye bakılırsa, büyük ihtimalle öyleydi ama bunu Leydi Selina Walford'a itiraf edecek değildi.

"Benim bir sürü hayranım yok. Belki Leydi Julia'nın vardır ama benim yok," dedi ona kibarca.

Lord Powell'ın büyük kızı daha cesur ve göz alıcı olabilirdi ama William aynı fikirde değildi. Gözleri vardı ve o da bir erkekti; diğer erkeklerin arkadaşına değil de ona nasıl baktıklarının farkındaydı.

Ona yaklaştı ve kızın bir adım geri çekilmesini mizahsız bir gülümsemeyle izledi. Adamın bacakları daha uzundu ve kadın ondan kaçamadan ona ulaşmayı başardı.

Kulağına yaklaşarak onun baş döndürücü kokusunu içine çekti. Eğer varsa, bir arzu karışımıydı.

"Evine dön, Selina," diye mırıldandı. "Beni kızdırırsan neler olacağını öğrenmek istemezsin."

Kadın yutkundu ve adamın bakışları hararetle kadının boğazındaki sütuna kaydı.

"Sanırım..." diye nefes nefese bir sesle konuşmayı başardı. "Bence siz zaten çok ama çok öfkeli bir adamsınız, Majesteleri. Ve sorunlarınızı bana yüklemenize gerek yok."

Bir an için, kız ondan uzaklaşıp sırtı dik, çenesi yukarıda arkadaşlarına doğru yürüdüğünde oldukça şaşırđı. Hafif bir rüzgâr esti ve adam, kızın elbisesinin kurdelelerinin dans ederek vücudunu sarışını büyülenmiş bir şekilde izledi; birkaç dakika önce kendi parmaklarının yapmak istediğı şeyin aynısını.

Leydi Selina Walford gerçekten de en yüksek mertebeden bir belaydı ve her nefesinde dizginlerini test eden biriydi.

Selina başını salladı ve arkadaşlarının yüzlerinde endişeli bakışlarla onu bekledikleri yere doğru adımlarını hızlandırdı. Neyse ki olanları net bir şekilde göremeyecek kadar uzaktaydılar.

Yine de bu, onu unuttuğı anlamına gelmiyordu.

Parlak güneş ışığı altında, vücudunun dokundukları her yeri hâlâ yanıyordu ve hayatı boyunca, vücudunun neden aynı şeyi daha fazla istediğini anlayamadı.

İşte bu yüzden erkekler ve kadınlar birbirlerinden uzak durmalı, dedi kendi kendine mutsuzca.

Ama bu farkındalıkla bile, onun dokunuşunu, *onu* daha çok arzulamaktan kendini alamıyordu. İçinde bulunduğu durum tam bir çıkmazdı.

Ancak arzularına boyun eğmesi mahvolmasından başka bir anlama gelmezdi, çünkü Barrington Dükü'nün nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyordu.

Onun nihai yıkımı olacaktı.

"Bu da neydi şimdi?" Mary sonunda yanlarına dönmeyi başardığında endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak ona sordu. "Hayalet görmüş biriyle hayalet yapmayı düşünen biri arasında ilginç bir geçiş gibi görünüyorsun."

Selina başını salladı, o kısa temas anından sonra hâlâ içten içe sarsılmıştı. "Majestelerinin nasıl olduğunu bilirsin. Onun mantıklı düşünmesini sağlayamam."

Julia biraz gülümseyerek, "Bu kesinlikle ilginç," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Söylesene Selina, Majesteleri'nin başka bir kadının yanında da aynı şekilde davrandığını gördün mü hiç?"

Selina kaşlarını çattı. Onun diğer kadınların yanında nasıl davrandığını nereden bilebilirdi ki? Onların varlığından hiç hoşlanmıyor gibiydi ve önemli bir kısmını bile gözyaşlarına boğduğu biliniyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye muzaffer bir edayla sırttı kızıl saçlı. "Sadece *senin yanında* böyle davranıyor."

"Sorunun *ben* olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Hayır. Aksine, bunun nedeni Barrington Dükü Hazretleri'nin Sana karşı *hislerim* var."

Selina arkadaşına çıldırmış gibi baktı ve ardından kahkahayı bastı. "Bu şimdiye kadar söylediğin en çılgınca şeylerden biri olmalı - ve yıllar boyunca pek çok çılgınca şey duydum!"

Ancak bu kez Mary bile düşünceli bir sessizliğe büründü ve her iki genç bayan da ona doğru döndüğünde Mary usulca, "Sanırım kız kardeşim haklı, nadiren de olsa mantıklı bir noktaya değindi," dedi.

"Mary, ciddiye bunu kabul ediyor olamazsın?" Selina büyük bir şaşkınlıkla daha sessiz olan arkadaşına baktı.

"Peki, durumun böyle olmadığından eminseniz," diye düşündü Julia, "neden bunu test etmiyoruz?"

Planını duymaları için yaklaşmalarını işaret ederken, Selina arkadaşının gözlerindeki o tanıdık pırıltının kendisi için iyiye işaret olduğundan oldukça şüpheliydi.

Barrington D     ona kar   bir Şey hissetmiyordu.

Bununla birlikte, ona kar   çok çelişkili duygular besledi ini itiraf etti.

Tehlikeli duygularını Şimdilik kendine saklamayı tercih ediyordu.

BÖLÜM 8

Tonraki üç gün boyunca Selina, yeni bir tabloyu bitirme bahanesiyle Trowbridge Malikânesi'ne kapanmayı tercih etti. Bu oldukça
İtiraf etmeliydi ki, önündeki tuvale üst üste üçüncü gün bakarken, onunla ne yapacağını bile tamamen kaybetmişti.

Resim yaparken kendini her zaman gerçekten canlı bulduğu için motivasyonunun bu kadar eksik olması oldukça nadir görülen bir durumdu. Ancak bu kez, boş tuvalin onda uyandırdığı tek duygu kafa karışıklığı ve belirsizlik duygusuydu.

Bu iş çığırından çıkmaya başladı, diye düşündü o sabah sekizinci kez fırçasını yorgun bir şekilde bir kenara bırakırken.

Çünkü diğer alternatif -zihninin dolaşmasına izin vermek- hızla tehlikeli bir eğlenceye dönüşüyordu.

Kapısının yumuşak bir şekilde çalınması, zihninin uzun boylu, siyah saçlı, sesi günah gibi gelen bir adama giden o karanlık yola girmesini engelledi.

Neyse ki, son üç gün içinde de küstah komşusundan başka bir şey duymamıştı. Bunun onu neden rahatsız ettiğine gelince, Selina'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

Belki de kendimi beladan uzak tutmamla kastettiği buydu, diye düşündü kendi kendine alaycı bir şekilde. Gerçekten de tüm Sezon boyunca bir münzevi olmamı mı istiyor?

Bu durumda, Dük sadece mantıksız davranıyordu!

"Leydim?"

Başını hizmetçisine doğru eğdi. "Evet, Jeanne?"

"Leydi Julia bu sabah haber gönderdi."

"Ah." İnzivaya çekildiği üç gün boyunca arkadaşını görmemişti. "Ne söyledi?"

Hizmetçi kibarca, "Leydi Julia ikinci çayı için geleceğini söyledi," diye cevap verdi. "Ve onu ve Leydi Mary Lewis'i geri çevirmenizin yasak olduğunu söyledi."

Selina bunun üzerine burnunu kırıstırdı. Sanki bu dünyada, zorlu arkadaşını geri çevirebilecek herhangi bir güç varmış gibi. Julia Lewis doğanın bir gücüydü ve muhtemelen en korkunç kasırgalar bile ona boyun eğmek zorundaydı.

"Cevap olarak ne söyleyeyim, Leydim?"

Selina gülümsedi ve temiz ellerini önlüğüne sildi. Bugün kendini eğlendirecek başka bir şeyi yoktu.

"Ona eşlik etmesini memnuniyetle bekleyeceğimi söyle Jeanne. Teşekkür ederim."

O öğleden sonra Julia her zamanki gibi yanında kız kardeşiyle birlikte Trowbridge Malikânesi'ne girdi. Kızıl saçlı neşeyle döşemeli bir sandalyeye oturup taze pişmiş bir çörek alıp hemen üzerine krema ve ahududu reçeli sürerken Selina bir fincan çayın üzerinden onlara gülümsedi.

Selina'nın dudakları bunu görünce bir gülümsemeye dönüştü. "Bu noktada, hamur işinden çok reçel ve kremaya benziyor," dedi alaycı bir tavırla.

Arkadaşı iyi niyetle ona ters ters baktı. "En azından şakalaşacak kadar iyi hissediyorsun. Mary ve ben senin odanda kendini harap etmeden endişeleniyorduk."

"Her zamanki gibi dramatik davranıyorsun." Daha aklı başında olan kız kardeşi endişeli bir bakışla Selina'ya dönmeden önce başını salladı. "Biz... senin için biraz endişelendik, Selina."

"Majestelerinin bir şekilde kendi iradesini size dayattığını ve mülkten ayrılmanızı engellediğini düşündük!" Kadının yeşil gözleri büyüdü. "Hyde Park'ta o gün oldukça kızgın görünüyordu, değil mi?"

"Bilemem," diye mırıldandı Selina. "Onun sergilediğini gördüğüm tek duygu hafif bir hoşnutsuzluktu."

"Bana pek de hoşnutsuzmuş gibi gelmedi," diye belirtti kızıl saçlı. "Biliyor musun, Dük sandığımızdan çok daha fazla duyguya sahip olabilir."

"Öğrenmek isteyeceğimi sanmıyorum."

Julia ona alaycı bir şekilde sırtıttı. "Sen yapmaz mıydın? Bence bazı şeylere nasıl tepki verdiğini görmek eğlenceli bir deney olurdu."

"Oh hayır, yine mi bu!" Selina inledi. "Gündemini zorlamak istiyor olamazsın-"

Mary alaycı bir ifadeyle, "Görünüşe göre kız kardeşimin kendini koruma konusunda çok az şeyi var," dedi.

"Ama siz bile Majestelerinin Selina'nın yanında farklı davrandığı konusunda benimle hemfikirsiniz."

"Evet ama bu, tabiri caizse ayıyı dürtme planınızı desteklediğim anlamına gelmiyor." Lewis'in küçük kız kardeşi ürperdi. "Ya da daha çok, ejderhayı dürtmek gibi."

"Onu kasıtlı olarak dürtmeyeceğiz..."

Selina gözlerini arkadaşına dikti. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Basit," diye sırttı Julia. "Siz her zaman yaptığınız gibi davranın, biz de Majestelerinin size nasıl tepki verdiğini not edelim. Sanırım iki hafta içinde ne tür duygulara sahip olabileceğine karar verebiliriz."

"Ya bu duygusal aralık daha çok hoşnutsuzluk ile öfke arasındaysa?"

"Ama aptal kardeşin dönene kadar hayatını inzivada geçirmeye razı mısın?" diye kibarca homurdandı arkadaşı.

"Şey, tam olarak değil..."

Selina, Dük'ün kötü tarafında olma düşüncesinden hiç hoşlanmıyordu. Aynı zamanda, elinden geldiğince uzun bir süre boyunca hayatını istediği gibi yaşamak istiyordu.

Ne de olsa genç bir hanım evlenmeden ve kocasının kaprislerine boyun eğmek zorunda kalmadan önce -eğer şanssızsa- bir avuç Mevsimlik kısa bir özgürlüğe sahipti. Şanslı olanlar daha fazla hareket alanına sahipti.

"Peki, aklında ne var?" diye iç geçirdi arkadaşına.

"Oakridge balosu dört gün sonra. Mutlaka katılın."

Selina ne olursa olsun Oakridge balosuna katılmak istiyordu. Hatta bunun için mükemmel bir elbise bile hazırlamıştı.

Ve gerçekten, neden o iğrenç Dük'ün Sezonunu nasıl geçireceğini dikte etmesine izin versin ki?

"Pekâlâ," diye sııttı Selina. "Oakridge balosuna katılacağım!"

Sadece sonunda pişman olmayacağını umuyordu.

William bir panterin süslü oniks oymasıyla gelişigüzel oynadı, işçiliği o kadar iyiydi ki sanki heykeltıraş canavarı tam talihsiz avına saldırmak üzereyken yakalamıştı.

Ve tıpkı panter gibi, son yirmi yıldır elinden kaçan tek adama saldırmaya hazırlanıyordu.

Bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi, hakkını vermek gerekirdi. O uğursuz geceden beri William, krallığa komşu ülkelere kadar sızan bir tür ağ ve bağlantıları özenle kurmuştu.

Hepsi de ailesini yok eden haşereleri yakalamak içindi.

Orville, "Adamlarımız onu İskoçya'ya gizlice girerken buldu," diye rapor verdi. "Onu gözümüzün önünde tutuyoruz ve bizi başka bir şeye götürüp götürmeyeceğini görmek için onu takip ediyoruz."

William başıyla onayladı. "Mükemmel."

Adam bu övgü karşısında gülümsedi, sol gözünden aşağıya doğru uzanan korkunç yara izi iyice belirginleşmişti. Ama William insanları dış görünüşlerine göre işe almaz ya da işten çıkarmazdı. Eğer öyle yapsaydı, emrinde çalışanların yarısını kaybederdi ve bu kesinlikle olmazdı.

"Onu izlemeye devam edin ve başka ipucu bulabilecek misiniz bir bakın," diye soğuk bir şekilde talimat verdi. "Bu sefer onu kaybetmediğinizden emin olun."

"Anlaşıldı, Majesteleri."

"Pekâlâ. Gidebilirsiniz."

Orville ayrılmadan önce onu saygıyla selamladı, giderken ayak sesleri hiç duyulmuyordu.

Parmakları oniks panterin etrafında kenetlenirken William gözlerini kıstı. Yakında her şey avucunun içinde olacaktı ve tıpkı amcasına söz verdiği gibi, bu ebeveynlerin cinayetinden sorumlu olanlara kendi adaletini uygulayacaktı...

Kıbarca çalınan üç kapı sesi, görüşünü sislendirmeye başlayan kan arzusunun kalın perdesini delip geçti ve kaşlarını çatarak kapıya döndü.

Rahatsız edilmemeniz için talimat verdiğimi sanıyordum.

"Majesteleri?"

Kâhya Davis'ti. Önemsiz bir mesele için olsa içeri girmezdi.

"İçeri gel."

Uşak küçük bir gülümsemeyle ayaklarını sürüyerek içeri girdi. "Davetsiz geldiğim için özür dilerim majesteleri ama Trowbridge Malikânesi'nden az önce bir haber aldım."

Kaşları daha da çatıldı. Son üç gündür Leydi Selina'dan olağandışı bir şey duymamıştı ve uyarılarını dikkate almış olabileceğini düşündü. Andrew'un dik başlı küçük kız kardeşinin herhangi birinin -özellikle de onun- emirlerine boyun eğeceğine inanmaması gerektiğini bilmeliydi.

"Ne oldu, Davis?" Bu kadar sabırsız görünmek istememişti ama soruşturması bu kadar yaklaşmışken elinde değildi.

"Leydi Selina Oakridge Balosu'na katılmak istiyor, Majesteleri."

"Oakridge Balosu mu?"

"Evet, bugünden itibaren dört gün sonra yapılacak."

Lord Oakridge kendini beğenmişin tekiydi, karısı ise gösteriş meraklısı ve kendini beğenmiş bir dedikoducuydu. Kızları Leydi Alice ise bir kayanın zekâsına sahip, kendini beğenmiş bir genç kızdı. Bununla birlikte, evleri Oakridge Pavilion, Londra'nın en görkemli konutlarından biriydi ve her sezon büyük bir balo düzenleyerek bunu herkesin yüzüne vurmayı ihmal etmiyorlardı.

Yarım on yıldan uzun bir süredir her yıl William'a bir davetiye gönderirlerdi ve o da sırf daha fazla bağlantı kurmasını sağladığı için katılarak adamın gönlünü alırdı. Bunun ötesinde, gösterişli partilerini eğlence açısından vasat buluyordu.

"Uşağınıza haber vereyim mi, Majesteleri?"

William belli belirsiz başını salladı ve Davis çalışma odasından çıkmadan önce onaylar gibi bir ses çıkardı.

Bir kez daha kendi düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Oakridge balosu her sezonun en büyük etkinliklerinden biriydi ve evlenmemiş her genç kız ve annesi uygun bir eş bulmak adına baloya katılırdı.

Bu aynı zamanda, bir eş ya da başka bir şey arayan çok sayıda erkeğin katılacağı anlamına geliyordu.

Leydi Selina'nın oraya tek başına gitmesine izin vereceği yoktu.

Başta söylediği gibi planlarını ona bildirmek için haber bile göndermediğine bakılırsa, aslında onunla koordine olmak gibi bir planı da yoktu.

Gerçekten de onun sabrını sınamak için elinden geleni yapıyordu.

Aklı üç gün önce Hyde Park'ta onu takip ederken yakaladığı ana gitti. Öfkesi muhteşemdi; kızarmış yanakları ve tartışmaktansa öpüşmek için çok daha uygun olan şehvetli ağzı.

Sonra tökezledi ve başka bir şey d   nemededen ona uzandı ve onu kollarında hissetmek hiç geçmeyecek bir azaptı. Onun kokusu damarlarında  arkı söyleyen bir savaş  ı lı ıydı, onu şiddetli bir ba ımlılı ın esiri yapan bir uy   turucuydu.

Onun  ıplak ve altında kıvranıyor olduğunu, yumuşak  ı lıklalarının içinde yanan ateşi k r kledi ini d   nd    pantolonundaki sertliğin b y d        hissederek lanet okudu. Gen li inde cinsel arzularını kontrol etmeyi   rendi inden beri hiçbir kadın tarafından bu kadar tahrik edilmemi ti.

Hâlâ bir insan mıydı yoksa onu b y s nde tutan bir siren mi?

Ancak William efsanevi yaratıklara inanmıyordu ve arzular gelip geçiciydi - hepsi insan doğasının bir parçasıydı.

Kendini ne kadar katı bir şekilde kontrol etse de, sonuçta o da bir erkekti.

Belki de, ondan yeterince uzak durursa, zamanla kaybolurdu. Hep  yle olmuştur.

Şimdilik, ona duyduğu  ehveti bastırmak, zihninin gerisine itmek zorundaydı - kadın onu mümkün olan her şekilde baştan çıkarmaya kararlı olsa bile.

BÖLÜM 9

W Henüz küçük bir çocukken Andrew ona adının Yunan ay tanrıçasına benzediğini söylemiş. Buna rağmen Selina annesinin ona bir tanrıçanın adını verecek kadar romantik olduğundan oldukça şüpheliydi, bu düşünceyi seviyordu.

Ve bu gece, o ay tanrıçası gibi giyinecekti.

Balo için seçtiği elbise sanki ay ışınlarından yapılmış gibiydi ve hareket ettikçe vücudunun üzerinde zarifçe süzülüp akıyordu. Başlık kolları omuzlarında hafifçe duruyordu ve o hareket ettikçe kollarından hafif bir boncuk şelalesi parıldıyordu.

Saçları özenle ilmek ilmek yapılmıştı ve inciler kalın koyu renk bukleleri gece gökyüzündeki yıldızlar gibi süslüyordu.

Yanaklarına hafif bir allık sürmüştü; sadece doğal pembe ışıltılarını rüküş olmadan vurgulamaya yetecek kadar.

"Vallahi!" Julia onun büyük merdivenden inip balo salonuna girdiğini görünce haykırdı. "Sen, canım, insanın kalbini mahvediyorsun!"

Selina biraz kızardı. "Kes şunu. Saçmalıyorsun ama yine de teşekkür ederim. Siz de her zamanki gibi harika görünüyorsunuz."

"Biliyorum, değil mi?" diye caka sattı kızıl saçlı. "Ama gerçekten, Selina - eğer Majesteleri bu gece elbisene tepki göstermezse, o zaman gerçekten hiç kalbi yok demektir."

"Bu kadar teatral olmaya gerek yok. Burada hepimiz arkadaşız." En iyi arkadaşına şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Evet, aslında beni seni saçlarından yakalamaktan alıkoyan tek şey de bu," diye göz kırptı Julia. "Diğerleri kıskançlıktan çıldırmak üzere."

"Onların yeşil gözlü bakışlarına hedef olmamak çok rahatlatıcı olmalı, sevgili kardeşim," dedi Mary. Gözlerinde biraz endişeyle Selina'ya doğru döndü. "Yine de, Majesteleri'nin bu geceki kıyafet seçiminize *farklı* tepki verebileceğini düşünüyorum."

"Eğer yapmazsa, o zaman taştan yapılmış olmalı!" Julia ilan etti.

"Bu gerçekten çok uzak olmayabilir," diye mırıldandı Selina, ama sonra adamın Hyde Park'ta onu nasıl hararetli bir şekilde gönderdiğini hatırladı.

Pekâlâ, diye düşündü. Belki de adam tamamen taştan yapılmamıştı.

Ancak vücudu bir kaya kadar sertti. Michelangelo'nun Davut'u gibi ama sadece soğuk ve acımasız bir şekilde daha güzel.

Selina başını salladı. *Ben ne düşünüyorum ki? Hem de tam burada, balonun ortasında!*

"Eh, fazla beklememiz gerekmeyecek," diye iç geçirdi Mary. "Görünüşe göre Majesteleri bu gece ortaya çıkmaya karar vermiş."

Onun sözleri Selina'nın kalbinin göğsüne çarpmasına neden oldu. Hyde Park'taki o meşum günden beri onu görmemişti. Neredeyse yanı başında oturuyor olsa bile onunla buluşmak için kendine güvenmemişti.

Ama şimdi, o buradaydı. Aynı balo salonunda. Aynı havayı soluyordu.

Birdenbire nefes almak artık o kadar kolay ve içgüdüsel bir iş olmaktan çıktı.

Gözlerini kaçırmak için elinden geleni yaptı ama sonra gözleri Dük'ün güçlü ve kendinden emin adımlarla balo salonuna girdiği merdivenin tepesine kaydı.

Pek çok genç kızın yapmaya alıŒkın olduğu gibi, onun varlığı karŒısında bocalayıp durma zevkini ona kesinlikle *tattıramazdı*.

Julia hariç belki, ama o zaman da arkadaşı inanılmaz bir cüretkârlığa sahipti.

Sonra, sanki tam yerini hissedebiliyormuş gibi gözlerini ona doğru çevirdi. Kızın koyu kahverengi gözleri adamın soğuk mavisiiyle buluştuğunda, kız meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Kısa bir an için adamın gözlerinin soğuk bir şekilde parladığını gördüğüne *yemin etti*. Hiç şüphesiz, bir kadının onun özel direktiflerine karşı gelmesine alışık değildi.

Buna alışması gerekecek çünkü bana uşaklarından biriymişim gibi emir vermesine asla izin vermeyeceğim!

Dudaklarını bükerek ve kaşlarını kaldırarak arkadaşlarına döndü, sırtı ona dönüktü.

Mary ona, "Çok mu cesursun yoksa kız kardeşimin aptallığı sana mı bulaştı bilmiyorum," dedi.

"Orada biraz gerginlik *olduğunu* söylemeliyim," diye kendini savundu Julia. "Sence de öyle değil mi?"

Selina yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, bilemiyorum."

Ama biliyordu; adamın gözlerinin onu uyarmak için nasıl çaktırmadan kısıldığını görmüştü. Hoşnutsuzluğunu sessizce nasıl ifade ettiğini.

Onun için bir şey ifade ettiğinden değil. Onun için bir şey ifade *etmemeliydi*.

Ama onun bir şekilde hoşnutsuz olduğunu bildiği halde neden en ufak bir heyecan duyuyordu? Ondan *bir şeyler* koparmıştı.

Yoksa gerçekten öyle miydi?

Sadece Dük gerçekten emin olabilirdi.

"Endişelenmene gerek yok, canım," diye mırıldandı Mary sessizce onun kulağına. "Akşam boyunca senin yanında olacağım. Olay çıkarması mümkün değil. Ayrıca, onun hiç de böyle şeyler yapmadığını biliyoruz."

Selina gülümsedi ve arkadaşının sarsılmaz desteği karşısında rahatlayarak başını salladı. "Her zamanki gibi haklısın Mary. Çok teşekkür ederim."

"Sanki yakınlarda değilmişim gibi konuşmanıza gerek yok!" Julia ofladı pufladı. "Elbette bana da güvenebilirsiniz Selina. Hep birlikte Yakışıklı Huysuz'u savuşturacağız!"

"Yakışıklı Huysuzluğu mu?"

"Kabul etmelisiniz ki son derece *iyi* görünüyor." Julia parmaklarını umursamaz bir tavırla salladı. "Ama o zaman bile senin yanında olacağım, Selina."

Mary dudaklarını hafif bir gülümsemeyle büktü. "Oh, ama Lord Addison'a bir dans sözü verdiniz, Sör Kenilworth ve Lord Faraday ile birlikte..."

"Pekâlâ, pekâlâ! Biraz meşgul olacağım ama Selina da benim için oldukça önemli..." Kızıl saçlı dudak büktü ve diğer iki genç bayanın dantel yelpazelerinin arkasından kıkırdamalarına neden oldu.

"Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok, canım. Mary haklı, üzerimizde bu kadar çok göz varken olay çıkarmaya kalkışmayacaktır." Selina gülümsedi ve arkadaşını dans pistinin genel yönüne doğru itti. "Ve biliyoruz ki o ayakların şimdiden müzik eşliğinde hareket etmek için can atıyor."

"Yine de iyi olacak mısın?"

Selina başıyla onayladı. "Mary de benimle birlikte olacak. Gerçekten endişelenmenize gerek yok."

Ancak Julia'yı rahatlatırken bile Dük'ün nasıl davrandığının farkındaydı -Yani, kaçınılmaz olarak ona ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. Böyle sinsî, dolambaçlı ve kurnazdı.

Selina içini çekti. Aslında bu özellikleri kesinlikle *heyecan verici* bulması oldukça dehşet vericiydi.

Leydi Selina Walford tam bir cehennem zebanisiydi. Ve tutunduğu her sabır ve özdenetim kırıntısını yok etmeye kararlıydı.

William onun balo salonunda lanet olası bir kelebek gibi uçuşmasını izlerken ellerini yumruk yapıp iki yanında kenetledi, sessiz bir ısıltı yayan bir kumaşa bürünmüştü. Saçları başının üzerinde zarif halkalar halinde toplanmıştı ve incilerle örülmüş girdaplar boynunun zarif sütununu ortaya çıkarıyordu.

Şu anda, ellerini aynı boynuna dolamak mı yoksa onun *tadına* bakmak mı istediğine karar veremiyordu - ki bu da odadaki erkek nüfusunun ezici çoğunluğunun muhtemelen ikincisini düşündüğü anlamına geliyordu.

Ne yazık ki, hepsi onun sahip olduğu kısıtlamaya sahip olmayacaktı ve bu, dik başlı genç kadının safça farkında olmadığı bir şeydi.

İçinden, küçük kız kardeşini erkek aklının iğrenç gerçeklerinden belli bir dereceye kadar koruduğu için Andrew'a lanet okudu. Eğer daha hızlı kadınlarla aynı kurnazlıklara sahip olsaydı, ince bir görgü ve adabın arkasına saklanan şehvet düşkünü erkeklerin dikkatini çekmekten sakınırdı.

Ama öyle değildi ve cüretkârlığının alevleri altında gizlenen geniş gözlü masumiyeti, daha bilgili bir kadının ki kadar çekiciydi.

Leydi Selina Walford'un korunmaya ihtiyacı vardı, her ne kadar şiddetle karşı çıksa da. Ama onu *ondan* kim koruyacaktı?

"Ah... işte buradasın! Ne zaman geleceğini merak etmeye başlamıştım."

Şehvetli tonlara sahip bir kadın sesi kulağına mırıldanarak düşüncelerinin rahatsız edici yönünü bozdu. Yüzünü nötr bir ifadeye büründürerek arkasını döndüğünde süslü püslü giysiler içinde genç bir kadınla karşılaştı; kadının kurnaz mavi gözleri ona gizlenemez bir arzuyla bakıyordu.

Leydi Esther Stanton - Thorne Kontu'nun avucundaki mücevher ve Stratford Vikontu'nun genç dul eşi.

"Leydim, görünüşümü size bildirmek zorunda olduğum izlenimine kapılmamıştım," dedi kayıtsızca.

Onun gözlerinde bir şeylerin parladığını gördü ve ona karşı fazla açık sözlü davranmış olabileceğini fark etti, ama daha önce yaşadıkları şey, daha fazla sürdürmeye niyeti olmadığı bir cilveleşmeydi. Onu da bu konuda bilinçlendirmişti.

"Beni yaraladınız, Majesteleri." Diliyle alt dudağını ince, baştan çıkarıcı bir şekilde çizdi. "Ama ikimiz de bu şekilde nasıl hoşlandığımızı biliyoruz."

"Lütfen kendinizi herkesin içinde rezil etmeyin, Leydi Stratford," dedi ona, ölen kocasının unvanını kullanarak. "Böyle bir insan kalabalığında sizi kimin duyacağını kim bilebilir?"

Yanaklarında iki pembe leke belirdi ve gözlerini ondan kaçırdı.

Bir kadının toplumdaki yerini kocasının yanı sıra itibarı da belirlerdi. Leydi Esther, Vikont'la evliliği ve bir leydi olarak lekesiz imajıyla yükselmişti.

Ona sadece, toplum içinde peşinden koşmaya devam ederse her şeyi aynı hızla kaybedebileceğini hatırlatıyordu.

"Arkadaşlarının yanına dönsen iyi olur," diye yumuşak bir sesle onu teşvik etti.

O anda gözleri soğuk bir şekilde parladı ve meydan okurcasına çenesini ona doğru kaldırdı. "Seni daha önce gördüm."

Kadının ses tonu karşısında sertleşti. "Beni ne gördün?"

"Bakıyorum. *Ona.*" Alaycı bir kahkaha attı. "Kimsenin göremeyeceğini sanıyorsunuz ama gözleri olan herkes için çok açık, Majesteleri."

Dudakları zalim bir gülümsemeye dönüştü. "Beni gördüyseniz ne olmuş Leydi Stratford? Bu sizi neden ilgilendiriyor?"

Ses tonundaki altta yatan tehdit karşısında kızın bocaladığını gördü. Gözlerinde kısa süreliğine parlayan korkuyu gördü. Onu hoşnut etmeyecek en ufak bir hareket bile yaparsa kendisine ve ailesine neler yapabileceğinin *farkında olduğunu bilmekten zevk aldı.*

Tatmin olmuş bir şekilde ondan uzaklaşmak için döndüğünde, kadının bir sonraki sözleri onu durdurdu.

"O size hiç benzemiyor, Majesteleri." Bu kez Leydi Esther'in sesi ağlamaklıydı. "Onun neye benzediğini biliyorsunuz."

Senin ya da benim gibi değil.

Karanlık ya da sapkın arzular tarafından lekelenmemiş.

Açık bir yaz günündeki yumuşak öğleden sonra güneş ışığı gibi.

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Tekrar söylüyorum, bunun sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum Leydi Stratford. Umarım harika bir gece geçirirsiniz."

Ondan, onun sözlerindeki yakıcı gerçekten uzaklaştı.

Leydi Selina Walford'a duyduğu arzu gün geçtikçe kontrol edilemez hale gelse de, onun kendisine hiç benzemediğini ve yaptığı şeylerin muhtemelen onu korkutacağını kendine hatırlatmak zorundaydı.

En iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olduğundan bahsetmiyorum bile, ona *emanet* edildi.

Andrew onun kız kardeşi için iyi bir bekçi köpeği olacağını nasıl düşünebilmişti ki? William pek de iyi bir bekçi sayılmazdı, bir şeyleri *korumaktan çok yok etmeye meyilliydi*.

En iyi arkadaşı olarak Andrew'un bu gerçeğin farkında olması gerekirdi.

Gümüşi, kadınsı bir kahkaha sesi onu düşüncelerinin karmaşasından uzaklaştırdı. Balo salonunun öbür ucundan Selina'nın gülümseyerek ve cilveli bir şekilde yelpazesini omurgası zayıf olduğu her halinden belli olan bir başka züppeye doğru savurduğunu görünce kaşlarını çatı.

Leydi Selina Walford beladan başka bir şey değildi ve onun ışığının peşinden gitmeyi düşündüğü için bile aptaldı.

BÖLÜM 10

Lord Caldwell sezonun en gözde bekârlarından biriydi ve görünüşe göre bu gerçeğin son derece farkındaydı. Biriyle İngiltere'nin en iyi mülklerine ve etkileyici bir gelire sahipti, genç kızların cıvıl cıvıl kuşlar gibi ona doğru akın etmesi şaşırtıcı değildi.

Ancak Selina, Ton'un geri kalanı kadar etkilenmemişti ve bu görüşünü onunla dans etmeyi bitirdikten sonra arkadaşlarıyla paylaştı.

"Yani..." Julia kaşlarını salladı. "Rüya gibi Lord Caldwell ile dans etmek nasıldı?"

"Gerçekten gerçeküstü hissettim..." Selina başladı.

"Gerçeküstü mü? Ne anlamda?"

"Tek konuşabildiği şey kendisiydi, ne kadar zengin olduğu ve malikânesinin İngiltere'nin en iyisi olduğu!" Selina gülerek patladı. "Bu balo salonundaki her genç bayan bu gerçeklerin farkındadır, ama o bunları yüzüme vurmaktan özel bir zevk alıyor gibiydi!"

"Tam bir aptal!"

"Her zaman mükemmel beyefendiler olarak gösterilirler," diye mırıldandı Mary nefesinin altından, "ama kısa süre sonra karakterlerinin fena halde eksik olduğunu görürsünüz."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı kız kardeşi başını sallayarak. "Bununla birlikte, oldukça iyi bir oyalanma sağlıyorlar."

Selina bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Şaşırtmaca mı?"

"Can sıkıntısından," diye açıkladı Julia.

Mary gözlerini devirdi. "Her zaman sıkılıyorsun. Biliyorsun ki annem bir kez olsun Sezonu ciddiye almanı ve gerçekten uygun bir eş bulmaya çalışmanı tercih ederdi."

"Şey... eğer kendimize karşı gerçekten dürüst olursak, uygun bir eş arayışında olduğumuz söylenemez." Selina sessiz arkadaşına gülümsedi. "Biz sadece..."

"Eğlenmek için buradayız." Kızıl saçlı kadın her ikisine de alaycı bir şekilde sırttı. "Ayrıca, eğer eşimi bulma konusunda *gerçekten* ciddi olsaydım, o zaman bu iyi Londralı beyefendilerin hiçbirisi bu işi başaramazdı ve annem de bunun farkında. Örneğin Lord Henderson'ı ele alalım." Çenesini, kafası kahverengi saçlarla dolu yakışıklı genç lorda doğru itti. "Herkes onun çok iyi biri olduğunu ve birbirimize ne kadar çok yakıştığımızı söylüyor ama ikimiz de biliyoruz ki birbirimizi iki hafta içinde delirtiriz."

Julia Lewis, tüm hatalarına rağmen, Mevsim'in evlenmeye uygun genç hanımları arasında en güçlü görüşe sahip olmanın yanı sıra, son derece bilinçli bir genç hanımdı.

Yine de bu konuda haklıydı ve Leydi Powell'ın, hayat dolu kızının eşini hiçbir zaman tam anlamıyla bulamayacağı endişesi yerindeydi.

Selina, "Ben de henüz nişanlanmadığıma göre Kontes'i o kadar endişelendirmemeli," diye önerdi.

"O... o... ile kur yaptığınız konuşulduğunda annemden ne kadar baskı gördüğümüze *inanamazsınız*." Mary tiksintiyle burnunu kırıstırdı.

Julia güldü. "Evet, ama sonra onun ne kadar iğrenç bir serseri olduğunu anlayınca fikrini değiştirdi!"

Selina, "Leydi Powell'ın beni ikiniz için de uygun bir rol model olarak görmesi beni şaşırttı," diye mırıldandı.

Her iki arkadaşının da onun duygularını düşünerek Daniel'ın adını söylemekten kaçındığını biliyordu ama açıkçası kendisi de tüm bu fiyaskodan pek etkilenmemişti.

Daniel gerçekten de kendini namuslu bir genç beyefendi olarak sunmuştu - çekici ve düşünceli- ama onda onu her zaman huzursuz eden bir şeyler vardı. Sanki yapmacıklık derecesine varacak kadar mükemmeldi.

Ve sonra, o haklıydı.

Mükemmellik, diye içten içe alay etti. Bu sana kimi hatırlatıyor?

Bakışları hiç şaşmadan odanın diğer ucundaki uzun boylu, geniş omuzlu adama kaydı. Bu gece keten gömleğinin beyazıyla kontrast oluşturan koyu mavi bir palto giymişti. Kravatı ustalıkla katlanmış, bir şekilde çenesinin ve boynunun gücünü vurgulamayı başarmıştı.

O gerçekten de hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Erkeksi mükemmelliğin tam bir resmiydi.

Ama fark ettiği tek şey bu değildi.

Karşısında yasın sıkıcı renklerine bürünmüş genç ve güzel bir kadın duruyordu. Ancak ne giyim tarzı ne de süslenip püslenmesiyle ilgili hiçbir şey hâlâ yas tuttuğu izlenimini vermiyordu.

Kalın kirpikli mavi gözlerinde özlem ve şehvetle Dük'e bakmasından kesinlikle anlaşılamazdı.

"Bu Leydi Stratford," diye mırıldandı Mary ona, "Stratford'un yeni dul kalmış Vikontesi."

Selina, Stratford Vikontu'nun ölümü üzerinden bir yıl bile geçmediğini hayal meyal hatırlıyordu.

Julia sırtarak, "Söylentilere göre Majestelerine sırılsıklam aşıkmiş," dedi. "Hatta bazıları aralarında bir şeyler olduğunu ve onunla evleneceğini bile düşünmüş."

"Onunla evlenmek mi?" Selina yankıladı. "Bu söylentiyi hiç duymamıştım."

Julia'nın gözleri hınzırca parladı. "Tabii ki yapamazsın. Majesteleri daha kanatlarını çırpıp Ton'da tur atamadan onu bastırdı ve istediği zaman ne kadar titiz olabileceğini bilirsiniz." Onun uzaklaştığını gördüklerinde dudaklarını büzdü ve burnunu kırıştırdı. "Görünüşe göre kızın sunacağı şeylerle ilgilenmiyor. Biliyor musun canım, bu gece seni ilk gördüğünde, onun peşinden geldiği süre boyunca gösterdiğinden daha fazla duygu gösterdi."

Selina'nın bakışları arkadaşına döndü. "Onu mu izliyordun?"

"Elbette," diye cevap verdi kızıl saçlı kendinden emin bir şekilde. "Yüzündeki o ürpertici ifadeye bir değişiklik olup olmadığını izliyordum. Haklı olduğumun kanıtlanmasından hoşlandığımı biliyorsun."

"Hâlâ bundan mı bahsediyorsun?" Selina inledi.

Mary de aynı fikirdeydi.

"Bence de onu rahat bırakmalısın," dedi kız kardeşine. "Lord Rowley'i kıskırtmanın eğlenceli olduğunu düşünebilirsin ama Majesteleri tamamen farklı bir varlık."

"Ah, lütfen," diye gözlerini devirdi kızıl saçlı kadın. "Aramızda olmayanlar hakkında konuşmayalım. Rowley, Majesteleri ile aynı seviyede bile değil. Ya da benimle."

Nedense Selina, ağabeyinin adını söylediğinde arkadaşının sesinin biraz daha yumuşak olduğunu fark etti. Aslında adını değil, sadece unvanını.

"Ama Majesteleri'ne gelince," diye devam etti, "sanırım ondan bir tür tepki almayı başardınız."

"Ama hiçbir şekilde ölçülebilir bir şey değil," diye araya girdi kız kardeşi.

Kızıl saçlı sırttı. "Belki de şu anda değil. Daha fazla veri toplamamız gerekebilir."

"Majesteleri hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter!" Selina yanaklarına doğru yükselen sıcaklığı hissederek inledi. Adamın merdivenlerden balo salonuna inerken ona nasıl hararetli bir şekilde baktığını görmüştü.

Kanını yaktığını hissetti.

Ayrıca onun o soğuk mavi gözlerindeki intikam tehdidini de görmüştü. Sanki sessizce ona, yaptığı maskaralıkların bedelini cehennemde ödeyeceğini vaat ediyordu.

Bunun üzerine ürperdi ve sonra kendini tuttu. Ondan gerçekten korkuyor muydu?

Yoksa bu sadece içinden geçen bir beklenti heyecanı mıydı?

"Bir sorun mu var, canım?" Julia endişeyle ona baktı. "Oldukça... kızarmış görünüyorsun."

"Önemli değil," diye başını salladı. "Belki de balo salonu çok kalabalıktır... Biraz temiz hava almak için dışarı çıkmam gerekebilir."

"Pekâlâ, ben de sizinle geleyim," diye teklif etti Mary.

"Hayır! Yani, yalnız gitsem daha iyi olur diye düşünüyorum," diye düzeltti Selina aceleyle. Arkadaşına gülümsedi. "Sen önden git ve partinin tadını çıkar."

Arkadaşları daha fazla bir şey söyleyemeden, bir kez daha izin istedi ve hızla Oakridge Köşkü'nün geniş bahçelerine bakan açık kapılara doğru yürüdü.

Serin gece havası sıcak tenini öper öpmez rahat bir nefes aldı ve ayıklık onu sararken başını salladı.

Böyle aceleyle dışarı çıkarken ne düşünüyordu? Eğer arkadaşları daha önce Dük hakkında bazı *düşünceleri* olduğundan şüphelenmemişlerse... şimdi kesinlikle şüpheleneceklerdi!

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Selina kendini azarladı.

Ama yine de Hyde Park'taki o günden beri böyle değil miydi?

Hayır... tam olarak Hyde Park'ta olmadığını fark etti.

Ondan önce, kardeşinin evinde onu küstahça ziyaret ettiği zaman vardı - skandal gazetelerinin eminim hakkında yazacağı bir olay - ve onun daha önce hiç görmediği bir tarafını görmüştü.

Barrington Dükü'nün heybetli görüntüsünün ardındaki gerçek adamın bu olduğuna inanmak istemişti ama sonra adam her zamanki soğuk ve mesafeli doğasına geri dönüyordu ve onun hakkında kafası daha da karışıyordu...

Selina düşüncelerine o kadar dalmıştı ki kapıların arkasından açıldığını duymadı.

Ya da ona yaklaşan düzensiz ayak sesleri.

Ta ki güçlü bir çift kol onu sarıp sarmalayana ve burnuna daha da güçlü bir ispiroto kokusu gelene kadar.

Tek çıkarabildiği boğuk bir çığlıktı.

Onun yokluğunu sadece bir saniye içinde fark etmişti.

Neredeyse esrarengiz bir içgüdüyle onun varlığını araması komikti ve o ortadan kaybolduğu anda sanki tüm duyuları alarma geçmişti.

William etrafındaki kalabalığı incelerken ters ters baktı. Ne arkadaşlarıyla, Lewis kızlarıyla birlikteydi, ne de dans pistinde başka bir omurgasız aptalla birlikteydi.

Nereye gitmiş olabilir?

Lord Cornell'in uzun soluklu finansal başarı hikâyelerinden ve kadınlar arasındaki sözde efsanevi maceralarından birinden daha uzaklaşırken nefesinin altından küfretti. Eğer adam gerçekten iddia ettiği gibi biri olsaydı, başarılarını dinlemek isteyen herkese ballandıra ballandıra anlatmasına gerek kalmazdı. Ünü ondan önce gelmeliydi.

Ne yazık ki Ton, Lord Cornell gibi kayda değer sayıda adamla ve bir o kadar kayda değer sayıda da onun saçmalıklarına boyun eğecek genç delikanlılarla doluydu.

William bahçeye açılan açık kapıları gördüğünde gözleri kısıldı. İçgüdülerine ya da duygularına göre değil, mantıklı kararlar veren rasyonel bir adamdı.

Darren Hyland'ın kapıdan çıktığını gördü ve onu takip etti. Aptal tökezleyecek ve muhtemelen düşüp ölecek kadar sarhoştı. Ona göre, önündeki embesil gibi içkisini tutamayan adamların içki içmesine asla izin verilmemeliydi.

Tam adamı uzaklaştırmak üzereyken, bir kadın sesinin keskin bir çığlık attığını duydu.

"Bırakın beni, efendim!" diye sordu o tanıdık ses. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Dur!"

Duyuları bu öfkeli sese odaklandı ve gördüğü şey neredeyse kanını kaynatacaktı: Kanlı yarım akıllı, olduğu gibi sarhoş, kollarını Leydi Selina Walford'a dolamıştı.

Onun isteği dışında.

"Siz genç hanımlar hep böyle dersiniz!" diye mırıldandığını duydu salağın. "Ne şekilde sevdiğini biliyorsun... bütün gece bana bakabilir misin!"

"Ne? Bu ne cüret!"

Adamın eli adamın omzuna kenetlendiği anda kadının itirazları uçup gitti. Vücudundaki her kemiği kıracak ve bundan büyük bir zevk alacaktı.

"Sanırım," dedi William, sesini soğuk bir öfke kaplamıştı, "hanımefendi sana onu çözmeni söyledi."

Bay Hyland iyice sarhoş ya da iyice aptal olmalıydı, çünkü adamın odaklanamayan gözleri bir an için kırıştı ve ardından akla hayale gelmeyecek bir şey söyledi. "Ne yani, ha? Burada öylece dolaşabileceğini mi sanıyorsun-"

William adamın sözünü bitirmesine bile izin vermeden yumruğunu savurdu ve adamın çenesine indirdi. Sarhoş adam bir yığın halinde fayans zemine yığılmadan önce ayakları üzerinde sendelerken Selina küçük bir çığlık attı.

"Aman Tanrım! O öldü mü?"

William sırtıttı. "Uyandığında öyle olmak isteyecektir."

Bakışlarını aptaldan çevirip onun solgun yüzüne ve titreyen dudaklarına baktı. Hemen pelerinini çıkardı ve titreyen bedeninin üzerine örttü.

"Sanırım burası bana bunun olacağını gördüğünü söyleyeceğin kısım," diyerek gönülsüzce güldü.

"Bunu söylememi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Bir daha düşündüm de, hayır."

"O zaman söylemeyeceğim."

Kadın bir iç çekti ve adam onun kendisine doğru eğildiğini hissetti. Yumuşak sıcaklığının aralarındaki kumaş katmanları arasından onu yaktığını hissetti.

"Ben... Ben sadece biraz hava almak için dışarı çıkıyordum," dedi usulca.

"Biliyorum. Bu senin hatan değildi."

"Kendimi zor durumlara sokmamla ilgili bir şeyler söyleyeceğini sanmıştım."

William kaşlarını çattı. Bu piçin hayırın hayır demek olduğunu anlayamaması onun suçu değildi.

Ya da yemek için yeterince lezzetli görüldüğünü.

Ne yazık ki bazı erkekler temel dürtülerini kontrol edemiyordu. Bunu biliyordu çünkü kız etrafındayken *kendi dürtülerini* kontrol etmekte çok zorlanıyordu.

Ama o aşağılık herifin *kendisine ait* olana dokunması... William *onun* hayatının geri kalanında pişmanlık duyacak kadar uzun ve iyi yaşamasını sağlayacaktı.

William onun yerine başını salladı. "İzin ver seni eve götüreyim. Bir gece için yeterince iştin."

"Biliyor musunuz? Sanırım bu konuda sana katılmayacağım."

Dudaklarının köşelerinin kıvrıldığını hissetti. "Sonunda bu özel dersi öğrendiğine sevindim."

"Yine de bunu yüzüme vurmanıza gerek yok."

"Tutabileceğimden tam olarak emin olmadığım hiçbir söz vermeyeceğim."

Onun kollarına gülümsediğini hissetti ve şiddetli bir korumacılık dalgası üzerine çöktü - hayatı boyunca hiç hissetmediği bir şey.

Benim üzerimde ne tür bir büyü var?

Ve hayatında ilk kez, cevabı bilmemekte tamamen haklı olduğunu fark etti.

BÖLÜM 11

A Oakridge balosundaki olaydan sonra Selina, Bay Hyland'la bir yerlerde karşılaşma riskini göze alarak daha fazla toplantıdan kaçınması gerektiğini düşündü.

Herhangi bir yere.

Adamın nefesinden çıkan o güçlü dumanı ve onu o kadar yakın tutuşunu, ellerinin onu okşayışını hatırlayınca hâlâ içten içe ürperiyordu.

Ve ne zaman bunun anısı onu boğacak olsa, Barrington Dükü'nün gözünün önünde adamı tam anlamıyla nasıl *patakladığını* hatırlıyordu. Şiddet karşısında sevinç duymaması gerektiğini biliyordu ama yine de *rahatlamıştı*.

Eğer Tanrı'nın lütfu onu o canavardan kurtarmak için araya girmeseydi neler olacağını sadece Tanrı bilirdi...

"Selina? İyi misin?"

Başını salladı ve Mary'nin endişeli kahverengi gözlerle ona baktığını gördü. "Bir an için oldukça sersemlemiş görünüyordun," dedi ve Selina'nın alnına dokunmak için uzandı.

Genç kadın başını salladı ve arkadaşını rahatlatmak için gülümsedi. "Özür dilerim, sevgili Mary. Aklım başka bir şeydeydi. Daha önce ne diyordun?"

Bir kez daha konuşmanın izini kaybetmemeye yemin ederken içten içe kendini tekmeledi.

"Biz de tam Bay Hyland'dan bahsediyorduk -biliyorsunuz, *saçma sapan* bir serveti vardı ama ne yazık ki adına bir unvan yoktu," diye Julia onu bilgilendirdi. "Daha dün, işleri oldukça büyük bir şekilde bozuldu ve görünüşe göre epeyce borcu var."

Selina'nın içi şokla doldu. "Ne? Nasıl?"

Kızıl saçlı sadece omuz silkti. "Kim bilir? Kumar bir centilmenin ahlaksızlığıdır ve Bay Hyland'ın White's'ı tercih ettiği anlaşılıyor."

Ama büyük servetinin tamamını bir anda kaybetmek? Tüm bunlar Selina'ya biraz tuhaf gelmişti. Sanki birisi söz konusu beyefendiye oldukça acımasız bir darbe indirmiş gibiydi - bir daha asla toparlanamayacağından emin olduğu bir darbe.

Aklına ölümlü bir adama ait olamayacak kadar yakışıklı bir yüz geldi, ama bu düşünceyi aceleyle bastırdı.

Barrington Dükü sert bir adamdı ama o bile bu kadar kısa sürede böyle bir şeyi başaramazdı.

Ya da yapabilir miydi?

"Birini kızdırmış olabileceğini söylüyorlar," diye kaşlarını çattı Mary.

"Ne demek istiyorsun?"

"Neredeyse çok ani ve çok yapmacık görünüyor," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Her şey devasa bir tesadüf gibi görüldüğünde, çok nadiren öyle olur."

"Bay Hyland'ın gücendirdiği her kimse, ona bir şekilde teşekkür etmeliyiz." Julia düşünceli bir şekilde çöreğini çiğnedi. "O adamdan hiç hoşlanmadım. Her zaman kendini beğenmiş biriydi ve kadınlara çok kötü davranırdı. Manderley balosunda, sırf devasa serveti yüzünden onunla dans etmem gerektiğini düşündü ve dans pistinde onu eğlendirdiğim anda sadece servetinin peşinde olduğumu ima etti."

"Ne kadar çirkin bir davranış!" diye haykırdı kız kardeşi.

"Üzülme. Bunu ona pahalıya ödettim," diyerek kızıl saçlı kıza göz kırptı. "Bir daha bana sormaya cesaret edemeyecek."

Selina arkadaşına gülümsedi. "Oh, sırlarını bizimle paylaş, bilge kişi!"

"Dur!" Julia kıkırdadı. "Beni ormandaki yaşlı bir kocakarı gibi gösteriyorsun."

"Hayır, sen daha çok baştan çıkarıcı bir cadısın." Mary kendine biraz daha çay koyarken kız kardeşine burnunu kırıştırdı. "Etrafta senin hakkında konuşmaması bir mucize. Adamın kendisine karşı gelmeye cüret eden herkes hakkında kötü konuşmak gibi bir eğilimi var."

"Bunu *bana* yapamayacağından emin oldum. Ne de olsa benim sözüm onunkinden daha fazla ağırlık taşıyor."

Genç hanımların hepsi birbirlerine başlarını sallayarak onayladılar. Bay Hyland gibi iğrenç bir adam çok sayıda insanı karşısına almış olmalıydı. Onu mahvetmek için yeterince neden bulabilirlerdi.

Yine de tüm bunların tek bir adamın işi olduğu şüphesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Ama eğer durum buysa, o zaman bu, Majesteleri'nin ilk başta düşündüğünden çok daha korkutucu bir otoriteye sahip olduğu anlamına gelirdi.

O olamaz, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Ama emin olmak için belki de onu ziyaret etmeliyim...

William çalışma odasında sekreteriyle birlikte tasarladığı yeni gemi filosunun talimatlarını dikte ediyordu. Bay Doyle'un yetenekli yüreği sağ olsun, ona ayak uydurabilecek kadar yetenekliydi, yoksa William onu beceriksizliği yüzünden çoktan kovardı. Ne de olsa, silik çalışanları işe almak gibi bir alışkanlığı yoktu.

William yapılmasını istediği değişiklikleri sıralarken sekreter öfkeyle bir şeyler karalamaya devam ediyordu ki kibarca çalınan kapı William'ın düşünce akışını bozdu. Kapı, Rowley House'un sadık uşağını görmesi için bir aralık açıldığında William kaşlarını çatmaya başladı.

"Davis."

Yaşlı adam kibarca gülümsedi. "Majesteleri," dedi tarafsız bir ses tonuyla, "Leydi Selina Walford sizi ziyaret etmek istediğini bildirdi."

Bunun üzerine kara bir kaşını kaldırdı. "Ziyaret mi?"

"Kısa süre içinde," dedi kahya.

"Kısa süre içinde" derken de muhtemelen Rowley House'a doğru yola çıktığını kastetmişti. Leydi Selina'nın sık sık canının istediğini yaptığını öğrenmişti,

ve onu kardeşinin evinden pek de geri çeviremezdi.

"Hepsi bu kadar Bay Doyle," dedi sertçe. "Lütfen Collins'e ilk değişiklikleri gelecek haftaya kadar hazırlamasını söyleyin."

Bay Doyle bir an için şaşkınlıkla işverenine baktı, sonra hemen kendini topladı. "Talimatlarınızı kendisine bildireceğim, Majesteleri."

"Pekâlâ. Gidebilirsiniz."

Kapıdan geçerken sekreterin Davis'e hayret dolu bir bakış attığını gördü.

Kâhya, "Salonu hazırlayayım mı majesteleri?" diye önerdi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Leydi Selina bahçede çay içmeyi tercih ediyor. Hafif şeker serpilmiş limonlu kek hazırlasınlar."

En son birlikte çay içtiklerinde, kızın çok çeşitli çörekler yerine bunları tercih ettiğini fark etmişti.

Davis onaylarcasına başını salladı. William'ın talimatlarından herhangi birini tuhaf bulduysa bile bunu belli etmedi.

"Nasıl isterseniz, Majesteleri."

Eğer onu baştan çıkarmak ve ona eziyet etmek için doğmuş bir kadın varsa, bu Leydi Selina Walford olmalıydı ve dünyadaki en gülünç şey de onun bunu fark etmemiş gibi görünmesiydi. Fark ettiyse bile, fark etmiyormuş gibi yapmakta son derece başarılıydı, ama William onu kandırabilecek kadar iyi bir oyuncu olmadığını bilecek kadar uzun yaşıyor ve yeterince şey görmüştü.

Ve eğer varsa, karşısındaki genç kadın ona açık yüreklilikle bakarken en az olası aday olurdu.

"Bugün beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi ona tatlı bir şekilde. "Başka işlerle meşgul olacağınızdan korkuyordum..."

Onu hafifçe fırfırlı, V şeklinde yakası olan yumuşak şeftali rengi bir elbisenin içinde görünce, düşünceleri o lanet olası kumaş parçasını kenara çekip teninin tatlılığını tatmakla doldu. Ancak, eğer ona, onun kendisine gösterdiği dürüstlikle karşılık verseydi, büyük olasılıkla düşüncelerinin yönü karşısında dehşete düşerdi.

Bunun yerine ona bir fincan çay doldurarak, "İş meselelerini bitirdim," dedi. Onu dikkatle incelerken yanaklarındaki narin kızarıklığı fark etti, gözleri onun samimi değerlendirmesiyle karşılaşmamak için hızla yana kaydı.

"Beyler iş meselelerini asla bitirmezler," diye mırıldandı utangaç bir sesle.

"Tabii benim kadar becerikli değillerse ve gereksiz meselelerle uğraşmıyorlarsa."

Tereddüt içinde alt dudağını ısırды ve bu görüntü adamın mantığını aşp doğrudan beline gitti. Küçük baştan çıkarıcı, ona ne yaptığıının farkında mıydı? Onu nasıl bu kadar düşüncesizce davranmaya ittiğinin?

Daha birkaç gün önce, ona elini sürmeye cüret eden bir adamı ortadan kaldırmıştı. Ona dayanacak bir bacak bile bırakmamıştı.

Hyland'ın yaşamına devam etmesine izin verdi ama bunun tek nedeni, varlığının geri kalanını bu şekilde geçirmenin ona nasıl korkunç bir eziyet olacağını biliyor olmasıydı.

"Çok meşguldünüz, değil mi?"

Adam ona gülümsedi. "Korkarım biraz daha açık olman gerekecek, canım."

"Bay Hyland," diye açıkladı. "Borçlular hapishanesine düştüğünü duydum."

"Ah, evet," diye cevap verdi ipek gibi. "Bana oldukça korkunç bir miktar borcu vardı ve ödemelerini aksatıyordu. Ancak, borçlu olduğu tek kişi ben değildim.

büyük bir borç altına girdi."

Gözlerini ona dikti. "Yani... bunun arkasındaki sen değil miydin?"

Doğrudan değil, hayır.

Ona tekrar gülümsedi. "Eğer kastettiğiniz buysa, onu oraya ben koymadım."

Ona bıkkınlık dolu bir bakış attı. "Senden asla doğru dürüst bir cevap alamayacağım, değil mi?"

"Doğru soruları sormadığınız sürece olmaz."

Gözlerini devirdi ve ona çocukça bir tavırla dudak büktü. "Diğer insanlara böyle eziyet etmek hoşuna mı gidiyor? Sen hayatımda sohbet ettiğim en sinir bozucu insansın!"

Neredeyse herkesle konuştuğunu belirttiği düşünülürse, bu oldukça iddialı bir ifadeydi.

"Alışkanlık işte," diye espri yaptı.

Başını yana eğerek meraklı bakışlarla onu süzdü. Adam onun yerine boynunun zarif kıvrımına odaklanmasaydı, küçük bir serçeye çok benzeyecekti.

"Şey, onu yakın zamanda görmeyeceğim için biraz rahatladım," diye itiraf etti usulca.

Seni bir daha görmeden onu öldüreceğim.

Hyland'ı kendi neşeli yoluna göndermeden önce ona da aynı şeyi söylemişti. Ne kadar büyük bir hata yaptığını anladığında adamın gözlerinin açılmasını izlemişti.

"Bir tek sen değilsin," diye onu rahatlattı. "Onun gittiğini görmekten memnun olan pek çok kadın olduğunu tahmin ediyorum."

"Evet," diye hafifçe güldü, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım oldukça iğrenç bir adamdı. Bu benim için çok mu kötü?"

"Leydi Selina."

"Evet?"

Senin için çok daha kötüsünü yapardım.

"Size kötü davranan birine kötü davranmakta bir sakınca yoktur."

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Eğer biri göze göz talep etseydi, tüm dünya kör olmaz mıydı?"

Kız beklentiyle ona bakarken, adam bir kez daha ne kadar farklı olduklarını hatırladı. İyiliğe ve affediciliğe, geçmişteki yanlışları ve haksızlıkları unutmaya inanıyordu.

Ve William, yirmi yıldan uzun bir süredir çoğunlukla uykusuzdu.

Hayır, asla affedilemeyecek bazı hatalar vardı ama Leydi Selina Walford'un bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

"Zaten dünya çoğunlukla kördür," diye omuz silkti.

"Olaylara ne kadar kasvetli bir bakış açısıyla bakıyorsunuz, Majesteleri." Sesinde biraz iç çekme vardı. "Belki buna bir çare bulabilirim."

Onun saflığına gülümsemek için kendine izin verdi. "Söylesene, bunu nasıl yapacaksın?"

Leydi Selina meydan okuyan bir güvenle çenesini kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Yarın sabah Rotten Row'da bir tur atmak için benimle gelin."

Her nasılsa, ata binerkenki görüntüsü, başka *bir şeye* binerkenki görüntülerini çağrıştırdı.

Başka biri.

Ben.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Yarın sabah o zaman."

"Gerçekten mi? Beni görevden falan almayacak mısınız?"

Ona bir kaşını kaldırdı. "Neden? Benim yapmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır," diye kaşlarını çattı. "Sadece seni ikna etmenin bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim."

Ona, birinin kendisini başka türlü ikna etmesinin genellikle çok zor olduğunu söyleyebilirdi, ama yirmi yıldır ilk kez, onun gülümsemesinin ve sonsuza dek güneşli mizacının sıcaklığı karşısında güçsüz hissetti.

Ve William'ın bunun kutlanacak bir şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 12

T o sabah sonra o davet edildi kendisi için
Rowley Ev ikindi çayı için, Selina kendini yataktan zorla
kaldırdı.

Uyumayı ne kadar istediğini Tanrı bilirdi ama Dük'ü bekletmeyi göze alamazdı. Hele de Ton üyelerinin biniciliklerini ya da son model arabalarını sergilemek için sık sık kullandıkları o meşhur patikada bir tur atması için onu dışarı davet eden kendisiyken.

Hizmetçisi de, neden arkadaşlarıyla ata binmeye gittiği saatten çok daha erken kalktığı konusunda biraz şaşkın görünüyordu.

Ama Jeanne her zaman nazik ve becerikli davranmış, elindeki işe odaklanmayı ve hanımına gereksiz sorular sormakla uğraşmamayı tercih etmişti. Selina'nın sabah abdestini sorunsuzca almasına yardım etti ve ona vücudunun kıvrımlarını ortaya çıkaran yumuşak gri bir binici elbisesi giydirdikten sonra tam bir etek giydirdi. Üstüne üstlük, yüzünü sabah güneşinden korumak için Selina'nın mükemmel bir şekilde taranmış saçlarının üzerine gösterişli gri bir şapka yerleştirdi.

Selina aynadaki yansımasına baktı ve kalbinin neden göğsünde hafifçe çarpmaya başladığını bir türlü anlayamadı

Çılgınca.

Sadece Dük, diye hatırlattı kendine. Sadece Andrew'un arkadaşı. Hatta belki de Benim de arkadaşım.

Elbette bunu henüz onun yüzüne söyleyemiyordu çünkü böylesine cesur bir iddiayı nasıl karşılayacağından hâlâ tam olarak emin değildi.

"Sanırım aşağı inmeme gerekiyor," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz Leydim," diyerek Jeanne ona gülümsedi. "Majesteleri salonda sizi bekliyor."

Selina'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Bu kadar erken mi? Neden bana söylemedin?"

Bir anda hareket telaşına kapıldı, gri ve kurdelelerden oluşan bir bulanıklık içinde kapıdan dışarı fırlarken Jeanne kıkırdayarak arkasından geliyordu. Hizmetçisi ne zamandan beri böyle kıkırdıyordu?

"Sakin olun leydim! Yoksa elbisenizi mahvedeceksiniz!" Jeanne arkasından seslendi.

"Evet, evet... ama neden bana Majestelerinin zaten aşağıda olduğunu söylemediniz?" Selina aniden huzursuz oldu. "Ne kadar zamandır

Bekliyor musun?"

"Tam da suyu getirirken, Leydim," diye güldü hizmetçi kız. "Size söyledim ama bana açıkça söylemememi tembihledi. Hatta hâlâ uyuyorsanız sizi uyandırmamamı bile söyledi."

Selina kaşlarını çatı. Nedense onun geç kalma konusunda bu kadar affedici olmasını beklemiyordu. Onunla randevusuna geç kalmak gibi bir talihsizlik yaşarsa, büyük olasılıkla kendisini yataktan kaldıracak ya da arkasını dönüp gidecek biri olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa onun tahminine göre çok meşgul bir adamdı ve muhtemelen ilgilenmesi gereken pek çok şey vardı.

Bugün Rotten Row'da bir tur için ona eşlik etmeyi kabul etmesi zaten büyük bir başarıydı.

Göğsündeki korkunç gürültüye rağmen kendini yavaşlamaya ve derin bir nefes almaya zorladı. Hazırlanması bu kadar uzun sürdüğü için onu kızgın bulacak mıydı?

Belki de değildir, diye düşündü kendi kendine. Ne de olsa bu saatte ata binmek için hâlâ biraz erken. Belki de sadece erken gelmeyi seviyordur?

Onunla ilgili hâlâ alışılmadık bulduğu pek çok şey vardı ve belki de bu onlardan sadece biriydi.

Salona çok daha sakin bir tempoyla yaklaştı ve onu pencerelerden birinin önünde, geniş sırtını ona dönmüş halde buldu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, bacaklarını biraz aralamıştı; duruşu g ve kararlılık ifade ediyordu. Selina, adamın kendisinininkinden daha koyu gri renkte binici kıyafetleri giydiğini görünce biraz memnun oldu.

"Günaydın, Majesteleri," diye selamladı onu. "Sizi beklettiğim için özür dilerim."

Arkasını döndü ve kaşlarını kaldırıp gülümseyerek ona baktı. "zr dilemenize gerek yok Leydim. Tam zamanında geldiniz."

Selina onun lacivert gözlerindeki o bakış karşısında dizlerinin bağı üzüldü.

"Yola çıkalım mı o zaman?"

Ayakta duracak ve bu sözleri söyleyecek gücü nasıl bulduğunu asla bilemeyecekti. Neyse ki, adam ona doğru yürüdü ve beklenmedik bir centilmenlik gösterisiyle ona kolunu uzattı. Kadın minnetle koluna girdi ve birlikte ahıra doğru yola koyuldular.

Onun kısradı Aurora'ya binmesine yardım etti ve Jeanne eteklerini düzenlemesine yardım ederken geride durdu.

Selina ona hızlıca bir göz attı ve güzel, koyu renkli safkan bir atın üzerinde zarıfçe salınırken sessizce hayrete düştü. Aygırının üstündeki uzun boylu, güçlü formunun görüntüsü gerçekten görölmeye değerdı.

Jeanne kurnazca boğazını temizledi ve Selina Dük'ü süzerken yakalandığı için kızardı. Mahcup bir şekilde, ona dönüp bakmadan atını ahırdan dışarı çıkardı. Majesteleri zahmetsizce ona yetişti ve tek kelime etmeden onun hızına yetişti.

Çok geçmeden Trowbridge Malikânesi'nden çıkmış ve Rotten Row'a yaklaşmışlardı. Henüz biraz erkendi ama sabahın serin havasından hoşlananlar varmış gibi görünüyordu. İkisi de yan yana sessizce at sürerken, şaşkın bakışlar onları takip etmeye başladı.

"Herkes bize bakıyor," diye mırıldandı. "Sizin için her zaman böyle midir, Majesteleri?"

Kadın ona bir bakış attı ama o sadece geniş omuzlarını silkti. "Bilemem. At binmeye pek çıkmam."

Şu anda bindiğı safkan gibi olağüstü bir ata sahip olan bir adam için bu, onun için bir sürpriz oldu.

"Ama... atınız. Arada sırada bacaklarını biraz açması gerekmez mi?"

Ona bir sırtış fırlattı. "Çalışanlarım arasında Hades'in sağlıklı kalmasını sağlayan insanlar var. Görevleri arasında onu düzenli olarak 'bacaklarını açması' için dışarı çıkarmak da var."

Yani kheylanın adı Hades'ti. Her nasılsa, Dk'n atına yeraltı dünyasının korkunç lordunun adını vermesini şaşırtıcı bulmamıştı.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Selina kısılmış gözlerle ona baktı.

Bakışlarını ona doğru kaydırırken yüzündeki yumuşak ifadeyi korudu. "Leydi Selina, sizi temin ederim ki öyle değilim."

"Sen de ylesin." Dilini ocuka ona doğru uzattı ve dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme yakaladı. Oldukça küçüktü ama doğrudan gözlerine vuran sabah güneşinden çok daha kr ediciydi - o kadar parlaktı ki neredeyse eyerinin üzerinde sallanacaktı.

"Dikkatli ol!" diye uyardı onu, dizginlerine uzanarak.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Endişelenmenize gerek yok, Majesteleri. Ben mükemmel derecede başarılı bir at kadınıyım."

"Evet, ama şu anda yan biniyorsunuz ve sanırım ikimiz de bunun bir atın üstünde benimsenecek ideal bir pozisyon olmadığı konusunda hemfikiriz

Hem de hareketli bir tane."

Selina ona gülümsedi. "Haklısınız. Görgü kurallarının kadınların ata binmesine izin vermesini isterdim ama ne yazık ki seçkin bir toplulukta bunu yapmak pek uygun değil."

"Görünüşe göre ben 'seçkin bir misafirim'." Ses tonu yumuşaktı ama Selina onun kendisiyle alay ettiğini anlayabiliyordu.

Ona gözlerini devirdi. Pek de hanımefendice bir hareket sayılmazdı. "Aksini söylesem küplere biner miydin?"

"Yapmazsın."

Bu sözler küstahlığın sınırlarında dolaşan bir özgüvenle söylenmişti. Birkaç hafta önce bunu tahammül edilemez bulabilirdi ama şimdi buna sadece gülüyordu.

"Tabii ki, senin seçkin kişiliğin öfke nöbeti geçirmenin sana yakışmayacağını düşünürdü," diye alay etti onunla. "Bana soğuk soğuk bakıp günlerce beni görmezden gelme ihtimalin daha yüksek."

"Pek olası değil," diye alay etti. "Varlığımla sana eziyet etmeyi tercih ederim."

"Ama bunu zaten yapıyorsun."

Hades aniden durdu ve Selina'nın bunu fark etmesi biraz zaman aldı. Şaşkınlıkla arkasını döndüğünde Dük'ün anlaşılmaz bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Sana çok mu eziyet ediyorum?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Hayal edebileceğinizden çok daha fazlasını ona söylemek istiyordu. Ve mümkün olan en iç gıcıklayıcı şekilde.

Selina tam ağzını açacaktı ki, boğucu bir kadın sesi "Majesteleri!" diye seslendi.

Kaşlarını çattı ve dönüp baktığında, vücuduna tam oturan ve göğsünü vurgulayan siyah bir binici kıyafeti giymiş, koyu renk saçlı, çarpıcı güzellikte genç bir kadınla karşılaştı. Güzel bir kestane rengi ata binmiş, Hades'e doğru yaklaşırken Dük'e parlak bir şekilde gülümsüyordu.

Leydi Stratford, Selina hatırladı. Merhum Stratford Vikontu'nun dul eşi ve Thorne Kontu'nun tek kızı.

Julia'nın Leydi Stratford ile Dük arasında bir şeyler olduğunu ima ettiğini de hatırlıyordu.

"Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi nefes nefese ve Selina'yı görmezden gelerek ona gülümsedi. "Binicilikle ilgilendiğinizi hatırlamıyorum majesteleri, ancak atınızı oldukça iyi kullandığınızı görebiliyorum."

William onun büyük memnuniyetine rağmen sadece, "Benim hakkımda bilmediğiniz pek çok şey var, Leydi Stratford. Özel meselelerimi öyle herkesle paylaşmak gibi bir alışkanlığım yok."

Selina, Leydi'nin koyu renk gözlerinde incinmişliğin parıltısını ve kısa bir an için yanaklarını saran sıcaklığı gördü, sonra zarif bir şekilde kendini topladı. Gerçekten de yetenekli bir kadındı.

"Eminim öyle değildir," diye mırıldandı. "Bu durumda, sizi Rotten Row'da daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum, Majesteleri."

Başka bir şey söylemeden atını mahmuzlayarak yanlarından geçti ama Selina'ya delici bir bakış fırlatmadan önce değil. Selina da neredeyse ıskalıyordu, çünkü Hades hemen onun ve Aurora'nın önüne atılarak Leydi Stratford'la arasında insan ve hayvandan oluşan bir bariyer oluşturdu.

Dük'e sorarcasına bir kaşını kaldırdı. "Hayranlarınızdan biri mi, Majesteleri?"

Sadece başını ona doğru eğdi. "Kıskandın mı?"

"Keşke!" diye alay etti Aurora'yı patikada daha hızlı ilerlemeye teşvik etmeden önce. Kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsediğini göreceğinden korktuğu için arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Bu adam fiziksel varlığına fazlasıyla güveniyordu!

Peki ya yüzlerce sevgilisi varsa? Tüm Londra'da hangi beyefendi İncil'deki anlamıyla bir kadınla birlikte olmamıştı ki? Kardeşinin bile kaçamakları vardı!

Yine de onu başka bir kadınla birlikte düşünmek, çıplak uzuvların ve nefes nefese iç çekişlerin birbirine karışması... karnını fena halde şişirmişti.

Yine de, aynı zamanda, onunla bu şekilde birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Selina düşüncelerinin yönü karşısında dehşete düşmüş bir halde başını salladı.

BÖLÜM 13

"S bunu sadece o yapmadı!" Julia öfkeyle haykırdı. "Aşüfte!"

"Konuşmana dikkat et!" Mary kız kardeşini azarladı. Gözlerinde keskin bir bakışla Selina'ya döndü. "Ama katılıyorum, oldukça korkunçtu."

Kızıl saçlı alay etti. "Ve sonunda kendini küçük düşürdü. Hak ettiğini buldu!"

Powell Malikânesi'nde yine bir öğleden sonraydı ve genç hanımlar ikinci çayı için salonda toplanmışlardı. Selina arkadaşlarına dün Rotten Row'da olanları ve yeni dul kalmış Stratford Vikontesi ile tesadüfen karşılaşmalarını anlatıyordu.

"Kocas1 daha mezarında bile soğumadı," dedi Mary ilkel bir tavırla.

Kız kardeşi sadece kayıtsızca omuz silkti. "Zaten Barrington Dükü ölüm döşegindeyken onunla ilişkisini sürdürdüğü için ona o kadar saygı bile duymuyordu." Ekmeğinin üzerine biraz daha reçel koydu ve komplocu bir fısıltıyla eğildi: "Sana söylüyorum, sevgili *oldukları* her yerde söyleniyordu ama Majesteleri'nin kadınlarla arasının nasıl olduğunu bilirsin."

Selina'nın bu konuda sadece belli belirsiz bir fikri vardı, bilmediğinden değil ama bilmek *istemediğinden*. Ağabeyinin maceralarıyla ilgili hikâyelerle dolup taşması yeterince kötüydü. En iyi arkadaşının daha da kötü şöhretini bilmek, araştırmak istediğı bir şey değildi.

Özellikle de Leydi Stratford gibi güzel kadınları istismar ettiyse.

"Herhalde artık dul olduğu için istediğı kadar ileri gidebileceğini düşünüyordur."

Selina kaşlarını çattı. "Ton'da onun kadar yüz­süzce davranmayan pek çok dul kadın var."

"Evet, ama çoğunlukla yaşlı ve **a s ı k** suratlılar. Bu yüzden onlara *dowagers*, canım."

"Julia!" Mary kız kardeşini azarladı ama dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Kabul etmelisin ki bu oldukça hoş bir kelime oyunuydu," diye kıs kıs güldü kızıl saçlı.

Selina bunun üzerine gözlerini devirdi. "Evet, bir hanımefendiye bahşedilebilecek en esprili espri anlayışına sahipsiniz."

"Biliyorum, değil mi?"

Genç hanımların hepsi kahkahalara boğuldu, Mary başını Julia ve Selina'ya salladı.

"Majestelerinin bu olayda sizi kurtlara terk etmemesine kesinlikle sevindim," dedi rahatlayarak. "Leydi Stratford'un birini umursamadığında oldukça... acımasız olabildiğini duymuştum."

"Söylediğiniz kadar kötü biri nasıl bu kadar güzel bir yüze sahip olabilir?" Selina başını salladı ve çayından bir yudum aldı. "Bir insanın kara yüreğinin dış görünüşüne de yansıtacağını düşünürsünüz."

Mary bunun üzerine burnunu kırıştırdı. "İşte bu yüzden bir kitabı asla kapağına bakarak yargılamamalısın, sevgili Selina. Görünüş aldatıcı olabilir."

Tabii ki bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ne de olsa Barrington Dükü, tüm krallar arasında en kusursuz görünüme sahip olan kişi değil miydi?

Ton'daki beyefendiler? Biraz daha az mükemmel olsaydı, belki de Leydi Stratford'un keskin bakışlarıyla hiç uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

İçini çekti ve çayını yudumlamaya devam etti. Leydi Stratford istediği kadar kaba davransın, Selina sadece kendini tutacaktı. Daha genç ve deneyimsiz olabilirdi ama bu onun itilip kakılabileceği anlamına da gelmiyordu.

Leydi Stratford, Selina Walford'un, kendisi kadar güzel olsa bile, bir rakip karşısında geri çekilecek biri olmadığını kendi gözleriyle görecekti.

Selina biraz kıskanç *olsa* bile.

Olabilir.

İşvereni, Bay Doyle'un kendisine teslim ettiği planları taradı, ustaların taslağa ekledikleri notları incelerken kaşları çatıldı.

"Collins sana ne kadar süreceğini söylemişti?" diye tekrar sordu.

"En fazla on gün, Majesteleri."

Onaylarcasına başını salladı. Bay Doyle bunun Majesteleri'nin standartlarına göre yeterli olduğunu düşündü; hızlıydı ama çok da hızlı değildi. Dük'ün hız için ustalıktan ödün verecek biri olmadığını biliyordu. İşvereni çok hızlı yapılan bir işin ne tür tehlikelere yol açabileceğini çok iyi biliyordu ve kalitesiz bir işe kesinlikle tahammülü yoktu.

"Pekala, iki hafta içinde prototipi inceleyeceğim."

Bay Doyle neredeyse rahat bir nefes alacaktı. "Hepsi bu kadar mı, Majesteleri?"

Dük'ün dokuma fabrikaları için yeni makineler hakkında soru sormak üzere olduğunu gördü, o sırada kibar bir ses araya girdi ve Davis kapının diğer tarafından kibarca seslendi, "Majesteleri, bir misafiriniz var."

Kaşlarını çattı ve şöminenin üzerindeki saate baktı. Bu saatte mi?

Ekselansları, beklendiği gibi, acil olmadığı sürece habersiz ziyaretleri hoş karşılamazdı. Eğer biri onu uygunsuz bir zamanda rahatsız etmek istiyorsa, fabrikalarının ya da *birinin* yanıyor olması gerekirdi.

"Misafir kabul etmek için oldukça geç bir saat, Davis," dedi soğuk bir sesle.

Uşak utangaç bir tavırla boğazını temizledi. "Ah, bu Leydi Selina, Majesteleri. Sizi görmek için ısrar ediyor."

Dük hemen ayağa kalktı ve Bay Doyle'un şaşkın bir ses çıkarmasına neden oldu.

"Leydi Selina? Bir sorun mu var?"

"Ah...Pek sayılmaz, Majesteleri. Ona salonu gösterdim."

Zavallı uşak daha cümlesini bitirmemişti ki, Dük, sekreterini büyük bir şaşkınlığa uğratarak, kapıya doğru gitmek için onu ustalıkla atlattı.

Davis gitmek için döndü ve Bay Doyle, işvereni çoktan ayrılmışken çalışma odasında oyalanmaya gerek görmedi. Bu gece için işlerin bittiğinin açık bir işaretiydi zaten.

"Söz konusu Leydi Selina'nın Leydi Selina Waldorf olduğunu mu varsaymalıyım?" diye sordu uşak. "Lord Rowley'nin kız kardeşi mi?"

Davis, Bay Doyle'un yüzünde açıkça yazılı olduğunu bildiği şaşkınlığa rağmen hoş bir şekilde gülümsedi.

"Bir ve aynı, Bay Doyle. Bir ve aynı."

Sekreter başını salladı ve başka soru sormaktan kaçındı. Patronunun özel hayatında ne yaptığı onu ilgilendirmezdi. Yine de

Hangi insanların O'nun lütfunu rahatsız edebileceğini ve hangilerinin edemeyeceğini bilmek zorunludur.

Leydi Selina açıkça ilk gruptaydı.

William çalışma odasından salona giden merdivenlerden aceleyle indi. Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Leydi Selina acil bir durum olmadıkça neden onu ziyaret etsin ki?

Hizmetçisinin salonun kapısında durduğunu gördü ve başıyla onu selamladı. Kadın aşırı endişeli görünmüyordu, bu da -her ne kadar kabul etmek istemese de- içinde hissettiği gerginliği azaltıyordu.

Selina içeride, safir rengi hoş bir elbiseyle döşemeli sandalyelerden birine oturmuştu. Şöminenin titreyen alevlerine bakarken çenesini nazıkçe bir elinin üzerine koymuş, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Kadının zarar görmediği belliydi ve adam biraz daha rahatladı.

Şöminede odunları yakan hizmetçiyle göz göze geldi ve onlardan ayrılması için başıyla hafifçe işaret etti.

"Oh! Buradasınız." Leydi Selina ayağa kalktı ve William bir kez daha onun elbisesinin yuvarlak yakasının üzerindeki nemli tenini gördüğünde içinin acıdığını hissetti.

Kumaşı kenara çekmesi çok az bir çaba gerektirecekti ve-

"Geç olduğunu biliyorum ve gelmeden önce haber göndermeliydim," dedi tereddütlü bir gülümsemeyle, "ama bugün oldukça meşgul olduğunuzu duydum ve sizinle konuşabileceğim tek an buydu."

William kaşlarını çatı. "Neden? Bir terslik mi var?"

Esther yine onu rahatsız mı ediyordu? Babasını, onun Düşes olmak için yaptığı bariz girişimlerin hiçbirine müsamaha göstermeyeceği konusunda uyarmıştı.

Ya da sadece yatağına dönmek.

Bunları ona açıkça ifade etmişti ama ailesine sabrını sınınamaları için bir teşvik daha vermek niyetini son derece açık hale getirmeliydi.

"Ne? Hayır!" Selina güldü ve başını salladı, bu ses adamın kanını ısıtan bir melodi gibiydi. "Sadece sana bunu vermeye geldim."

Kadın ona güzelce paketlenmiş bir kutu uzattı. William bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Geçmişte metreslerine, iş ortaklarına, hatta en güvendiğı çalışanlarına bile sadakatlerini sağlamak için hediyeler veren hep o olmuştu.

Son yirmi yılda hiç mektup almamıştı.

Sonraki dört kelimesi onu daha çok etkiledi.

"Doğum gününüz kutlu olsun, Majesteleri."

William neredeyse elindeki kutuyu düşürüyordu. "Ne dedin sen?"

"Mutlu yıllar." Kaşlarını çattı ve başını öne eğdi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Yirmi yıl önceki o meşum gecedan sonra doğum günlerini kutlamayı bıraktığını nereden bilebilirdi ki? Yıllar geçtikçe, bu ona sadece kaybettiklerini ve asla geri alamayacağı şeyleri hatırlatıyordu.

Kendini işe vermesinin nedeni buydu, hatta bu özel günde daha da fazla. Doğum tarihini bile zar zor hatırlayabildiği o gün geldiğinde kendini başarılı bile saymıştı.

Ama Leydi Selina elinde bir hediye kutusuyla gelmişti; reddedemeyeceği ve reddedemeyeceği bir hediye.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle ve minnettarlığını gizlemedi. "Ben... doğum günlerimi hiç kutlamadım ama yine de teşekkür ederim."

"Neden?" diye sordu, ona meraklı küçük bir serçeyi hatırlatan o aynı tavıyla başını eğerek.

Böyle sorular sormamalısın küçüğüm, demek istedi ona. Benim hayatım seninkinden çok farklı - içinde yaşadığım dünya çok daha karanlık.

Onu geri çevirmeli, eve dönmesini ve bir daha böyle aptalca bir şey yapmamasını emretmeliydi. Yanında sadece hizmetçisi varken böyle bir saatte evinden ayrıldığı için onu azarlamalıydı. Güvenli değildi ve güneş battığında Londra sokaklarında ne tür pisliklerin dolaştığını en iyi o biliyordu.

Yine de onun gülümsemesindeki canlılığı ya da gözlerindeki nezaketi görmezden gelemiyordu. Çok uzun zamandır bunlar olmadan yaşamış, kendini böyle şeylere ihtiyacı olmadığına ikna etmişti.

Leydi Selina onun olmadığı her şeydi; karanlığının ışığıydı. Sonsuz boşluğunun sıcak güneş ışığıydı.

Onu yok edecekti, bundan emindi.

Ve yine de parmaklarının kutunun içine kıvrılmasına engel olamadı, ikisini de yok etmekten başka bir şey yapmayacağından korksa da onu yanında tutmak için çaresizce çabaladı.

BÖLÜM 14

H Duncan'ın gözleri ışığa dikili kalırken, yanan purodan çıkan dumanın tembel dallar halinde yükselişini izledi.

Şömine. Amcasının parmaklarının biraz daha dengesiz görüldüğünü, yüzük parmağındaki devasa yakutun ateş ışığında durmadan göz kırptığını fark etmiş ve küllerin bir kısmının cılalı parke zemine süzüldüğünü görünce kaşlarını çatmıştı.

"İskoçya'dan haber var mı?"

Duncan'ın sesi ömür boyu iyi puro içtiği için çakıllı çıkıyordu. Purolarını da her zaman William'ın çocukluğundan beri iyi tanıdığı tek bir tedarikçiden alırdı.

Neyse ki amcasının sigaraya olan sevgisini hiç paylaşmamıştı. Bu aralarındaki birçok farklılıktan biriydi.

"Adamlarıma biraz geri çekilmelerini emrettim," diye yanıtladı William. "Bu küçük sıçan çoğundan daha zeki."

On buçuk yıldan fazla bir süre boyunca ondan kaçmayı başardığına göre öyle olmalıydı. Ancak sabır William'ın çok sahip olduğu bir şeydi, özellikle de intikam oyunu oynarken. İpler bu kadar aniden çekilemeyecek kadar hassastı.

Duncan düşünceli bir şekilde başını sallamakla yetindi. "Eh, artık bir erkeksin ve olaylarla başa çıkmak için kendi yöntemlerin var. Bu haşaratın elimizden kaçmasına izin vermeyeceğine inanıyorum."

"İçiniz rahat olsun, kaçamayacak." Dişleri ateş ışıığında nadir görülen bir gülümsemeyle parladı ama bu gülümseme güven vermekten çok tehditkârdı.

"Bu arada, o genç bayanın dün doğum gününü kutlamak için geldiğini duydum," dedi amcası gayri ihtiyari. "Hoş bir genç kadın. İyi de bir aileden geliyor. Ailen onu çok sevecektir."

William bunun üzerine kaşlarını çattı, elini yumruk yaparak amcasının bakışlarından uzakta, yanında tuttu. Ağabeyi ve ağabeyinin karısı hakkında her konuştuğunda amcasının sesindeki duygusallıktan hoşlanmıyordu. İkisi de *ölmüştü*. Yaptığı şeyden hoşlanıp hoşlanmayacaklarını merak etmenin ne faydası vardı?

Ayrıca William, amcasının kendisini takip etmesinden de hiç hoşlanmadığını fark etti.

Duncan onu rahatlatarak, "Bunu benim müdahalem olarak algılama," dedi, "ama sen artık bir yetişkinsin. Bir eş bulmayı düşünmelisin, tercihen seni gereksiz yere meşgul etmeyecek bir eş."

"Hiçbir şeyle dikkatimi dağıtmaya niyetim yok," diye **y a n ı t l a d ı** William. "Ya da *herkes*."

"Güzel." Amcası gülümsedi ve ayağa kalktı. "Artık geç oldu. Eve dönmek zorundayım."

Son zamanlarda Duncan daha da inzivaya çekilmişti ve William'ın anladığına göre, Duncan'ın artık ziyaret ettiği tek kişi oydu. Her zamanki beyefendiler kulüplerine gitmeyi bile bırakmıştı.

Yine de puro içmeyi hiç bırakmadı. William onu bu alışkanlığından ne kadar vazgeçirmeye çalışırsa çalışsın, büyük olasılıkla ölene kadar da vazgeçmeyecekti. Hiçbir şeyin fazlası iyi değildi.

Bağlanmak asla iyi bir şey değildir.

Amcasını kapıya kadar geçirirken başka bir şey söylemedi, yürüyüşündeki değişiklikleri kaşlarını çatarak fark etti. Duncan her zaman iri yarı bir adam olmuştu, iri yarı olmaya da meyilliydi ama ondaki bazı değişiklikler William'a amcasının yaşlandığını gösteriyordu.

Ayrıca, özellikle İskoçya'daki durum konusunda daha endişeli görünüyordu.

Kapıda dururlarken William yaşlı adama, "Onu yakında yakalayacağız," diye güvence verdi.

Duncan gülümsedi ve elini William'ın omzuna attı. Eskiden sahip olduğu güç ve canlılıktan çok az şey kalmıştı.

"Bunu yapabileceğini biliyorum William. Eğer bu dünyada bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin." Şapkasını taktı ve metanetli yeğenine doğru eğdi. "İyi haberlerinizi bekleyeceğim."

William, amcasının arabası gözden kaybolana kadar kapısını kapatmadı, karanlığa bakarken gözleri kısıldı.

Rowley House ve Trowbridge Malikânesi yan yana bulunuyordu. Andrew'un evine getirdiği tüm çalışanlarını kendi elleriyle seçmiş ve geriye kalanları da kendisi incelemişti.

Bu sadece amcasının onu ya da Leydi Selina'yı ya da her ikisini de dışarıdan izlediği anlamına geliyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı.

Temizlik konusunda daha titiz davranması gerekecekti. Görünüşe göre gözden kaçırdığı bazı noktalar vardı.

Parkta gezinmek için güzel bir gündü ama Selina, neşeli limon sarısı elbisesi, ona uygun şapkası ve şemsiyesiyle bile kendini oldukça kasvetli hissediyordu. Majesteleri son dört gündür işle meşguldü ve hatta ona evde kalmasını ve başını belaya sokmaktan kaçınmasını sert *bir şekilde tavsiye etmişti*.

Bana tavsiyede bulunmak mı? Selina içten içe alay etti. Hiç olası değil! Ona tavsiyesini alıp gitmesini söylemekten başka bir şey istemezdim-

"Canım, yüzünde neden böyle nahoş bir ifade var?" dedi Julia. "Kesinlikle kasvetli görünüyorsun. Tıpkı bir Dük gibi-" Dük dramatik bir şekilde soluk soluğa kaldı, gözleri büyüdü. "Güneşli mizacıyla seni etkilemedi, değil mi?"

"Oh, sessiz ol, sen!" Selina gözlerini devirdi ve en iyi arkadaşının maskaralıklarına güldü. "Onu kızdırmanın iyi bir fikir olmadığını biliyorsun."

"Bu konuda oldukça istisnai bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim." Kızıl saçlı ona göz kırptı. "Bu da menzili oldukça sınırlı olsa da insani duygulara sahip *olduğu* gerçeğini kanıtlıyor."

Sadece Julia Lewis, Barrington Dükü'nün herhangi bir şekilde sınırlı olduğunu söyleyebilirdi.

"Ama sanırım insan her şeye sahip olamaz," diye umutsuzca iç geçirdi. "Düşmüş bir meleğin yüzüne ve yatakta bir iblisin hünerine sahipse, sanırım bazı kusurları olmalı." Kaşlarını imalı bir şekilde Selina'ya doğru salladı. "Bunun zaten adil bir takas olduğunu söyleyebilirim -yatakta tatmin olman garanti, ama bir kayanın duygusal aralığına sahip bir adamla yaşamak zorunda kalacaksın."

"Julia!" Selina en yakın arkadaşını uyardı, yanakları yaz güneşinden daha fazla ısınmıştı.

Ama artık çok geçti, çünkü bu imgenin tohumu zihnine çoktan ekilmişti. En iyi arkadaşı sadece onu sulamış ve daha da büyümesine izin vermişti.

Dük'ü yatakta hayal etmediğini söylemek tamamen yalan olurdu. Kaç kez onun dudaklarının, kendisini iyice öperken nasıl bir tada sahip olacağını merak etmişti? Ellerin onu yakından okşaması nasıl bir his olurdu? Sahiplenici bir şekilde?

Boğazının kuruduğunu, düşüncesinin bile vücudunu ısıttığını hissetti.

"Vay, vay, vay... Bakın burada varlığıyla bizi onurlandıracak kim varmış."

Her iki genç bayan da arkalarını döndüklerinde, cıvıl cıvıl renkli elbiseler giymiş ve şemsiyeleriyle onlara bakan bir grup kadın gördüler. Başlarında, neredeyse siyaha çalan koyu gri bir elbise giymiş olan Leydi Stratford vardı.

Görüyorum ki hâlâ yas kıyafetleri içinde, diye düşündü Selina kendi kendine. Ama gerçekten kimi kandırmaya çalışıyor? Kadın kocasının ölümüyle daha da kendinden geçmiş görünüyordu!

Leydi Stratford'a, Stratford Vikontu gibi yaşlı ve köhne bir adamla evlenmek zorunda kaldığı için acımış olsa da, bu onun korkunç davranışları için geçerli bir mazeret değildi.

"Leydi Stratford," diye neşeyle selamladı Julia onları ve sonra ekledi, "ve dostlar."

Selina, arkadaşlarından biri olan Bayan Deborah'nın bu hakaret karşısında pembenin vahşi bir tonuna büründüğünü gördü. "Kendinizi çok büyük görüyorsunuz, Leydi Julia."

Bayan Deborah, Arlington Markisi'nin yeğeniydi. Tonlar arasında sadece sivri diliyle değil, aynı zamanda muazzam çeyiziyle de tanınıyordu. Gerçekten de, ailesinin büyük serveti olmasaydı ona tahammül edebilecek çok az kişi olduğu söylenebilirdi.

Julia, sanki daha az umursuyormuş gibi, kırgın kadınların önünde tırnaklarını incelemekle yetindi. "Çünkü bunu *yapabiliyorum* Bayan Deborah, ki bu *sizin* için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"Neden, sen!" Bayan Deborah öfkeleni.

Julia ona sadece gülümsedi ama bu gülümseme, avının hangi parçasını koparacağına karar veren bir kaplanın samimiyetine sahipti.

"Sakin olun Bayan Deborah," dedi Leydi Stratford ona nazıkçe. "Ne de olsa aynı kuşlar bir arada yaşar."

Selina başını eğerek kıyafetlerini işaret etti. "Bu oldukça iyi bir tavsiye, Leydi Stratford."

Aslında genç hanımlardan oluşan grup, neşeli renklere sahip kuşlardan oluşan gerçek bir sürüye benziyordu ama Leydi Stratford'un hâlâ yas renkleri içinde onların arasında görülmesi tüm sahnede sarsıcı bir etki yarattı. Bu durum sadece gruptaki hanımlar arasındaki farkı daha da belirginleştirmeye yaradı.

"Bu hassas genç hanımlara sosyetenin sularında nasıl gezinecekleri konusunda rehberlik etmenin benim sorumluluğum olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdi, hızla kendini toparlayarak. "Sonuçta, daha olgun olanlardan tavsiye almak daha akıllıca olacaktır."

"Ne tavsiyesi? Bir erkeği, ondan uzak durman için yalvarana kadar dünyanın öbür ucuna kadar nasıl kovalayacağın konusunda mı?" Julia homurdandı.

Leydi Stratford'un yanakları gözle görülür biçimde pembeleşti. "Oldukça kaba bir ağzınız var, Leydi Julia Lewis. Leydi anneniz o hınzır dilinizi dizginlemekle akıllıca davranmış olur."

Öfkeyle homurdanarak uzaklaştı, peşinden gelen yardımcıları da hem Selina'ya hem de Julia'ya dik dik baktılar.

Ama olan olmuştu ve Julia, Barrington Dükü söz konusu olduğunda oldukça ileri giden davranışlarına dikkat çekerek, görgü ve terbiye sahibi bir kadın olarak ününe ciddi bir darbe vurmuştu bile. Ne de olsa Ton'daki herkes, Majesteleri ona bir teklifte bulunmuş olsaydı, Julia'nın ölen kocasıyla değil onunla evleneceğini biliyordu.

Daha da trajik olanı, şu anda bile Majesteleri'nin ona karşı hiçbir sevgi belirtisi göstermemesiydi. Sadece dostluk bile.

Selina gruptan uzaklaşır uzaklaşmaz içini çekti. "Bunu gerçekten böyle söylememeliydin Julia. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Çekilmez biri, işte öyle biri," diye alay etti arkadaşı. "Diğerlerinden daha iyiymiş gibi davranmayı seviyor ama aslında Ton'daki çoğu kadın kadar üzgün." Kızıl saçlı kadın gözlerini kapadı ve ürperdi. "Sevmediği bir adamla evliliğe hapsolmuş. Onun kadar acılı ve kırgın olmak gibi bir arzum yok."

"Bir gün evlenmek zorundasın," diye belirtti Selina. "Annen senden bunu bekliyor."

Selam verdiği anda genç bir kadının omuzlarında ağırlaşan beklentileri nasıl unutabilirlerdi?

Julia'ya gelince, bu çok daha kolaydı, çünkü o beyefendilerin ilgisini çeken türden çekici bir genç hanımdı. Selina'nın da talipleri vardı ama hiçbiri yeterli değildi.

Elbette bir de Lord Vermont vardı ama bu, kurtulduğu için fazlasıyla rahatladığı bir felaket olmuştu.

Selina kızıl saçlıya yumuşak bir sesle, "Kendi seçimimiz olmayan bir adamla evlenmek zorunda bırakılmamış olmamız bizim için bir lütuf," diye hatırlattı.

Ailesi onu neredeyse hiç kabul etmese de, en azından onu hoşlanmadığı biriyle evlenmeye zorlamadıkları için minnettardı. Belki de ağabeyinin bunda büyük bir rolü vardı ve ona böyle bir seçim şansı verdiği için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Andrew'un hiçbir talibini tatmin edici bulmadığı düşünülürse, ne kadar çok seçeneği olabilirse o kadar. Eğer işler Andrew'a kalsaydı, Selina kız kurusu olacağına inanıyordu.

Ama ya O'nun lütfu... Hayır! Bu imkansız!

Erkek kardeşi, en yakın arkadaşının küçük kız kardeşine kur yapması fikrine, başka herhangi bir erkekten daha fazla öfkelenenecekti. Daha da kötüsü, bu muhtemelen arkadaşlıklarını mahvetme potansiyeline sahipti.

Ayrıca, Majesteleri ona asla bu şekilde bakmazdı. Ona, kendisini yiyip bitirecek bir ziyafetmiş gibi hissettirecek şekilde baktığı zamanlar olmuştu ama bunun dışında onun yanında her zaman iyi davranmıştı.

Ama yine de, onun kollarında olmanın, hayatının bir santimine kadar yutulmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Selina, böyle bir durumda kardeşi için endişelenmek zorunda kalacağından şüpheliydi.

BÖLÜM 15

William pasif bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. Son birkaç gün içinde, adamları casusluk yapan birkaç serseriye ayıklamıştı. Leydi Selina'dan. Beklediği gibi bazıları amcasından gelmişti ama bazıları da Leydi Stratford'dandı.

Görünüşe göre benden bir düşman yaratmak için yanıp tutuşuyor, diye tahmin etti soğukkanlılıkla.

"Majesteleri."

Hafifçe dönerek boncuk gözlü ve kahverengi saçlı esmer bir adamla karşılaştı. Gömleğinden boynuna doğru uzanan kötücül yara izi olmasa, unutulması oldukça kolay ve kalabalıkta kaybolması muhtemel bir yüzdü bu. Normal günlerde Hutchins bu kadar belirgin bir özelliğini gizleyebilirdi ama işverenin huzurundayken bunu yapmazdı.

William'dan önce saklanmak için hiçbir neden yoktu. Ayrıca tamamen gereksizdi çünkü William öğrenmek istediği her şeyi çok az çabayla başarabilirdi.

"Majesteleri, temizliği bitirdik." Sesi derin ve akıllıydı, kayaların birbirine sürtünmesi gibiydi. "Ayrıca Leydi'yi izlemeleri için adamlar görevlendirdim - tabii ki onun haberi olmadan."

Tabii ki.

Çünkü William, Leydi Selina'nın kendisini takip ettirdiğini öğrenirse küplere bineceğini çok iyi biliyordu. Onun buna neden bu kadar karşı çıktığını da anlamıyordu. Eğer Hyland'da bunun bir göstergesi varsa, kadın bela için bir mıknatıs gibiydi. Eğer bir şey varsa, alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

"Hutchins sözlerine şöyle devam etti: "Adamlar bana bir şey de rapor ettiler. "Bu sabah erken saatlerde Park'ta bir tartışma yaşanmış."

William kaşlarını kaldırdı. Bu işin içinde başka bir adam mı vardı? Hyland, Londra'daki diğerlerine *kanlı ellerini ondan uzak tutmaları* için bir mesaj göndermek için yeterli değil miydi?

Hutchins işverenin sessizliğini devam etmesi gerektiği şeklinde yorumladı. "Leydi Stratford ve grubunun yolları bu sabah kesişti," diye rapor verdi. "Görünüşe göre, Leydi Selina Walford ve refakatçisi Leydi Julia Lewis parkta gezinirken grup onlarla birkaç kelime konuşmaya karar vermiş."

"Peki sonra?"

Hutchins küçük bir tebessüm etti. "Genç hanımlar Leydi Stratford'a ve onun grubuna hadlerini bildirdiler."

William ipeksi bir sesle, "Görünüşe göre Leydi Stratford dersini almamış," dedi. Bir kâğıt ağırlığı aldı ve koyu renkli taşın üzerindeki işaretleri inceledi. "Anlaşılan babası da kızını nasıl dizginleyeceğini bilmiyor."

Thorne Kontu'nu uyarmış ve adam da kızının uslu duracağına dair ona güvence vermişti. Bu bir sözleşme ihlali sayılabilirdi. William'ın sözünü tutmayan adamlara tahammülü yoktu.

Leydi Stratford'un şu anda başına ne kadar büyük bir bela açacağını bilseydi, ona göz ucuyla bile bakmazdı. Çaresiz kadınlar en çılgınca şeyleri yaparlardı ama Stratford onun da kendine has bir yöntemi olduğunu öğrenmek üzereydi.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle ve ona katlanmış bir kâğıt uzattı. "Gidebilirsin."

Hutchins başını salladı ve kâğıdı kabul ettikten sonra Rowley House'dan - Barrington Dükü için gölgeler arasında çalışan bir adamdan beklendiği gibi- hiç ses çıkarmadan ayrıldı.

Bakışlarını tekrar Trowbridge Malikânesi'ne bakan pencerelere çevirdi. Saat çoktan geç olmuştı ve Leydi Selina'nın şu anda yatmaya hazırlanıyor olması gerekiyordu.

William'a gelince, yirmi yıl önceki o meşum geceden beri hiç uyumamıştı. Uyku, endişeleneceği son şeydi.

Trowbridge Malikanesinde, en güzel nilüferlerle dolu bir gölet vardı. Yaz aylarında, ara sıra kuğular durgun sularda zarif bir şekilde süzülür ve pitoresk bir manzara oluştururdu.

Selina, Ton'u kasıp kavuran son skandalı duyduğunda, Mary ile ikinci çayının tadını çıkarıyordu.

"Annemden duyduğuma göre skandal gazetelere yansıdığına epeyce gürültü koparmış," dedi Mary kendine özgü sessiz üslubuyla. Çayını nazikçe yudumladı ve kaşlarını çattı. "Daha önce Thorne malikânesinin önünden geçerken sokak ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Leydi Thorne'un bir tür hastalık nedeniyle yatağa düştüğünü duydum."

Hastalık, misafir ağırlamaya cesaret edilemediğinde ya da evden dışarı çıkmaya korkulduğunda başvurulmuş bir bahaneydi. Etkili bir caydırıcıydı ama haftalarca hasta olunamayacağı için ne yazık ki yetersizdi - ki bu skandalların çoğunun zaman çizelgesi genellikle buydu.

"Peki ya Leydi Elena?" Selina arkadaşına sordu.

Leydi Elena, Leydi Stratford'un küçük kız kardeşi ve Thorne Kontu'nun bekâr kalan tek kızıydı. Ailenin bir skandalla, özellikle de mali durumlarıyla ilgili bir skandalla sarsılması, Elena'nın evlenme ihtimali için hiç de iyiye işaret değildi ve evlilik, Sezon boyunca ulaşılmaya çalışılan bir hedef değil miydi?

Mary başını salladı. "Bu hafta için de davetiyeleri reddetti."

"Bu oldukça... talihsiz bir durum," diye mırıldandı Selina. Bu işin arkasında birilerinin olduğuna dair garip bir his vardı içinde ama kanıt olmadan şüphelerini yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordu.

Yine de Bay Hyland'ın başına gelenlerden sonra Barrington Dükü'ne hak vermiyor değildi. Bunun her yerinde onun özel imzası vardı.

Arkadaşı ona, "Leydi Stratford da haftanın geri kalanında kırdaki malikanesine çekildi," dedi. "Julia'ya göre 'kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış' bir halde koştuğunu gören kız kardeşimin sevincini tahmin edebilirsin."

Selina burnunu kırıştırdı. "Leydi Stratford'un bu imgeden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Julia oldukça zehirli olabiliyor ve bunu ikimiz de biliyoruz. Lafı dolandıracak biri değildir."

Hanımların ikisi de gülümsedi. Ne de olsa Mary iki kız kardeşten daha sağduyulu ve düzgün olanıydı, sık sık sıkıcı ya da duvar çiçeği olarak anılmak pahasına. Julia ise tam tersiydi.

Selina'nın tahminine göre Mary de bir o kadar zeki ve espriliydi, ancak bu yönünü yakın çevresinden olmayanlara nadiren gösterirdi. O zaman bile, kalbine yakın olanlara karşı son derece sadık ve koruyucuydu.

"Leydi Stratford olmadan burası kesinlikle çok daha sessiz olacak," diye iç geçirdi Selina. "Geçtiğimiz hafta bize karşı oldukça hırçın davrandı..."

"Çünkü hâlâ Majestelerine karşı bir sevgi besliyor ve o da size özel bir ilgi gösteriyor," diye belirtti Mary. "Söz konusu erkekler olduğunda kadınların birbirlerine karşı nasıl iğrenç davranabildiklerini bilirsin." Nazikçe ürperdi. "Bu da gerçekten neden sorusunu akla getiriyor?"

Selina ona hafif bir gülümseme sundu. "Belki de uğruna dişini tırnağına takıp savaşağın biriyle henüz tanışmadığın içindir, canım."

Lewis'in küçük kız kardeşi kızardı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bana tüm sağduyu ve nezaketi unutturabilecek böyle müstesna bir adamı henüz bulamadım. Umarım benim zamanım geldiğinde, aklımın hâlâ başımda olduğunu görürüm." Selina'ya anlamlı anlamlı baktı. "Senin için de böyle oldu mu?"

Selina kalbinin sebepsiz yere göğsüne çarptığını fark etti. "Benim için nasıldı?" diye yineledi cahil numarası yaparak.

"Gerçekten, Selina, bilmelisin ki senin ve Majesteleri'nin..." diye devam etti ve arkadaşına sert bir bakış attı. "Ama eğer bu konuyu konuşmaktan rahatsız oluyorsan, kararına saygı duyarım - ki kız kardeşim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası bu, sadece bilmen ve kendini daha iyi hazırlayabilmen için."

"Majesteleri ve ben... Düşündüğünüz gibi değiliz," diye mırıldandı alt dudağını ısırarak. "Gerçekte ne olduğumuzu bilmiyorum. Arkadaşız belki."

Andrew dışında Dük'ün gerçek bir arkadaşı olduğunu düşünmek oldukça zordu. Onun *sadece* arkadaşı olmak istiyor muydu? Nedense bu düşünce ona itiraf etmek istediğinden daha fazla acı veriyordu.

Sıcak bir elin güven verici bir şekilde kendisini sıktığını hissetti ve başını kaldırdığında Mary'nin ona nazikçe gülümsediğini gördü. "Sanırım bunu kendin çözeceksin canım," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece... dikkatli ol."

Çünkü Barrington Dükü diğer erkekler gibi değil.

Arkadaşının elini geri sıktı. "Olacağım. Söz veriyorum."

Tekrar gülümsedi ama bu gülümseme kendisinden çok Mary'nin yararınaydı.

William kendine biraz konyak doldurdu ve dikkatini şömineye çevirdi. Günün erken saatlerinde Thorne Kontu kendisiyle görüşmek istemişti.

Yalvardı, gerçekten.

Sızan skandal, asilzadenin kabul etmek istediğinden çok daha yakınına düşmüş olmalıydı. Sadece bu da değil, bu tür haberler potansiyel iş ortaklarını korkutmaktan başka bir işe yaramazdı.

Leydi Stratford kendisi ve ailesi için bir çukur kazmıştı ama babasının onunla birlikte çukura atlamaya hiç niyeti yoktu. William'ın pek de hayırsever bir insan olmaması çok kötüydü ve bunu Kont'a kesin bir dille bildirmişti. Lord Thorne çalışma odasından büyük kızını yola getirme niyetiyle çıkmıştı.

"Yani... Thorne Kontu."

William amcasının kanatlı bir sandalyeye oturmuş, en sevdiği purosunu içtiği tarafa baktı. Duncan neşeyle gülümsüyordu.

William omuz silkti. "Yoluma çıkıyordu."

"Gerçekten öyle miydi?"

Amcası ona anlamlı bir bakış attı. Duncan, William'ın kendisini Londra'nın en zengin adamlarından biri haline getirmesini sağlayan iş zekâsına sahip olmayabilirdi ama ailesinin ölümünden sonra onu Duncan büyütmüştü. William'ı herkesten daha iyi tanıyordu - son zamanlarda William'ın pek de hoşuna gitmeyen bir şeydi bu.

Amcasına vahşi bir gülümseme fırlattı. "Gerçekten başka bir nedene ihtiyacım var mı?"

Duncan homurdandı. "Asıl amacını gözden kaçırmadığın sürece ne yapman gerekiyorsa yaparsın."

William'ın gözleri sertleşti, elleri yumruk haline geldi. Hatırlatmaya ihtiyacı yoktu.

Amcası, geçmişte daha etkilenmeye açık bir gençken onu şekillendirmeye alışkın olabilirdi ama Duncan artık yetişkin bir adam olduğu için onu etkilemenin o kadar kolay olmadığını görecekti.

"Dikkatini dağıtma evlat," diye uyardı amcası onu, sesine biraz daha sertlik katarak. "Özellikle de bir kadın tarafından."

Leydi Selina Walford'dan bahsettiğini açıkça belirtmek için bir isim zikretmesine gerek yoktu.

William, konuşmalarında ondan bahsetmeye cüret ettiği için amcasını azarlama isteğini dizginledi. *Kız onun* meselesiydi, amcasının ya da bir başkasının değil.

"Her zamanki gibi her şeyle ben ilgileneceğim," dedi yaşlı adama soğuk bir şekilde. "Bu konuda fazla endişelenmeyin."

Duncan ona sert bir bakış fırlattı. "Seni tanıyorum evlat. Bu işi yapabilecek kapasitede olduğunu da biliyorum. Oyalanma. Bu sana yakışmıyor."

"Hatırlattığın için teşekkür ederim."

William konyağının geri kalanını içti ve kendine biraz daha doldurdu. Amcasının işine burnunu sokmasından hiç hoşlanmamıştı.

William yetişkinliğe erişip mirasa konduktan sonra, Duncan'ı bir adım geri çekilip taşradaki malikânesine çekilmesi için teşvik etmişti. Amcasına akla gelebilecek her türlü konforu sağlamıştı ama şimdi gördüğü kadarıyla Duncan, purosu gibi eski alışkanlıklarından vazgeçmekte zorlanıyordu.

Yoksa gerçekten hepsi bu kadar mıydı?

BÖLÜM 16

W *Ne yapıyorum ben burada?*

Selina hayal kırıklığıyla içini çekti, sabahtan beri toplamaya çalıştığı cesaretini kaybetmeden önce kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı.

Mary onu dikkatli olması konusunda uyarmıştı ve üçü arasında en mantıklı olanın küçük Lewis kardeş olduğu söylenebilirdi. Julia'nın ne yapacağı belliydi ve şimdi Selina sağduyusunun sandığı kadar iyi olup olmadığını tartışıyordu.

Ne de olsa aklı başında genç hanımlar, iyi genç hanımlar, asla soğuk, kibirli bir beyefendinin kapısını çalıp, haftanın büyük bir bölümünde kendisini neden görmezden geldiğini öğrenmek istemezlerdi.

"Leydim?"

Selina utangaç bir ifadeyle hizmetçisine baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Jeanne."

Derin bir bariton, "Yine de, zaten buradasınız, bu yüzden en iyi şekilde yararlanabilirsiniz," dedi.

Selina şaşkın bir çığlık attı ve arkasını döndüğünde Dk'n binici kıyafetleriyle ön kapıya doğru yürüdüğünü gördü.

"At sürmeye mi gittin?" diye sordu ona kısık gözlerle.

Adam ona bir kaşını kaldırdı ve Selina birden bunun ne kadar yanlış olduğunu anladı.

"Ata binmenin uygunsuz olduğunu fark etmemiştim Leydim," dedi kibarca. "Bir dahaki sefere izninizi isteyeyim mi?" Sesi alçaldı. "Yoksa benimle ata binmek mi istiyorsun?"

Onunla alay ediyordu! Bunu onun mavi gözlerinde gün gibi açık bir şekilde görebiliyordu.

"Sen bilirsin," diye homurdandı. "Neden senin gibi kendini beğenmiş, kibirli bir tavus kuşuyla ata binmek isteyeyim ki?"

"Tavus kuşu mu?"

Kesin bir ifadeyle başını salladı. "En kötü türden!"

Kapının önünde bir aptal gibi gevezelik edip duruyordu -Selina bunun farkındaydı ama bundan utanç duymayacak kadar da öfkeliydi.

"Pekala! Şimdi söyleyeceğimi söylediğime göre-"

"Seni benimle ata binmeye davet etmediğim için özür dilerim," dedi aniden, sesi alçak ve hipnotik bir mırıltıydı ve kadının savunmasını bir anda paramparça etti. "Arkadaşılığımдан bu kadar hoşlanacağını düşünmemiştim."

Ve hala kibirli.

"Eh, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar sıkıldım," diye homurdandı, gözlerini kasıtlı olarak onun yoğun bakışlarından kaçırarak. "O halde ben yoluma gideyim. İyi günler, Majesteleri."

Gitmek için döndüğünde güçlü parmakların üst kolunu sıktığını hissetti -Sertçe ama yeterince nazikçe, şaşırtıcı bir şekilde. Nefes nefese kaldı ve adama baktı.

"Ben... başka şeylerle meşguldüm."

Buna hiç şüphe yok! Selina ona karşılık vermek istedi.

Söylers misiniz, bu kadar meşgul olduğu şey neydi? Thorne Kontu'nu bir skandal sayfası hazırlayarak mahvetmekle mi?

Ama ona öyle ciddi bakıyordu ki, kafasının içindeki tırat boğazına ulaşamadan öldü. Başka tarafa bakması gerektiğini biliyordu, onun gözlerinin içinde kalan tüm mantığı yok edeceğini biliyordu.

"Çok çalışmak senin için iyi değil," diye mırıldandı onun yerine, bakışlarını yere dikerek.

"Bunu bana daha önce kimse söylememişti."

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Öyle değil. Günlerce çalışmak için kendini zorlamaya devam edersen gerçekten hastalanacaksın."

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?" Sesi alçaktı. Hipnotikti.

Selina onun sesini duyunca ağzının kuruduğunu hissetti. Hâlâ konuşabilecek kadar düzgün hareket ettirip ettiremediğini görmek için dudaklarını yalamak zorunda kaldı.

"Benimle gel," dedi, sesinin soluk soluğa çıkmasından nefret ederek. "Her sabah. Rotten Row'da."

Bunu neden önerdin ki? Belli ki Ton'un geri kalanıyla kaynaşmaktan hoşlanmıyordu ve onların anlamsız konuşmalarını ne kadar yersiz bulduğunu ima etmişti

onun altında.

Yine de onu her baloya ve sosyal etkinliğe takip etmekte bir sorun görmüyordu, ama çoğunlukla sadece eğlencesini mahvetmek için.

Adamın gözlerinin sertleştiğini gördü ve ürperdi.

"Evinize dönün Leydi Selina," dedi soğuk bir tavırla, elini bırakarak. "Daha fazla sorun çıkarma."

"Bela mı?" diye öfkeyle tısladı. "Senin için ben buyum, öyle değil mi? Ha!"

Gözlerini kırptırdı ve yakıcı gözyaşlarını geri akıtmaya zorladı. Bu adam için ağlamayacaktı, onun yüzünden ağlamayacaktı.

"Bu durumu ikimiz için de katlanılabilir kılmak için çok uğraştım," dedi ona öfkeyle. "Çabalarımın boşa gittiğini bilmek güzel."

Sokulmuş gibi görünüyordu. Sanki kadın ona fiziksel olarak vurmuştu. Tabii ki bu imkânsızdı, çünkü kız onun geniş omuzlarına zar zor uzanmıştı.

"Ben artık gidiyorum," diye açıkladı. "İyi günler, Majesteleri."

Bunu daha önce kaç kez söylemişti? Tanrım, bu adamın önünde bir aptal gibi kendini tekrarlamayı gerçekten bırakması gerekiyordu!

Ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken adama çarptı ve biraz irkildi. Adam bir tuğla duvar kadar sertti ama o incinmiş ve kızgındı ve umurunda değildi. Jeanne'ın peşinden gelip gelmediğini görmek için arkasına bile bakmadı.

"Yarın seni Trowbridge Malikanesi'nden alacağım."

Kadın olduğu yerde durdu, gözleri kısılmadan önce genişledi. "Unut gitsin. Ben daha çok-"

"Daha ziyade ne?"

Buna cevap vermeyi boş ver, diye düşündü kendi kendine. Nasıl olsa umurunda değil. Asla da umursamayacak.

"Yarın, Leydi Selina."

Ona ters ters bakmak için arkasını döndüğünde, yakışıklı yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"Endişelenmeyin majesteleri," dedi ona sert bir şekilde. "Bana eşlik edecek başka birini bulacağım. Varlığımı sıkıntı olarak görmeyecek birini."

Ona ters ters baktı. "Yarın, Leydi Selina, binicilik kıyafetlerinizi giyseniz iyi olur. Benden başka biriyle dışarı çıkmama izin verirsem lanetlenirim."

O öğleden sonra Leydi Selina'yı kapısının önünde görmeyi beklemiyordu ama onun bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışmaktan daha iyisini yapmalıydı. Onun kadar ne yapacağı belli olmayan tek kişi muhtemelen Leydi Julia Lewis'ti ama Leydi Selina'nın aksine, kızıl saçlı kadının maskaralıklarını hiç de hoş bulmuyordu.

Yine de hoş bir sürprizdi ve her ne kadar son bir haftadır ondan uzak durmaya çalışsa da, onun sesini duymak diğer her şeyden... uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

Pencereden dışarı bakarken iç geçirdi. Söz verdiği gibi, Trowbridge Malikânesi'nde Leydi Selina'nın aşağı inmesini bekliyordu.

Binicilik. Dikkatini dağıtan bir kadınla ata binmeye gidiyordu. Tam da amcasının onu uyardığı kadınla.

Uzakta tutmayı tercih ettiği aynı kadın çünkü onu çok yakınında tutarsa onu kıracağını herkesten iyi biliyordu. Onu mahvedecekti.

Tıpkı dokunduğu diğer her şeyi yok ettiği gibi.

William, Leydi Selina'nın ona bakışına rağmen iyi bir adam olmadığını biliyordu. Bunun kanıtı gözlerinin içine bakıyordu - sonunda sadece ona zarar vereceğini bilse bile ondan uzak duramıyordu.

Bunun kendisi için neden önemli olduğunu şu anda çok fazla düşünmek istemiyordu.

"Günaydın, Majesteleri."

Onun üstünkörü selamlama sesiyle arkasını döndü ve bu sabah için hemen pişmanlık duydu.

Bugün deve tüyü kahverengi bir binici kıyafeti giymişti, kırpılmış ceketini vücudunu sımsıkı sarıyor, dolgun göğüslerini vurguluyordu. Kolay bir zarafetle ona doğru yürüyor, kalçaları saf cazibenin şarkısıyla sallanıyordu.

Tek düşündüğü *ona* binmekken onunla nasıl ata binecekti?

Bu kadın onun ölümü olacaktı. Bundan emindi.

"Ne," diye sordu ona, "ne giyiyorsun?"

Gözleri kısılmadan önce bir an şaşkınlıkla ona baktı. "Sanırım buna *binicilik alışkanlığı* deniyor, Majesteleri. En son ata binmeye gittiğimizde onlardan birini giymiştim."

Gerçekten öyle miydi? *Bu kadar sıkı* olduğunu hatırlamıyordu.

Pantolonu da iyice daralmıştı.

"Beni değiştirmeyeceksin, değil mi?" diye çekingen bir ifadeyle ona baktı.

Başını iki yana salladı. "Gel, gidelim."

Başını salladı ve kısırağının beklediği ahıra doğru yürürken onu bekleme zahmetine bile girmede. Adam da onu takip ederken çenesini sıktı.

Kıyafetine verdiği tepki bir gösterge ise, bu uzun bir yolculuk olacaktı ve dört gözle beklediği türden bir yolculuk değildi.

Rotten Row'a doğru ilerlerken atları kolay adımlarla ilerliyordu. Neyse ki Thorne Kontu mali bir skandalla boğuştuğu için Leydi Stratford ve arkadaşları bugün ata binmeyeceklerdi.

Selina arkadaşına bir bakış attı ve kaşlarını çatı. Birbirleriyle neredeyse tek kelime bile konuşmamışlardı. En azından dünkü kadar öfkeli görünmüyordu. Değişken ruh halleri bazen kafasını karıştırmaya devam ediyordu.

"Bu kadar hoşlanmadıysan bugün bana eşlik etmek zorunda olmadığını biliyorsun," dedi ona sessizce, bakışlarını önündeki iyi yürünmüş patikaya dikerek. "Benden hoşlanmayan insanlara kendimi zorla kabul ettirmek gibi bir alışkanlığım yok." Dudağını ısırdı. "Sadece yardım edebileceğimi düşündüm... bir şekilde."

Hiçbir şey söylemedi ama o zaman bile sessizliğinde rahatlatıcı bir şey vardı. Sanki birbirlerine tek kelime etmeden bu şekilde kalabilirlermiş ve kadın yine de onun arkadaşlığından keyif alabilirmiş gibi.

"Senden hoşlanmıyorum."

Başını kaldırdığında Dük'ün her zamanki gibi vurdumduymaz bir yüzle önlerindeki yola baktığını gördü. Ses tonu bile nötrdü.

"Pekala," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Sanırım ben de senden o kadar hoşlanmıyorum."

"Benden hoşlanmamakta haklısınız," diye acı acı gülümsedi. "Ben ne iyi bir adamım ne de iyi bir insan."

Şaşkınlıkla ona baktı ve onu atının üzerinde her zamanki gibi metanetle otururken buldu. Yine de sözlerinde bir kırılmalı izi vardı ve bu da onun sözlerinde izin verdiğinden daha fazlası olduğunu hissetmesine neden oldu.

Ayrıca, görüldüğü kadar aşağılık biri olsaydı Andrew onunla asla arkadaş olmazdı. Kardeşiyle çok tartışıyor olabilirlerdi ama onun iyi bir karakter yargıcı olduğunu biliyordu - en azından kendisinden daha iyi. Andrew onu asla güvenmediği biriyle bırakmazdı.

"Sizin hakkınızdaki fikirlerimi dikte etmenin size bağı olmadığını bilmenizi isterim," dedi ona kibarca.

"Gerçekten mi? Peki benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Ona isteksizce gülümseyerek yan gözle baktı. "Sanırım bunu şimdilik kendime saklayacağım, Majesteleri."

Adam bir şey söylemedi ama kız onun dudaklarının kenarında gizlenen küçük bir gülümseme yakaladı. Bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değildi.

Tek bildiği Barrington Dükü'nde daha fazlası olduğuydu ve onunla geçirdiği her an daha da ilgisini çekiyor ve ona çekiliyordu. Tıpkı bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, kırılmalı kanatlarının her çırpınışında ölümle flört ediyordu.

BÖLÜM 17

S Jeanne saçını yaparken Elina yansımasına bakıp gülümsedi. Rotten Row'daki o günden beri, o ve Dük bir çeşit ateşkes yapmışlardı. ve ata binmeyi pek sevmemesine rağmen, her sabah Rotten Row'da yaptıkları turları dört gözle beklediğini fark etti.

Bugün, koyu pembe bir binici kıyafeti seçmişti - oldukça kadınsı bir renk olduğunu söyleyebilirdi, ama onu daha canlı gösteriyordu. Jeanne kıyafetine uyması için saçlarına pembe saten kurdeleler bile takmıştı. Genel olarak, yansımasından oldukça memnun hissediyordu.

Hizmetçi kızın saçına son rötuşları yaptıktan sonra, "Her şey tamam Leydim," dedi. "Bir çiçek kadar güzel görünüyorsunuz."

Minnettarlıkla Jeanne'a gülümsedi. "Hepsi senin ve o çevik parmaklarının sayesinde sevgili Jeanne. Bu güzel örgüleri yapmayı nasıl başardığını hiç bilmiyorum." Hizmetçinin başına sardığı karmaşık saç örgüsüne dokundu. "Diğer genç hanımlar sürekli bana bunu nasıl yaptığını soruyorlar!"

"Kafaları saç dolu dört kız kardeşe sahip olmak insana pek çok şey öğretebilir," diye güldü Jeanne. "Şimdi yola çıksanız iyi olur."

Selina yansımasına bir kez daha hayranlıkla bakarken gülümsedi. "Daha çok erken. Majesteleri en az çeyrek saat daha burada olmayacak."

Dük'ü beklemek üzere merdivenlerden inerken, parmaklarını korkuluklarda gezdirirken kendi kendine mırıldanıyordu. Jeanne'a söylediği gibi, saat henüz erkendi ve her sabah yaptıkları gibi evin tozunu almak için dışarı çıkan hizmetçilerden sadece birkaçını görebiliyordu.

Kapının açıldığını duydu ve neredeyse sıçrayarak ön kapıdaki tanıdık figürü gördüğünde cırtlak bir sesle durdu.

"Sevgili Selina, seni ne kadar özlemişim!"

Doğrusunu söylemek gerekirse, Lord Daniel Vermont yakışıklı bir adamdı; hem genç kızların hem de evli kadınların bayıldığı türden. Uzun boylu, zengin kahverengi saçlı ve çekici bir gülümsemeye sahipti... ama yine de Dük'ün çok az bir çabayla uyandırdığı kargaşayı onda uyandıramıyordu.

"Ah." Selina onu görünce sesindeki hayal kırıklığını gizleyemediğini fark etti, bu yüzden toplayabildiği en iyi gülümsemeyi yapıştırdı. "Sizsiniz, Lordum."

Adamın gülümsemesinin birkaç derece azaldığını gördü. "Hadi ama, bu formalite de neyin nesi canım?"

Adam ona doğru uzandı ama kadın hızla ondan uzaklaştı. "Lordum, artık flört etmiyoruz. Benden saygıdeğer bir mesafede durmanızı rica ediyorum."

Ancak Lord Vermont ısrarcı olmaktan başka bir şey yapmadı.

"Sevgili Selina, seni çok incittiğimi biliyorum ve bunun için çok üzgünüm," dedi ona özür dileyen bir ifadeyle. "En azından bunu telafi etmeme izin ver ve eski halimize geri dönelim."

"Korkarım bunu çoktan geride bıraktık Lordum," dedi ona soğuk bir ifadeyle. "O her neyse, artık geride bırakmak istiyorum."

O anda, büyüleyici gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Artık benimle naz yapmayı bırakabilirsin, Selina. İkimiz de seni geri almamı beklediğini biliyoruz." Kollarını iki yana açtı. "İşte şimdi buradayım, canım."

Başını ona doğru salladı. "Korkarım beni yanlış anladınız Lord Vermont, bu yüzden kendimi açıkça ifade etmeliyim - siz başka bir kadınla çok uygunsuz bir pozisyonda bulunduktan sonra flörtümüzü çoktan sonlandırdık."

"Bir fahiŖe, baŖka bir Ŗey değil," dedi hazırlıksızca. "Evlendiğimizde sen benim karım olacaksın ve o da senin altında olacak."

Selina, gemiŖte de olsa, karŖısındaki adamın kendisi için uygun bir eŖ olduğunu dŖndęne inanamıyordu. Ahlaktan yoksun ve daha da iğrenç bir ağzı olan aŖaęılık bir adamdı.

"Benim yanımda konuŖmalarınıza dikkat etseniz iyi olur, Lord Vermont," diye uyardı onu çenesini kaldırarak. "Lütfen hizmetkrları sizi *bedensel* olarak dıŖarı çıkarmaları için çağırmadan hemen gidin."

"Buna cesaret edemezsin!"

Ona soğuk soğuk baktı. "Kendi evimde ne istersem yapmaya *cesaret edebileceğimi* göreceksiniz Lordum!"

Lord Vermont'un bu cüreti nereden bulduğunu bilmiyordu ama bir adım ne çıkıp ona doğru uzandı, parmakları kızın st kolunu sarmalayarak siper gibi kavradı.

"Bırak beni!" diye bağırdı ona. "Ne cüretle-"

"Ah... ama sen ve ben kur yapıyoruz, hayatım," diyerek ona soğuk bir Ŗekilde gülümsedi. "Elbette iftler arasında biraz samimiyet olması gerekir."

Selina mücadele etti ama Lord Vermont açıkça daha güçlüydü. Kendini fiziksel emeğe hiç vermemiş gerçek bir züppe olabilirdi ama yine de bir erkekti ve ondan daha güçlüydü.

"Biliyor musun," diye alay etti, yüzü onunkinden o kadar yakındı ki gözlerindeki çılgınlığı görebiliyordu, "böyle mücadele etmen beni çok heyecanlandırıyor."

"Aşağılık herifin tekisin!" diye tükürdü adama, ama adam parmak izlerinin teninde morluklar bırakacağından emin olana kadar onu sıkıca kavradı. "Bırak beni diyorum!"

Parmaklarını kolundan çekmeye çalışırken Lord Vermont şaşkın bir çığlık attı ve Selina, güçlü kollar onu koruyucu bir şekilde sarılmadan önce çekildiğini hissetti. Başını kaldırıp Barrington Dükü'nün kollarında olduğunu fark etmeden önce bir süre debelendi.

Öldürecek kadar öfkeli görünüyordu.

William son birkaç gündür kendini hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Duncan İskoçya'daki meseleyle ilgili olarak onu rahatsız etmeyi az çok bırakmış, adamları da Leydi Selina'yı takip edenleri temizlemişti. Leydi Stratford da akıllıca davranarak bir kez olsun gerçek bir dul gibi davranmayı ve kendi evinin konforundan ayrılmamayı seçmişti.

Trowbridge Malikanesi'nin ön kapısından içeri girdiğinde, çok iyi olan şeylerin asla uzun sürmeyeceğini bilmeliydi.

Son dört gündür yaptığı gibi, bir *adamın* elini Selina'nın üst koluna kenetlediğini gördü.

Gördüğü manzara karşısında kanı kaynadı ve bir an için düşünebildiği tek şey, ona pis ellerini sürmeye cüret ettiği için o adamı lime lime etmek oldu.

"Sen aşağılıksın! Bırak beni!"

Adamı omzundan tutup zorla Leydi Selina'nın üzerinden çekmek ve ardından *yumruklamak* için daha fazla motivasyona ihtiyacı yoktu.

Öfkeden gözü dönmüştü, gücünü kontrol etmeyi akıl edememişti ve adam onu hâlâ üst kolundan kavradığı için o pislikle birlikte tökezledi. İçgüdüsel olarak onu kollarıyla sardı ve ona zarar vermek isteyecek her kim olursa olsun ona kalkan oldu.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun!" diye öfkelenen adam, William'a bir zamanlar Leydi Selina'ya kur yapmış olan Lord Daniel Vermont olduğunu açıkladı.

Bu gerçek onu daha da öfkелendirdi ve adama tekrar yumruk atmaktan kendini alamayarak bir öfke kükremesine neden oldu.

"Vermont, kendini toparlamayı ve atacağın sonraki adımları iyi *düşünmeni* öneririm," diye onu sertçe uyardı William. "Bu

Trowbridge Malikânesi-Buraya öylece dalıp Leydi Selina'ya sonuçlarına katlanmadan saldıramazsınız."

Çelik gibi sesi, yavaş ve acı verici bir intikam vaadinde bulunuyordu.

Daniel Vermont, karşısında Leydi Selina Walford'u dünyanın en değerli hazinesiymiş gibi tutan kişinin kim olduğunu nihayet anladığında korkudan gözleri büyüdü.

"Majesteleri," diye kekeledi, "bir yanlış anlaşılma olmalı."

William ona kaşlarını kaldırdı. "Senin bahanelerin umurumda değil Vermont. Bu dünyanın sensiz daha iyi olacağına karar vermeden önce defol git gözümün önünden!"

Neyse ki Vermont sağduyusunu yeniden kazanmış ve William'ı Leydi Selina ile yalnız bırakarak hızla ön kapıdan dışarı fırlamıştı.

Hemen geri çekildi ve gözleriyle onu tepeden tırnağa inceledi.

"Majesteleri, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim," dedi ona nazıkçe.

Yine de onu çevirirken emin olamıyordu. Tanrım, ya ona zarar verdiyse? Bir yerini kırdıysa? O, özenle yetiştirilmiş genç bir hanımdı.

Her Şeyden sonra.

Neyse ki hićbir yerinde kanama görmemiŐti. Ećer ona bir Őey olduysa, herhangi bir Őekilde yaralandıysa...

"Majesteleri." Elleri adamın yüzünü nazikće kavradı ve ćılgınca arayıŐını sabitleyerek vahŐi gözlerinin kendi gözleriyle buluŐmasını saćladı. "Ben iyiyim. O bir Őey yapamadan siz buraya geldiniz."

Kadının sözleri onu sakinleŐtirdi ve daha önce hić hissetmedići bir rahatlama saćladı. Ećer kız yaralanmıŐ olsaydı, ećer ćok geć kalmıŐ olsaydı, kendini asla affetmezdi. Vermont'u dünyanın öbür ucuna kadar kovalayıp onun en küçük yarasının bile bedelini  detirdi.

"Bir yerine bir Őey olmadı mı?" diye sordu, soćukkanlılıćı birkaç dereceden fazla azalmıŐtı. "Bunu ona  detecećim-"

"Hayır," dedi ona yumuŐak bir sesle. "Hićbir yerim incinmedi, belki birazcık. Kolumu biraz fazla sıktı ama Lord Vermont bir tavuću bile baćlayacak kadar güçlü dećildir." Biraz güldü ve yüzünü onun g  s ne gömdü, ses boćuk ćıkıyordu ama doćrudan damarlarına gidiyordu.

William onu kendine yakın tuttu, saćlarının kokusu onu saran kan tutkusunu yavaŐŐa temizliyordu.

"Kimsenin seni incitmesine asla izin vermeyeceğim," dedi ona sertçe. "Peki sen bir tavuğun kafeslenmesi hakkında ne bilirsin ki?"

Ona baktı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şey, taşradaki malikanede çocukken çoğunlukla kendi halime bırakıldım. Doğal olarak insan böyle şeylerle karşılaşır."

"Çocukluğunda başka ne gibi şeylerle karşılaştın?" diye sordu ona usulca.

Andrew'un, varis olduğu için ailesi tarafından her türlü konfor ve rahatlık sağlanırken, küçük kız kardeşinin taşradaki malikanede ihmal edilmesine ne kadar kızdığını hatırladı. Ancak Leydi Selina büyüdüğünde onu Londra'ya getirmeleri gerektiğini fark etmişlerdi. Neyse ki eğitimi o kadar da ihmal edilmemişti ve doğuştan gelen sıcaklığıyla Londra'ya fazla çaba harcamadan uyum sağlamıştı.

"Pek çok şey," diye fısıldadı. "Ama şimdilik, sanırım senin kollarında böyle kalmaktan çok hoşlanıyorum." Durakladı ve çekingen bir tavırla, "Senden bu şekilde faydalandığım için beni çok mu uygunsuz buluyorsun?" diye sordu.

William gözlerini kapadı. "Tam tersi değil mi, benim avantaj sağlamam?"

Akıl sağlığı üzerindeki kontrolünü kaybediyordu. Kollarındaki yumuşak sıcaklığın tadını çıkarırken kontrolünün saniye saniye ellerinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu.

Kız bakışlarını ona doğru kaldırdığında, gözleri fal taşı gibi açılmış ve güven dolu bir halde, mantığı pencereden dışarı fırladı.

Onu durdurması gerektiğini biliyordu. Kahretsin, o daha yaşlı, daha bilge, daha sertti. -Ama parmak uçlarında durup, narin ellerini göğsüne dayayıp onu *öptüğünde*, o bunların hiçbiri değildi.

Tek bildiği dudaklarının yumuşak dokunuşuydu ve haftalardır onu rahatsız eden açlık onu tüketti.

Onu kendine doğru çekti, ağzı sadece tatmak için değil onu *yutmak* için de kızın ağzının üzerine açıldı. Parmakları saçlarına, kurdelelerine ve onu yağmalamak için tuttuğu kalın, lüks buklelere saplandı. Dili dudaklarının kenarlarında gezindi ve kız yumuşak bir inilti çıkardığında bunu onay olarak kabul edip ağzının derinliklerine daldı.

Kadın vücudunu onunkine yaklaştırdıkça pantolonunun acıyla gerildiğini hissedebiliyordu. Hevesli. Açgözlü. Arzulu.

Nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar ve adam elini kaldırarak başparmağıyla öpücükle şişmiş alt dudağında iz bıraktı.

"Ben nazık bir adam değilim," diye uyardı onu. "Bana durmamı söyle."

O bunu bilmiyordu ama bu bir yalvarıştı. Ona durmasını söylerse duracaktı. Sorgusuz sualsiz.

Ne kadar zor olursa olsun, kendini ondan uzaklaştıracaktı. Onu karanlık arzularından kurtaracaktı.

"Hayır."

Parmakları etine saplandı. Onu kıracaktı. Onu mahvet. *Yok edecekti.* Onu.

Ama duramadı.

Ağzını onunkini tekrar tatmak için indirdi. Tüm sonuçların canı cehenneme.

Birlikte yanacaklardı.

BÖLÜM 18

S O yaptı.

Barrington Dükü'nü öptü. Asla birlikte yaşayamayacağına yemin ettiği adamı.

Onu öptü ve *o da onu öptü!*

Selina yatakta yuvarlanırken gülümsedi, parmakları dudaklarında geziniyor, onun şiddetli tutkusunun kollarında nasıl erimek istediğini hatırlıyordu. Onu öyle bir öpmüştü ki Selina ayakta zor duruyordu ve sonra ikisi de Selina'nın saçlarını mahvettikten sonra ata binmeye uygun olmadığına karar vermişlerdi.

Bana bir bakan herkes neler olduğunu anlayabilir, diye düşündü kendi kendine alaycı *bir* şekilde.

İçinde bulunduğu durumda güpegündüz dışarı çıkacak kadar cesur değildi. Andrew bunu duyarsa muhtemelen her şeyi bırakıp en iyi arkadaşını öldürürdü ve o da bunu istemiyordu.

Dük'ü canlı seviyordu, çok teşekkür ederim. Ancak Andrew aynı duyguları paylaşmıyor olabilir.

İçini çekti ve yataktan yuvarlandı. Öpüşüklerinden beri Selina yerinde zor duruyordu. Uyumak da bir o kadar imkânsız olacaktı.

Rowley House'a bakan pencerelerinden dışarı bakarken baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. Elbette onu göremiyordu, duvarlar ve bahçelerle ayrılmışlardı. Yine de onun bu gece ne yaptığını merak ediyordu.

Kızın onu düşündüğü kadar o da kızı düşünüyor muydu? Onun aksine, uyuyabiliyor muydu?

Bunun üzerine alt dudağını ısırdı - ne de olsa ondan önce de birçok sevgilisi olmuştu, aralarında Leydi Stratford da vardı...

Selina içini çekti ve bornozunu giydi. Böyle düşüncelere dalmanın ne faydası vardı ki? Hem de gecenin köründe.

Gerçekten de yatağına dönmeliydi... Evet, *aklı* başında olan seçenek buydu. Yatağına geri dönmeli ve uykuya dalmak için elinden geleni yapmalıydı.

Evet, bu konuda iyi şanslar, diye düşündü kendi kendine alaycı bir şekilde. Son iki buçuk saatin büyük bir kısmını uyumaya çalışarak geçirmişken ve çabalarının karşılığını alamamışken olmaz...

Artık resmileşmişti: Dük sadece onun derisinin altına değil, kanına da girmeyi başarmıştı.

William neredeyse hiç uyumazdı ve uyuduğunda da bunu hafifçe yapardı.

İşte bu yüzden odasında hafif bir gümürtü duyar duymaz anında uyanmış, duyuları alarma geçmişti.

Gözlerini kısarak karanlığa baktı ve karanlıkta debelenen bir figürün silüetini seçebildi. Sonra bir gümürtü daha duyuldu, etin katı bir şeye çarparken çıkardığı o kusursuz sesi, oldukça *tanıdık* gelen yumuşak bir tıslama izledi.

"Leydi Selina." Sesinde belli ettiğinden çok daha fazla şaşkınlık vardı. *Buraya nasıl gelmişti?*

Hayır, en uygun soru *onun burada ne işi olduğu* olurdu.

"Majesteleri?" diye seslendi ürkek bir ses. "Ben, ah... Sizi uyandırdım mı?"

"Pek sayılmaz," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Neredeyse hiç uyumuyorum."

"Neredeyse mi?"

Lambayı yaktı ve loş ışık onun güzel yüz hatlarını aydınlattı; geniş, parlak gözler, kalın, tatlı buklelerin çerçevelediği yumuşak, yuvarlak yanaklar. William, kız onun altında inerken ellerini bir kez daha saçlarında gezdirmenin -bu kez bağısız olacaklardı- nasıl bir şey olacağını merak etti. Karanlıkta bile vücudunun yumuşak kıvrımlarını seçebiliyordu ve onu görünce hemen sertleşti.

"Fazla uyumam," dedi ona. "Konumuz bu değil. Buraya nasıl geldin?"

"Oh," diye muzipçe gülümsedi ona. "Burası kardeşimin evi. Buraya gelmek için kendi yöntemlerim var, doğal olarak."

Doğal olarak.

Ama gecenin köründe kardeşini aramak için Rowley House'a hiç gelmediğine dair safkan aygırlarından oluşan ahırına bahse girebilirdi.

"Burada olmamalısınız, Leydi Selina."

Daha çok Őikâyete benzeyen yumuşak bir ses duydu. "Leydi Selina?"

"Sana ilk adınla hitap etmemi mi tercih edersin?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kızın yanaklarına yayılan allıŐı gördü. "Oldukça samimi görünüyor," diye itiraf etti, "ama... adımı söylediŐini duymak hoşuma gidiyor."

Lanet olsun, buraya ona Őahsen eziyet etmek için mi geldi?

"Buraya gelmemeliydin Selina," dedi huysuzca.

"Biliyorum," dedi ağlamaklı bir sesle, "ama uyuyamadım."

Ve her nasılsa, uyuyamadıŐı zaman kendisine gelmesinden dolayı derin, neredeyse ilkel bir kibir hissetti.

Ona doğru yaklaştı, nefes alış veriŐi hızlanırken göŐüslerinin yükselip alçalmasını izledi. "Kimse sana gecenin bir yarısı erkeklerin odasına girme demedi mi?" diye sordu usulca.

Alt dudaŐını ısırđı. "Bu *oldukça* uygunsuz..."

Sadece uygunsuz değil. *Skandal*.

Eğer gece ziyaretinin haberi bu odadan dışarı çıkarsa, mahvolabilirdi. eyizi ne kadar müstehcen olursa olsun, hiçbir beyefendi onun için bir teklif yapmak istemezdi.

Ama ona kur yapan başka bir talip olduğu düşüncesi William'ı çileden çıkarmaya yetmişti.

"Selina."

Başını kaldırıp ona baktı. "Evet, Majesteleri?"

"Buraya gel."

İlk başta, kızın kaçacağını düşündü. Gecikmiş bir alçakgönüllülükle kapılara doğru koşacağını.

Kız derin bir nefes alıp yavaşça ona doğru adım attığında büyük bir memnuniyet duydu. Ona ulaşır ulaşmaz onu kendine doğru çekti ve kızın şaşkın bir çığlık atmasına neden oldu.

"William," diye hırladı kulağına. "Benim adım William ve sana dokunduğumda çığlık atmanı istiyorum."

Onun keskin nefes alışını duydu ve göz bebeklerinin arzuyla büyüdüğünü gördü. Onu istiyordu. Bunu hissedebiliyordu. Havada kokusunu alabiliyordu.

Saçlarını avuçladı ve nazikçe çekerek öpücüğünü almak için yüzünü yukarı kaldırdı. Bu kez kendini tutmadı, dudakları ve dili kızın ırzına geçerken, kız ona sarıldı ve usulca miyavladı. Kadın kendini onun ereksiyonuna doğru bastırdı ve adam hırlayarak karşılık olarak alt dudağını ısırıldı.

"Bornozun," dedi ona kabaca. "At onu."

Bir an tereddüt etti. Ve sonra, onu bir arada tutan kuşağı çekti. Titreyen parmaklarıyla kuşağı omuzlarından sıyırdı ve ayaklarının dibindeki bir su birikintisine düşmesine izin verdi.

Üzerinde transparan bir gece elbisesinden başka bir şey yoktu, hayatı boyunca bundan daha güzel bir manzara görmemişti. Saçları çözülmüş, omuzlarının üzerinden gür göğüslerine doğru iniyordu. İnce kumaşın ötesinde, keskin uçlara dönüşmüş pembe tomurcukları seçebiliyordu.

"Bu geceden sonra benim olacaksın," dedi ona. "Asla başka bir erkeğe bakmayacak ya da onu eğlendirmeyeceksin. Bedenine ve ruhuna sahip olacağım."

Geniş gözlerle ona baktı, adam elbisesinin üzerinden göğsünü avuçlamak için uzandığında dudaklarından yumuşak bir iç çekiş döküldü. Adam pembe bir tepe noktasını çimdikledi ve kadın daha fazla dokunuş için açgözlülükle ona doğru eğildi.

William onun tepkisine gülümsedi. Cinsel eylemde masum olabilirdi ama doğal bir baştan çıkarıcıydı. Elleri göğüslerinin yumuşak, yuvarlak etlerini yoğururken onu tekrar öptü, iç çekişlerini ve inlemelerini dinledi.

Yavaşça, dizlerinin arkası yatağa değene kadar onu yatağa doğru itti ve onu yatağın içine itti. Koyu renk saçlarının çarşafına yayılmış görüntüsü, birçok gece kendini okşadığı bir fanteziydi, ama şimdi, o buradaydı. Onun yatağında.

Yumuşak. Uyumlu. İstekli.

Ona vereceği her şeyi alacak ve daha da fazlasını talep edecekti. Kadın onun önüne serilmiş bir ziyafetti ve gün ağarmadan önce onun her şeyini yiyip bitirecekti.

Elini yavaşça baldırında gezdirdi, nefesinin kesilmesinden zevk aldı. Adamın eli yukarı, yukarı, yukarı çıktıkça, gecelik askısı da ona görünene kadar yukarı çıktı, giysiler göğüslerinin üzerinde toplandı.

"Çıkar şunu," sesi arzuyla kabalaşmıştı.

Başını salladı ve itaatkâr bir şekilde aralarındaki son engeli de kaldırdı. Adam hâlâ tamamen giyinikti ama kadın doğduğu günkü kadar çıplaktı.

Başparmağını kızın alt dudağında gezdirdi. "Em onu."

Kadın başını salladı ve adamın emrini yerine getirdi, kızgın ağzı adamın parmağını hevesle emdi, ta ki adam makatında patlayacağını hissedene kadar - on buçuk yaşından beri yapmadığı ve yatakta hiç denemediği bir şeydi bu.

"Aferin kızıma," diye homurdandı. Onu ödüllendirmek için göğsünü avuçladı ve yumuşak, sert etiyile nazikçe oynamaya başladı. Pembe tepe noktasını çimdiklediğinde, kız bir inilti çıkardı ve başparmağını daha hevesle emmeye başladı.

"Göğsüne böyle dokunmamdan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ama sana bundan daha da yakından dokunacağım canım. Şimdi benim için bacaklarını aç."

Bir an için tereddüt edecekmiş gibi göründü. Onun gözlerindeki şaşkınlığı gördü, masum bakışlarından zevk aldı, ona bu şekilde dokunan ilk kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Ona bu kadar yakından dokunabilecek *tek* kişi.

Eli onun kıvrımlarında gezinmeye başlarken onu derinden öptü, sertleşmiş pembe uçlarıyla göğüslerinin üzerinden geçerek belinin kıvrımına ve kalçasının kıvrımına kadar indi. Dili kızın kalçasını yağmalarken o da kızın kalçasını okşadı.

Arayış içindeki parmakları bacaklarının arasındaki tepe noktasında gezinirken, ağzının girintileri.

Uyluklarını şaşkınlıkla birbirine kenetlemiş olsa bile onu çoktan ıslanmış buldu.

"Sakin ol, tatlım," diye mırıldandı. "Bana güveniyor musun?"

Geniş gözlerle ona baktı ve başını salladı.

"Güzel. Şimdi, benim için aç."

Bir an için titredi ve bacaklarını onun için açarken başını onun göğsüne gömmek için döndü. Kızın nefesi kesilirken parmağını onun kaygan kıvrımlarına soktu.

"Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyor musun, tatlı Selina'm?" diye mırıldandı. "Sana burada dokunmam hoşuna gidiyor mu?"

Parmağının ucu arzu yumrusunu çevreledi ve kadın usulca haykırdı. "Yüce Tanrım, evet... *evet*."

"William," diye düzeltti onu, zevkinin odaklandığı yere daha fazla baskı uygulayarak. "Yatakta sadece beni efendin ve sahibin olarak tanıyacaksın."

"William," diye inledi. "Oh, çok... çok..."

Parmağıyla onu memnun etmeye devam ederken küçük elleri gömleğini kavırıyordu. Girişini buldu ve başparmağı tomurcuğuna hafifçe bastırırken bir parmağını yavaşça içine soktu. Kadının ıslak ısısı parmağını sararken yumuşak bir hırıltı çıkardı. Parmağının tamamını boğuma kadar batırana kadar içine girdi.

"Çok ıslak ve ateşlisin," diye tısladı kulağına. "Çok iyi hissediyorsun, bunu bilmiyor musun? Ve iyi bir kız gibi parmağımı çok iyi içine alıyorsun."

Adam parmağını nazikçe hareket ettirmeye başladığında daha yüksek sesle inledi.

"Acıyor mu?" diye sordu ona.

"Hayır," diye başını salladı. "Bu... oh, William, bu çok iyi hissettiriyor..."

Ona gülümsedi. "Harika. Kendini tutma, tatlım. Senin için ne kadar iyi olduğunu bana söyle."

Parmağını kızın içine sokup çıkarmaya devam ederken, bir yandan da arzusunun incisini okşamak ve etrafında dönmek arasında gidip geliyordu. Kadının inlemeleri daha da yükselmeye başladı ve adam yavaşladığında, kadın en sevimli uyarı hırıltılarını çıkarıyordu; bu da William'ın hiç hoşuna gitmiyordu.

Ton'un genç hanımlarına utangaç olmaları öğretilmişti, anneleri doğal olarak onları yakınlaşma konusunda cahil bırakıyordu. Selina'nın yatağında ne kadar doğal bir hevesle hareket ettiğini görmek onu çok şaşırtmıştı.

"William..." diye soluk soluğa kaldı, yatakta çılgınca kıvranıyordu. "Ben... bu çok..."

Henüz söyleyemiyordu ama ilk orgazmının sınırına yaklaştığını biliyordu. Bu onuru ona verdiği için gurur duyuyordu.

Tabii ki onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

"İşte bu, tatlım," diye ısrar etti, sesi şehvetten boğuklaşmıştı. "Kendini tutma. *Kucakla onu.*"

Kalçaları adamın ellerinin ritmine göre hareket etmeye başladı. Bir. İki. İki. Üç.

Kadın kasıldı ve adını haykırdı ama adam parmağını içinde gezdirmeye devam etti, kadın çarşafların üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar vücudundan dalga dalga zevk çıkardı. Ancak kızın üzerinde dolaşan hislerden titremeye başladığında nihayet durdu ve onu kollarının arasına aldı, battaniyeyi terli vücudunun üzerine çekerek orgazmını atlatmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra şaşkınlıkla başını kaldırıp adamın bakışlarıyla buluştu.

"Bu da neydi?" diye sordu ona şaşkınlıkla.

William ona gülümsedi. "Bu senin yakınlağma eylemine bağlangıcındı, benim tatlı Selina'm. Şimdi biraz dinlen. Önünde uzun bir gece var."

Onunla işi henüz bitmemişti. Uzun bir atışla değil.

Ama onun iyileşmesine izin vermeyecek kadar kaba biri değildi.

"Hmm..." diye mırıldandı, sesini uyku hali ve memnuniyet kaplamıştı. "Peki ya sen?"

O da kendi başının çaresine bakmak niyetindeydi.

"Sana uyumadığımı söylemiştim, değil mi?" diye mırıldandı çıplak omzunu okşayarak.

"Ah, ama senin de uyumaya ihtiyacın var..." diye devam etti, gözleri dalgın dalgın kapanırken.

Onun uykuya dalmasını izlerken gülümsemesine engel olamadı. Ona daha sıkı sarıldı ve uzun zamandır hiç olmadığı kadar huzurlu hissederek yastıklara yaslandı.

Belki o da biraz uyuyabilirdi, yani bir sonraki tura kadar.

BÖLÜM 19

S elina alt dudağını ısırarak bahçeye, o r a d a n da Rowley House'a baktı. *Onun* ne yapıyor olabileceğini merak ediyordu. Şimdi. Acaba o da kendisi gibi huzursuz muydu?

Kaşlarını çattı. *Bu* oldukça şüpheliydi. Adamın çapkınlık konusundaki şöhretine bakılırsa, az önce yaptıkları şey yüzünden huzurunu kaybedeceğinden şüpheliydi.

Ve bu sadece bir kez de olmamıştı, çünkü William şafak sökmeden hemen önce onu Trowbridge Malikânesi'ne geri götürmeden önce onu ürpertmeyi ve titretmeyi uygun görmüştü.

Yatak odası konusunda deneyimli olduğunu söylemek hafife almak olurdu; bu konuda *son derece* becerikliydi. Hatta kadının ayak parmaklarını kıvrıma konusunda tam bir yeteneğe sahip olduğu bile söylenebilirdi.

Görünüşe bakılırsa onu böyle bir duruma düşürebilmekten zevk alıyordu.

Julia haklıydı. Gerçekten, bu adam... başka bir şeydi.

Kitabı yere bırakırken içini çekti... Son iki saat içinde aynı sayfayı kaç kez okumaya çalıştığını unutmuştu. Dikkatini dağıtacak bir şeye çok ihtiyacı olduğunu kabul ediyordu ama oturup *Dük*'ün -William'ın- nasıl olduğunu düşünmekten başka bir şey yapacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Birileri bugün modisti ziyaret edeceğimizi unutmuş olmalı! Jamison balosunun birkaç gün sonra olduğunu biliyorsunuz ve-ah, yemin ederim! Sırf bunun için bile yeni bir çift eldivene ihtiyacım olacağını söyleyebilirim!"

Selina kitabından başını kaldırdığında Julia'nın her zamanki coşkulu gülümsemesiyle kapıdan içeri daldığını gördü, mavi gözleri birçok beyefendiyi yanına çağıran o muzip ışıltıyla parlıyordu.

Arkadaşı şapkasının kurdelelerini çekiştirerek canlı kızıl saçlarını ortaya çıkarırken Selina'nın yanına oturdu ve önüne konan çay ve bisküvilerden aldı. Başını kaldırıp arkadaşına baktı ve kaşlarını çatı.

"Sadece yolculuğumuz için tamamen hazırlıksız görünmekle kalmıyorsun, aynı zamanda bugün tamamen keyifsiz görünüyorsun, sevgilim," dedi. "Oldukça solgun görünüyorsun ve iyi bir uykuya ihtiyacın var. Hadi ama, o yakışıklı komşun yine seni kızdırdı mı?"

Eğer kıızıl saçlı kızın tüylerini diken diken etmekten kastı eteklerini yukarı fırlatması ve çığlık atmaktan, yalvarıp yakarmaktan sesi kısılana kadar onu okşayıp okşamasıysa, o zaman buna katılabilirdi.

Zaten dün gece Dük'le aralarında geçenleri Julia'ya anlatması da pek mümkün değildi.

"Tam olarak değil," diyebildi sonunda, sıcaklığın boynundan yukarı çıktığını hissederek. "Sadece bir şey hakkında derin düşüncelere dalmıştım."

Julia ona tuhaf bir bakış attı ama neyse ki konuyu daha fazla irdelemekten kaçındı.

"Korkunç bir meslek bu," diye sempati duydu arkadaşı. "Düşünmek. Bence sevgili Mary'ye bırakılsa daha iyi olacak bir faaliyet."

Selina buna gülümsedi. Bu Julia'dan beklenen bir şeydi.
-Arkadaşı hiçbir zaman olayların üzerinde fazla durmazdı.

Selina ona nazikçe, "Biliyorsun ki Mary ve annen, davranışlarını biraz daha düşünürsen çok daha rahat edecekler," dedi. "Belki biraz daha yumuşatırsın?"

Julia sadece omuz silkti. "Neden omuz silkeyim ki? Kendiliğindenlik hayatın özüdür. Eğer her şeyi kontrol etmeye çalışırsam, o zaman herhangi bir şeyden nasıl zevk alabilirim ki?"

Selina arkadaşının sözleri karşısında durakladı. "Bence haklısın."

"Her zaman öyle değil miyim?" Kızıl saçlı ona göz kırptı. "Siz giyinirken ben de kendime biraz çay ve aĞçınızın nefis bisküvilerinden alayım. O korkunç Bayan Delaney güzel ipeklilere bir kez daha el atmadan önce modacıya gitmeliyiz - geçen sefer bu konuda kesinlikle korkunçtu, biliyorsun."

Selina başını salladı ve üstünü değiştirmek için odasına döndü. Belki de Julia haklıydı ve biraz alışveriş yapmak zihnini boşaltmasına yardımcı olacak şey olabilirdi. Tanrı biliyordu ki evde oturup kara kara düşünerek hiçbir şey yapamıyordu.

Ayrıca, dışarıda olmak onu William'ın önceki geceden beri içinde yarattığı ateşli durumdan kurtarabilirdi...

Bond Caddesi, Ton'ların alışveriş yapmayı tercih ettiği ve William'ın elinden geldiğince uzak durduğu bir yerdi. Burası sadece Londra'nın en şık mağazalarının sıralandığı bir yer olmakla kalmıyor, aynı zamanda evlilik düşünen annelerin evlenme çağındaki kızlarını yanlarına alarak gezintiye çıktıkları popüler bir yerdi - yani sabahları çoğunlukla.

Akşam yemeği saati yaklaştığında, birkaç züppeyle birlikte o en şık caddede eğlenme sırasının beylere geldiği düşünülürdü.

kendilerini daha da şık göstermek için gülünç bir yürüyüş benimsemek
-William'ın alaycı bir tavırla baktığı boşuna bir egzersiz.

Bununla birlikte, özellikle Old Bond Street'te, Ton'un atletik düşünen beyefendilerinin ünlü boksör Gentleman Morris'ten boks dersleri aldığı bir stüdyo olmak üzere, onun için kesinlikle önemli yerler vardı.

William, Selina'nın dün gece yatak odasına yaptığı habersiz ziyaretten kaynaklanan gerilimin çoğunu bu stüdyoda harcarken buldu kendini.

Morris ona bir darbe indirirken sırtarak, "Majesteleri, dikkatiniz dağılmış," dedi. "Sizi o zamandan beri böyle görmemiştim - sanırım sizi *hiç* böyle bir durumda görmemiştim."

William adama ters ters baktı. Morris arkadaş olarak gördüğü ve bazı konularda güvenebileceği çok az insandan biriydi.

"Bunun belirli bir genç bayanla bir ilgisi var mı?" boksör ona takılmaya devam etti. "Bu günü görecektense kadar yaşayacağım kimin aklına gelirdi? Barrington Dükü'nün dikkati bir kadın tarafından dağıtılmış - tek kelimeyle-
"

William cevap vermeye tenezzül etmedi, Morris'in sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş suratına doğru bir dizi yumruk savururken konuşmayı yumruklarının yapmasına izin vermeyi seçti. Elbette Centilmen Morris zamanında pek çok rakiple mücadele etmişti ve William'a karşı kolayca üstünlük sağlayabilirdi, William'ın ara sıra onunla idman yapmayı seçmesinin nedeni de buydu; karşısındaki deneyimli dövüşçüyü ciddi şekilde yaralama riskini göze alamayacağını biliyordu.

Her iki adam da ringden çekildikten sonra Morris, "Leydi Selina Walford sizi bu şekilde kızdırabildiğine göre gerçekten de olağanüstü bir genç hanım olmalı," diye yorum yaptı.

Bu ona William'dan soğuk bir bakış kazandırdı. "Onun adını ağzından uzak tutarsan çok memnun olurum Morris."

Boksör yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırdı ve başını salladı. "Genç bayanı kötölemeyi aklımdan bile geçirmem, Majesteleri."

William adamın söylediklerinde kötü bir niyet olmadığını biliyordu. Ton'daki diğer beyefendilerin aksine, Morris lafı dolandırmak için yetiştirilmemişti ve oldukça açık sözlüydü; bu da yıllar içinde açılan yeni stüdyolara rağmen William'ın onun işine patronluk etmesini sağlayan önemli bir özellikti.

Atletik olarak görülmek isteyen gençler, onlara duymak istediklerini söyleyecek eğitmenlere akın ediyordu. Morris'in bu hassas genç beylere duymak istediklerini söyleyeceğine güvenilebilirdi ki bu da nadiren takdir ettikleri bir şeydi.

Ancak William bu kadar ince ruhlu değildi.

"Kardeşi yokluğu boyunca onu benim gözetimime bıraktı," diye itiraf etti sonunda.

"Lord Rowley?" Morris başını salladı ve alaycı bir ifadeyle ona sırtıttı. "Leydi Selina Walford gibi etkilenmeye açık genç bir kadını korumak için en kötü seçim olduğunuzu biliyor, değil mi?"

"Elbette bunun farkında," diye homurdandı William. "Rowley'nin bu görev için mümkün olan en iyi adayın ben olduğuma karar verirken ne düşündüğünü hâlâ merak ediyorum."

"Adam muhtemelen zor durumdaydı."

Evet, muhtemelen öyleydi. Andrew, William'ın ne tür işler çevirdiğini biliyor olmalıydı -aralarında açıkça konuşulmuş bir şey değildi bu. Andrew onun kadınlarla arasının nasıl olduğunu bilmeliydi.

Küçük kız kardeşini ona emanet etmek... William'ın bunun arkasındaki mantık konusunda ciddi şüpheleri vardı.

Hatta şimdi ikisi arasında olanlardan sonra daha da fazla.

Andrew bunu öğrenirse çok öfkelenirdi - adam kız kardeşine karşı kendi babalarından çok daha korumacıydı.

Ama Selina artık yetişkin bir kadındı ve kendi kararlarını verebilecek kadar akıllı başındaydı. Ayrıca, görünüşe bakılırsa, ağabeyinin onu gördüğü gibi çaresiz bir genç kız da değildi, çünkü görgü kuralları ve edep maskesinin altında sakladığı kendine ait bir gücü vardı.

"Bu genç bayan... onunla uygunsuz bir ilişkiniz yok, değil mi?"

William savaşçıya baktı. *Uygunsuzluğu tanımla.*

Gözetim altında olmadan birlikte olmaları uygunsuzdu. Birbirlerinin arkadaşlığından bu kadar keyif almaları uygunsuzdu. Dün gece yaptığı gibi onu öpmesi ve ona dokunması tamamen uygunsuzdu.

Ve bu sabah.

Ayrıca onu şu anda düşündüğü gibi düşünmeye devam etmesi de çok ama çok uygunsuzdu.

Ama William hiçbir zaman neyin uygunsuz olup olmadığını pek umursamadı. -Ancak bu kez, onun olduğu kadar kendisinin de hatası varken, Ton'un yargılayıcı incelemesi altına atılmasına dayanamayacağını fark etti.

Morris ona ciddiyetle, "Bütün bunları pek umursamadığınızı biliyorum, Majesteleri," diye hatırlattı, "ama söz konusu genç bayan konusunda dikkatli davranırdım. Kırık kemikleri iyileştirmek, kırık kalpleri iyileştirmekten çok daha kolaydır."

William yarım ağızla gülümsemeyi başardı. "Senin gibi bir adamın kırık kalpler hakkında konuşacak en son kişi olacağını düşünürdüm."

Morris ağır kaslı omuzlarını silkti. "Bir erkek, kadınların duygularına saygılı olmalı ve onların üzerine basmamaya da bir o kadar dikkat etmelidir. Burası *onların* arenası ve keşfedilmemiş bir bölgeye girerken dikkatli olmakta fayda var."

"Bunu aklımda tutacağım."

Bond Caddesi 17 numaradaki stüdyodan çıktığında, boksörün sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Son yirmi yılın büyük bir bölümünde duygularla başa çıkmayı reddettiği için duygular onun için gerçekten de keşfedilmemiş bir bölgeydi. Bu duygular onu sadece ağırlaştırıyor ve göze alamayacağı hatalar yapmaya eğilimli hale getiriyordu.

Ve son zamanlarda bunlardan çok yapmıştı.

William mantık ve strateji ile uğraşmaya alışkındı, ama amcası ve Leydi Stratford'un Selina'yı izlemek için kendi casuslarını yerleştirmelerine izin veren daha kayıtsız hale gelmişti - bu kadar dikkati dağınık olmasaydı çok daha önce fark edeceği bir şeydi.

Dün gecenin *hiç* yaşanmamış olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

Bunun tekrar olmasına izin veremezdi, onu zaten olduğundan daha fazla tehlikeye atmasına izin veremezdi.

Hiçbir kadın onunla aynı yolda yürümek zorunda kalmamalıydı. Bu zalimceydi ve Selina'yı böyle bir kadere maruz bırakamazdı.

Ama o zaman bile, hala onu istiyordu. Onu arzuluyordu. Ona ihtiyacı vardı.

En iyi kararına rağmen.

Eğer durum buysa, bırakın dünya onun üzerine gelsin, o da kim olurlarsa olsunlar onlarla başa çıksın. Ona zarar vermeyi düşünmeye cüret eden herkesi yok ederdi.

Selina'ya o gece Rowley House'a gelmemesi için haber gönderdi ki bu oldukça şanslıydı, çünkü amcası ona gece ziyaretlerinden birini daha yapmak için en uygun zamanı yakalamıştı.

William şöminenin titreyen alevlerine bakarken Lord Gillingham en sevdiği purolarından birini daha yaktı. Amcasının yüz hatlarına vuran sıcak ışık sadece solgun bir cılızlığı vurguluyor gibiydi ve William adamın karşısında çok küçülmüş olduğunu görünce biraz şaşırdı.

Anne babasının ölümünden sonra amcası ona her zaman çok güçlü ve istikrarlı görünmüştü. Elbette William hiç kimseye tam olarak güvenmemişti.

O uğursuz geceden sonra Lord Duncan Gillingham'a karşı belli bir saygı duydu.

"Doktorlar sigara içilmemesini tavsiye ediyor," dedi William usulca. "Çok sayıda hastalığa yol açtığını ve mevcut hastalıkları daha da kötüleştirdiğini söylüyorlar."

Amcası gürültülü bir kahkaha attı. "Değişmek için çok yaşıyım ve alışkanlıklarım var. Bırakın purolarımı alayım."

William başını salladı ve dikkatini tekrar ateşe verdi. Amcasına Selina'yı neden takip ettirdiğini hâlâ sormamıştı ve bir açıklama talep etmek onun doğasında yoktu. Duncan'ın gönderdiği adamların icabına bakmış olması amcasına yeterli bir mesaj olmalıydı, yani onun bu işe karışmasından hoşlanmadığı anlamına geliyordu.

Duncan akıllıca davranarak uzak durmayı ve bu konuda daha fazla konuşmamayı seçti.

"Bugün farklı görünüyorsun," dedi Lord Gillingham. "Piç kurusuna yaklaşıyor muyuz?"

William amcasının tedirgin haline biraz gülümsedi. İntikam beklentisi, adaletin bu kadar yakın olması, en soğukkanlı adamı bile biraz daha heyecanlandırmaya yeterdi. Bunu biliyor olmalıydı, çünkü kendisi de eli kulağında olan şeyler için keskin bir beklenti içindeydi.

Ancak amcasının aksine William daha sabırlıydı.

"Bu noktada, bu sadece bir zaman meselesi," diye omuz silkti. Amcasının duymak istediği tam olarak bu olmayabilirdi-Duncan yirmi yıldan uzun bir süredir kardeşinin ölümünden sorumlu olan adamları öldürmek istiyordu.

Ancak William, hayatını bir gecede mahveden bu adamlar için ölümün çok hafif bir ceza olduğuna inanıyordu.

Hayır, ölüm onlara bu kadar çabuk gelmeyecekti. Onun başka planları varken olmaz.

"Siz... fazla beklememelisiniz," diye mırıldandı Lord Gillingham. "Kedinin fareyle oynadığı her saniye için farenin kaçma şansı var."

William'ın hınzır gülümsemesi ateş ışığında parladı. "Avımın benden kaçmasına asla izin vermeye niyetim yok. İnançsızlığınla beni yaralıyorsun, *amca*."

"Niyetim bu değildi, sizi temin ederim. Sadece bu anı *çok uzun zamandır* bekliyorduk," diye iç geçirdi Lord Gillingham. "Başka sorunlar ortaya çıkmadan önce tüm bunların olup bitmesini ne kadar çok istediğimi en iyi siz anlayabilirsiniz."

"Başka bir sorun çıkmayacak," diye amcasına güvence verdi William.

Yaşlı adam içini çekti ve omuzlarını silkti. "Eh, eğer bir şeyseniz, özellikle bu konuda titiz olabileceğinize inanıyorum. Pekâlâ, sanırım bu gece için hepsi bu kadar. Kendim çıkacağım; kapıya kadar bana eşlik etmenize gerek yok."

William başını salladı ve oturduğu kanatlı sandalyedeki pozisyonundan kalkmadı. Amcasının ayak sesleri koridorda kaybolurken gözlerini şömineye dikti.

Amcasına söz verdiği gibi kesinlikle titiz davranacaktı. Ancak tüm bunların ötesinde, meselenin köküne inmeye de niyetliydi.

Kuşu çoktan bir kafese hapsetmişti. Kısa sürede gerçeği söylemesini sağlayacaktı.

BÖLÜM 20

A onbaharın en yoğun olduğu dönemde Londra'da sosyal etkinlikler hiç eksik olmazdı; bu durum Selina'ya şimdi hem bir lütuf hem de bir lanet gibi görünüyordu.

Zihnini William'ın rahatsız edici düşüncelerinden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı ama yine de Trowbridge Malikânesi'nin sınırlarından ayrılmak istemiyordu.

Ancak, aristokrasinin hanımları kendilerini eğlendirecek yollar bulmalıdır -İster akranlarıyla birlikte ister tek başlarına olsunlar. Ayrıca, güzel bir öğle yemeği, diğer insanların evlerinde ve kişisel yaşamlarında olup bitenlerden haberdar olmak için de mükemmel bir ortam sağlıyordu.

Bu nedenle, genç hanımların ve annelerinin en cıvıl cıvıl renkli elbiseleriyle davetiye gönderene akın etmeleri alışılmadık bir görüntü değildi. Daha alışılmadık olan ise Stratford Vikontesi'nin koyu gri renkte daha uygun bir kıyafetle davete katılmasıydı.

Leydi Gardiner ona gülümseyerek, "Leydi Stratford, iyileştığınızı gördüğüme sevindim," dedi.

Dul kadın oldukça zarif bir tavırla başını eğdi. "Teşekkür ederim, Leydi Gardiner. Sağlığım her zaman oldukça hassas olmuştur."

"Son birkaç gündür varlığını özledikten sonra nihayet sizi görmek oldukça güzel..."

Kısa bir mesafe ötede ve kulak mesafesinde duran Julia, hanımlar samimiyetsiz iltifatlarıyla birbirlerini alt etmeye çalışırken burnunu kırıstırdı. Yanındaki Mary ona uyarıcı bir bakış atarak sessizce dilini tutmasını söyledi.

"Seni çekici bulacak erkeklerin önünde cüretkâr olmak başka bir şeydir," diye hatırlattı genç Lewis Miss kız kardeşine. "İtibarınızı paramparça edebilecek hanımları gücendirmek ise bambaşka bir şeydir."

Kızıl saçlı kadın sadece gözlerini devirdi. "Mary, ben tam bir embesil değilim, biliyorsun."

"Tam olarak embesil sayılmazsınız ama skandal çıkarmayı seviyorsunuz sevgili kardeşim."

"Sevgili Leydi Stratford kadar değil," diye kıs kıs güldü Julia. "Sadece skandala davetiye çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda kaderin kendisini de kışkırtmaktan hoşlanıyor gibi görünüyor. Dük'ün Thorne Kontu'na, Leydi'nin maskaralıklarına son vermemesi halinde sert önlemlere başvuracağına dair bir uyarıda bulunduğunu duydum."

Küçük kız kardeşi kaşlarını çattı. "Görünüşe göre Dük'ün işine burnunu sokarak kendini tehlikeye *atıyorsun. Biliyorsun* ki o ne çok hoşgörölü ne de çok sabırlı biridir."

"Hadi ama Mary. Hepimiz biliyoruz ki Julia olmadan dünya çok daha az heyecanlı olurdu," diye kız kardeşlere takıldı Selina. "Ayrıca, eğlenmek için ne yapardık? Dük bizi bundan mahrum bırakacak kadar kötü ruhlu olamaz."

Genç hanımlar kıkırdamaya başladılar, Fullerton malikânesinin bahçesinde geçit töreni yaparken kadınsı dostluğun tam bir resmiydiler. Diğer birkaç genç hanım onları yandan izliyordu -bazıları kıskançlıkla, bazıları da hayranlıkla- çünkü oldukça çekici bir görüntü oluşturunlardı.

Masalardan birine oturduklarında Julia, "Canım, bir ara bana sırlarını anlatmalısın," dedi. "Kesinlikle parlıyorsun! Acaba bunun belli bir şeyle ilgisi olabilir mi?" Kaşlarını muzip bir şekilde sallayarak cümlesini sonlandırdı.

Selina onun *Dük-William*'dan bahsettiğini çok iyi bildiği için kızardı.

"Oldukça iyi anlaşıyoruz," diye mırıldandı. *Karanlık çöktükten sonra böyle yasadışı faaliyetlerde bulunacak kadar iyi...*

"Hadi canım!" diye alay etti kızıl saçlı. "Dün gece herkes ikinizin de Bond Street ve Park'ta bir değil *iki* kez gezinirken görüldüğünüzü konuşuyordu! Bir de Trowbridge Malikanesi'ne giden çok pahalı çiçekler meselesi var..."

Gezinti ve çiçekler bunların en önemsiziydi. Onun ve William'ın yaptıkları *pek* de edep sınırları içinde sayılamazdı ve arkadaşları öğrenirlerse rezil olurlardı.

Julia kıs kıs gülerek, "O aptal ağabeyinin, en iyi arkadaşının senin ayaklarını yerden kesmek için geldiğini öğrendiğinde ne diyeceğini merak ediyorum," dedi. "O zaman yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim!"

Ve ayakları yerden kesildi, çünkü Selina hayatında William'ın üç gece önce vücudunda yarattığı zevkten daha büyük bir zevk tanımadığını hissetti - o kadar ki uyanık olduğu saatlerde bile onun dokunuşunu arzuluyordu.

Ama Julia'nın haklı olduğu bir nokta vardı: Andrew, Selina ile en yakın arkadaşı arasındaki ilişkiyi öğrenirse -tabii buna ilişki denebilirse- çok *kızardı*. William paylaştıkları şeye hiçbir zaman bir isim koymamıştı ama kur yaptıklarından oldukça emindi...

"O...bunu biliyor, değil mi?" Mary tereddütle Selina'ya sorduğunda Selina sadece başını sallayabildi.

"Her şey o kadar çabuk oldu ki ona söyleme fırsatım olmadı," diye itiraf etti. "Peki ona ne söylemem gerekiyor, gerçekten?"

"Çok yakında öğrenecek. Tonlar arasında hiçbir şeyin gizli kalamayacağını biliyorsun," diye uyardı Julia. "Kendini bu dünyanın en karanlık, en ücra köşesine kapatmış olsa bile..." Düşmanının medeniyetten bu kadar uzakta olduğunu düşününce gözleri gizleyemediği bir neşeyle parladı. "Yine de, kardeşine dikkat etmen gerektiğini söyleyebilirim, canım. Öğrendiğinde bu dünyaya ne kadar zarar vereceğini ancak Tanrı bilir."

Dürüst olmak gerekirse Selina, William'la aralarındaki gelişme hakkında ağabeyine yazması *gerektiğini düşünüyordu* ama o zaman ona ne diyecekti?

Sevgili kardeşim, Barrington Dükü ve benim şu anda flört ettiğimizi bildirmekten büyük mutluluk duyuyorum...

Nedense bu çok resmi görünüyordu. Büyük olasılıkla sevgili kardeşi yerine babasına yazacağı bir şey.

Sevgili kardeşim, sana William ve benim artık flört ettiğimizi söylemekten mutluluk duyuyorum.

Eğer Andrew bu sözleri okursa, onun en yakın arkadaşına böyle samimi bir şekilde hitap edecek kadar cüretkâr olduğunu görürse, dünyayı ateşe vereceğinden korkuyordu.

Kur mu yapıyorlardı? William detaylar hakkında kesin konuşmamıştı ama öyle olduklarından oldukça emindi...

İçini çekti. Gerçekten de ağabeyinin aşırı hoşnutsuzluğuna yol açmadan bunu ona söylemenin bir yolu yoktu. Ya da gazabını.

Masanın üzerinde sıcak bir elin kendi elini güven verici bir şekilde kavradığını hissetti ve başını kaldırdığında Mary'nin ona gülümsediğini gördü. "Ne olursa olsun, başka bir talip olsaydı o da aynı şekilde tepki verirdi," dedi nazikçe. "Ama bence en iyisi, Lord Rowley'i ilişkinizden haberdar etmek istiyorsan, Majestelerine danışmak olacaktır."

Selina başını salladı. "Evet, bunun en iyi hareket tarzı olduğunu düşünüyorum."

Her zaman olduğu gibi Mary en mantıklı tavsiyelerde bulundu ve üçü arasında en akli başında olan oydu.

Bir ara William'la bu konu hakkında konuşması gerekecekti. Ancak onun bu konuda ne söyleyeceğini zaman gösterecekti.

Diğer talipler önce kur yapmakla ilgilendiklerini ifade eder, belki birkaç kez onu ziyaret ederlerdi. Görünüşe bakılırsa William, kendisinden beklenen kur yapma ritüellerinin hiçbirini yapmadan doğrudan konuya girerek toplumun centilmen talipler için belirlediği protokolü altüst etmekten hoşlanıyordu.

Şikayet ettiğinden değil, hayır.

Bu onun için yeterince iyi bir şeydi, çünkü o bir beyefendi ve toplum bu tür konularda erkeklere, özellikle de kendisi gibi evlenmemiş hanımlara olduğundan çok daha hoşgörölü davranırdı.

İçini çekti ve onu bir dahaki görüşünde bu konuyu açmayı aklına not etti - tabii eğer onun yanında tutarlı bir düşünce üretmeyi başarabilirse.

Bu adam, kadının sahip olduğu tüm mantık kırıntılarını yok etmek gibi can sıkıcı bir eğilime sahipti!

Şu anda bile düşünebildiği tek şey onun vahşi öpücükleri ve gizli etinin üzerinde ustalıkla gezinen o harika parmaklarıydı. Genç bir bayan böyle uygunsuz düşüncelere kapılmamalıydı, en önemlisi de böyle bir toplantıda!

Yine de tek düşünebildiği buydu.

Tek soru William'ın kendisinin de aynı şekilde hissedip hissetmediğiydi.

William çalışma odasının Trowbridge malikânesine bakan penceresinden dışarı baktı. Selina'nın orada olmadığını biliyordu, çünkü o öğleden sonra Fullerton malikânesindeki diğer hanımlarla öğle yemeğine çıkmıştı.

Ve aptalca bir şekilde onun dönüşüne kadar olan saatleri sayıyordu.

Aklının bir köşesinde onu odasına geri götürmek, onun o yumuşak, çaresiz iniltilerini bir kez daha duymak vardı. Bunun yerine, tüm Londra'nın nefesini enselerinde hissettiği lanet olası bir baloda onunla sadece *iki kez* dans etmekle yetinmek zorunda kalmıştı.

Başka bir kadın olsaydı, o gece onu bahçede hızlı bir gezintiye çıkarırdı ama Selina farklıydı. Selina karanlıkta hızlıca ırzına geçmekten daha iyisini *hak ediyordu*; gerçi bu düşünce onun pis aklından birkaç kez geçmişti.

Oh, ona yapacağı şeyler! Sadece bunu düşünmek bile işkence dolu bir arzuyla sertleşmesi için yeterliydi...

Ama kendi şehvetli arzularını tatmin etmek uğruna onun itibarını mahvetmeyecekti.

Pencerelerden uzaklaşarak odasına doğru yürüdü ve yolda Davis'e sertçe başını salladı. Özel odasında yalnız kalır kalmaz, şişkin erkekliğini serbest bırakmak için pantolonunu yırtıp açtı, eli uzunluğunu kavrarken tısladı, Selina'nın küçük elinin onu tuttuğunu ve tamamlamak için okşadığını hayal etti.

Ereksiyonunu okşarken başını arkaya yatırdı. Günün birinde ona nasıl dokunacağını, nasıl zevk alacağını öğretecekti... Çok hızlı öğreniyordu ve öğrenmeye çok ama çok hevesliydi...

Onun yumuşak, küçük ellerinin etrafını sarması nasıl bir his olurdu? Ya da o tatlı ağızının onu ıslak, sıcak derinliklerine çekmesi?

Gergin bir kkremeyele boşalana kadar kendini daha hızlı pompaladı, tohumu havaya fışkırdı.

William kolunu gözlerine götürürken inledi. Denenmemiş bir genç olduğundan beri kendine hiç dokunmamıştı, işini kendi eliyle bitirecek kadar çaresizce serbest kalma ihtiyacı hissetmemişti.

Ama Selina'yı düşünmek bile onun cinsel arzularını harekete geçirmeye yetmişti ve o zaman bile, serbest bırakıldığında bile... *boş* hissetmişti. Sanki *eksik* bir şeyler varmış gibi.

Selina'ya duyduğu şiddetli arzuyla onu korkutmamak için fiziksel ihtiyaçlarını karşılamak üzere kadrosundaki pek çok kadından birine başvurmayı bile düşünmüştü ama başka bir kadının ona dokunması fikri o kadar itici gelmişti ki, bu onu düşünmekten bile vazgeçirmeye yetmişti.

Ona ihtiyacı vardı. *Çaresizce*.

Sadece onun bu konuda ne düşüneceğinden emin değildi. Buna *hazır* olup olmadığından.

Arzuları tam olarak *nazik* değildi. Yöntemleri pek çok kişi için dehşet verici olabilirdi ve genç bir kadının yatak odasında kocasını hayal ederken düşleyeceği türden şeyler değildi.

Onu korkutup kaçırması çok daha olasıydı.

Ve bundan bahsetmişken, onunla asla evlenemeyeceğini de biliyordu. Yirmi yıldır sırtında taşıdığı yükü başka birine nasıl yükleyebilirdi?

William elini yüzünde gezdirerek hayal kırıklığı içinde inledi. Durması, ellerini ondan uzak tutması gerektiğini biliyordu.

Ondan uzak dur.

Onu kıracak, hayatındaki diğer her şeyi yok ettiği gibi onu da yok edecekti.

Morris haklıydı, keşfedilmemiş bir bölgeye giriyordu ve bu yolda ilerlemeye devam ederse ikisini de mahvetme riski vardı.

Ama kahretsin, hayatında hiçbir şeyi onun inlemelerinin sesinden ya da dilindeki tatlı tadından daha fazla istememişti. Kendini onun içine gömebilir, onda kaybolabilirdi ve yine de tatmin olmayacağını derinden biliyordu.

Onu tüketebilirdi ama o zaman bile yeterli olmazdı. Asla yeterli olmazdı.

BÖLÜM 21

T Jamison balosuna katılım çok yüksek değildi, ama gerçek bir başarı olduğu da söylenemezdi. Leydi Jamison Sezon başında Earl'le evlendi ve bu nedenle verdiği ilk baloya, deyim yerindeyse, izlemek ve spekülasyon yapmak için akın edenler oldu.

Elbette bunun büyük bir kısmı, Kont ile yeni Kontes'i arasındaki flörtün Sezon başında büyük bir heyecan yaratmış ve Lord Jamison'ın o zamanki Bayan Fulton'la evlenmek için özel bir ruhsat almasıyla sonuçlanmış olmasına da bağlanabilir. Ton'daki herkesin bildiği gibi, özel bir ruhsat sadece iki anlama gelebilirdi; ya çift birbirine çok aşıktı ya da söz konusu düğünü çevreleyen olaylarda kesinlikle skandal niteliğinde bir şeyler vardı.

Selina, şimdi Leydi Jamison olan Bayan Fulton'u her zaman sevmişti. Dedikodudan ve başkalarının çöküşünden zevk alan diğer genç hanımların arasına fazla karışmaz, ona ve arkadaşlarına her zaman nezaketle davranırdı. Dürüst olmak gerekirse, Selina gerçekten de Leydi Jamison'ın kendisine uygun bir eş bulmasını diliyordu - Ton'da ne kadar nadir olursa olsun.

"Leydi Selina! Sizi burada görmek ne güzel!"

Selina arkasını döndüğünde ev sahibesinin göz kamaştırıcı gri gözlerindeki ışıltıyla kendisine baktığını gördü.

Kontes gülümseyerek, "Umarım harika vakit geçiriyorsundur, canım," dedi.

"Kesinlikle, Leydi Jamison. Beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim."

Bir grup genç hanım yanlarından geçerken içlerinden biri hem Selina'ya hem de Leydi Jamison'a küçümseyerek baktı.

Kontes nazikçe gülümseyerek, "Bayan Cunningham kendini suçlanmaktan son derece uzak görüyor, öyle değil mi?" dedi. "Seni etkilemelerine izin verme, canım. Onlar sadece senin Barrington Dükü'yle dans etmeni kıskanıyorlar. Selina'ya muzipçe gülümsedi. "-Bunu ilk kez yapmadığını söyledi."

Selina başını eğdi ve yanaklarına doğru süzülen sıcaklığı hissetti. "O ve kardeşim oldukça yakın arkadaşlar."

"Kendinizi bana ya da bir başkasına açıklamanıza gerek yok," diye cevap verdi Leydi Jamison kolayca. "Majesteleri kendini açıklama ihtiyacı hissetmiyor. Bu konuda siz de açıklama yapmamalısınız. Bırakın diller istediği kadar konuşsun."

Kontes'e baktı ve onun sakin bir şekilde gülümsediğini gördü. Ani evliliği de dillere düşmesine neden olmuştu ama tüm bunlara rağmen biraz huzur bulmuş gibi görünüyordu.

Selina aynı özgüveni William'da da bulabilecek miydi?

"Ancak size bir şey söyleyeceğim," dedi Leydi Jamison ona. "Majesteleri daha önce başka bir kadına bu kadar ilgi duyduğunu hiç ifade etmemişti. Hatta bu tür davetlere katılmayı küçümsediği bile söylenebilir." Selina'ya göz kırptı. "Aksine inanmak istese de Leydi Stratford için bile öyle değil."

"Leydi Stratford oldukça mükemmel bir kadın," diye itiraf etti Selina.

"Majestelerinin onu dansa kaldırmasına yetecek kadar mükemmel değil." Leydi Jamison Selina'ya başıyla selam verdi. "Şimdi diğer konuklarla ilgileneceğim, Leydi Selina. Umarım bu gece keyifli vakit geçirirsiniz."

"Misafirperverliğiniz için kesinlikle yapacağım, Leydi Jamison."

Kontes balodaki diğer konuklarla ilgilenmek üzere ayrıldıktan sonra Selina gözlerini balo salonunda gezdirirken tanıdık bir figürle karşılaştı ve gülümsedi. Adam diğer tüm erkeklerin üzerinde kolayca yükseliyordu; öyle ki insanlarla dolu bir balo salonunda onu fark etmemek neredeyse imkânsızdı.

"Görüyorum ki yine Dük'e bakıyorsun," diye takıldı Julia onu yanından dürterek. Güzel kızılın yanakları hâlâ dörtlü dans yüzünden kızarmıştı ve

Elinde bir bardak limonata vardı, şüphesiz başka bir hayranından alınmıştı.

Selina arkadaşına talihsizce gülümsedi. "O kadar belli mi?"

"Sadece gözleri olan bizler için," diye gözlerini devirdi kızıl saçlı. "Eğer bilmeniz gerekiyorsa bu balo salonunun tamamı olmalı. Lord Morrison'ın, Majesteleri başka bir dans istemeden önce sizi dansa kaldırıp kaldırmayacağını düşündüğünü duydum."

Balonun başında zaten dans etmişlerdi. Bir dans daha etmeleri, aralarında bir şeyler olduğunu ima ederdi. Üçüncü bir dans skandaldan başka bir şey olmazdı.

"Lord Morrison'ın endişelenmesine gerek yok. Gece henüz yeni başlıyor ve balo hala tüm hızıyla devam ediyor."

"Majesteleri ona Sör Cadbury'ye baktığı gibi bakmaya devam etseydi, gerçekten de endişelenmesi için bir neden olurdu."

Selina daha önce Sir David Cadbury ile dans etmişti ve zavallı adam dansın çoğunda kekeleymiş olsa da, Selina en azından onun arkadaşlığından bir şekilde keyif almıştı.

"Sör Cadbury'ye nasıl... baktı?" diye arkadaşına sorma tehlikesi geçirdi.

"Sanki tüm evin çöküşüne neden olmak üzereymiş gibi." Julia ona sırttı. "Ve Lord Vermont'un tüm mal varlığını aniden kaybetmesiyle, kimsenin Majesteleri'nin bununla bir ilgisi olduğu teorisini test etmeye istekli olmadığını söyleyebilirim."

Selina bunun üzerine boğuk bir kahkaha attı. "Sanki... sanki o bir tür canavarmış gibi konuşuyorsun!"

Arkadaşı ona yan gözle baktı. "Kısa bir süre önce senin de aynı şekilde düşündüğünü hatırlıyor gibiyim."

"Şey... bu onun başka bir yönünü keşfetmeden önceydi. Tüm insanlar doğuştan aşağılık değildir, bilirsiniz."

"Sadece size göstermeye tenezzül ettiği bir yönü var, bunu şaşırtıcı bulmuyor musunuz?"

Selina retikülüyle oynadı. "Pek sayılmaz, hayır."

"Daha önce başka bir genç bayana özel bir ilgi göstermemişti. Kesinlikle, kendisinden beklenmesine rağmen biriyle *dans* bile etmedi."

"Ne isterse yapıyor, değil mi?" Selina gülümsedi, William'ın kendisinden başka kimseyle dans etmemiş olmasından büyük memnuniyet duyuyordu.

"Ve son baloda seninle *iki kez* dans etti," diye hatırlattı Julia ona. "Eğer sen ona bunun ayıp olacağını hatırlatmasaydın, üçüncü bir dans daha isteyecekti."

Selina onun tam da bunu yapmaya niyetli olduğunu ve bunu yapmasını ne kadar istediğini hatırladı... keşke bu büyük bir görgü kuralı ihlali ve Londra'daki tüm dedikoducuların başına üşüşmesine yol açacak bir şey olmasaydı.

"Yani..." Julia kaşlarını ona doğru salladı. "İkinizin arasında gerçekten ne var?"

"I..." Selina yanaklarının kızardığını hissetti. "Bunun açıklığa kavuşturulması gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum ve her neyse..."

Selina *kur* yaptıklarından oldukça emin olmasına rağmen, ilişkileri her neyse ona kesinlikle bir isim vermemişlerdi.

Ayrıca, tam da Leydi Jamison'ın ona söylediği gibiydi; aralarındaki ilişkinin doğasını başka kimseye açıklamasına gerek yoktu.

Balo salonunun diğer tarafından kendisine dikkatle baktığını görmek için başını kaldırdı ve dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti.

Evet, önemli olan tek şey buydu, William ve o. Başka kimse yoktu.

Selina yumuşak bir inilti çıkardı, parmakları Jamison balosunda giydiği gece yarısı ceketinin yakalarını umutsuzca kavrarken, parmakları kıvrımlarında çalıştı, dişleri göğsünün hassaslaşmış tepesini sıyırdı. Arabanın her sarsılışında, adam kadının içine daha da giriyor, kadın zevkten ıldıracağını hissediyordu.

"William..." diye inledi. "Oh, William..."

Tam zirveye ulaşmak üzereyken, adamın eli durdu ve kadın yumuşak bir protesto sesi çıkardı. "Hayır..."

Başını eğdiğinde adamın kendisine dikkatle baktığını gördü. "Bu sana benim önümde başka bir erkekle dans ederek gösteriş yapmamayı öğretmeli, Selina."

Bu... bu Sir Cadbury ile mi ilgiliydi? Adamla sadece *bir kez* dans etmişti ve o da sadece kibarlık olsun diye! Ayrıca, ilişkilerini çevreleyen belirsizlikle birlikte, diğer beyefendileri pek de reddedemezdi, değil mi?

Gerçekten, samalıyordu!

"William..." sesi biraz şikâyeteye benzer bir tonda çıkmıştı. "Onu reddetmenin kabalık olacağını *biliyorsun*." Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Mümkün değil..."

"Ne olmam mümkün değil?"

Alt dudaklarını ısırđı ve utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Kıskandın mı?"

William Gillingham gibi bir adamın başka bir adamı, hele Sir David Cadbury gibi bir adamı kıskanacağını düşünmek imkânsızdı! Bu o kadar saçmaydı ki, bu düşünce karşısında kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı.

Adamın parmağının hazzının merkezinde tehlikeli bir şekilde döndüğünü hissetti ve nefesi kesildi.

"Ah, ama ben kıskancım Leydim," diye homurdandı. "Ve bunu sadece son derece yeni bir deneyim olarak görmekle kalmıyorum, aynı zamanda hiç hoşlanmadığım bir deneyim olarak da görüyorum."

"Ciddi olamazsınız? Sir Cadbury'yi neden kıskanasınız ki?"

"Dikkatli ol canım. Elim eteğindeyken başka bir erkeğin adını anmak istemezsin."

Onun sözleri karşısında kızardı. "Gerçekten, bu konuda bu kadar kaba olmanıza gerek yok. Sordukları için onları suçlayamazsınız... Onlar bizim... bizim..."

Kaşlarını attı. "Aramızda ne olduğunu henüz açıklamadık."

Selina başını salladı. "Kur yaptığımızı falan söyleyerek küstahlık etmek istemem..."

Gerçi öyle olduklarından oldukça emindi.

"Selina."

Başını kaldırıp adama baktığında onun kendisine baktığını gördü, gözleri ciddiye.

"Sen ne demek istiyorsan biz oyuz." Adamın parmağı yavaşça kadının kaygan kıvrımlarında gezinmeye başladı ve kadın yumuşak bir nefesle adamın içine doğru eğildi. "Eğer kur yaptığımızı söylüyorsan, o zaman *kur yapıyoruz*."

Son iki kelimeyi kadının arzusunun merkezine bastırarak noktaladı.

"Biz..." diye nefes nefese kaldı, "kur yapıyoruz..."

"Güzel." Hızır bir sırıtışla bacaklarının arasındaki düğmeyi daire içine aldı, hareketleri acı verecek kadar yavaştı. "Ve başka talimleri ağırlamaktan kaçınacaksın, değil mi?"

Kirpiklerinin altından ona nazlı nazlı baktı. "Söyleyemem...*ah!*"

Adam tekrar içine bastırduğunda kesildi, bunun baskısı sistemi boyunca saf zevk sarsıntıları gönderdi. "*William!*"

Bu bir feryattı. Bir yalvarış.

"Söyle, güneş ışını..." diye onu ikna etti, sesi sertti. "Bir daha asla başka bir erkeği eğlendirmeyeceğini söyle."

Başını iki yana salladı. "Ben... asla... başka birini... eğlendirmeyeceğim... *Oh, William!*"

"Güzel," diye hırladı. "Çözülürken dudaklarından dökülen tek isim *benimki* olmalı."

Adamın parmakları bir kez daha bedeninde dans etmeye başladığında Selina rahatlayarak ürperdi, hareketleri ondan en büyük zevki almak için ustalıklı tasarlanmıştı. Sanki o bir virtüözdü ve Selina da onun kemani, enstrümanıydı.

Ağzı göğsüne kenetlendi ve parmakları saçlarının arasından geçerek onu göğsüne sabitledi, kalçaları ondan çıkardığı hisler yüzünden çılgınca sallanmaya başladı. Adamın, tam merkezine bastırdığı sırada sert tepeyi emdiğini hissetti, iğne ucu kadar acı ve yoğun zevkin karışımı onu uçurumun kenarına itti. Bir çığlık atarak ağzını açtı, ancak öpücüğü tarafından yutuldu.

Kız kollarında titreyip hıçkırırken, öpücüğü kızın çıkardığı ahlaksız sesleri yutarken, onun zevk dalgalarını çekmeye devam etti.

Sonunda onu bıraktığında, kız kollarında titriyordu. Neredeyse nazıkçe eteklerini düzeltti ve saçlarının darmadağın olduğunu görünce sırttı.

Adamın yüzündeki kendini beğenmiş erkek memnuniyeti ifadesi karşısında gözlerini devirdi. Gözleri olan herkes arabada ne yaptıklarını bilir ya da en azından bir fikir sahibi olurdu. Neyse ki saat oldukça geç olmuştu ve Trowbridge Malikânesi'ne döndüğünde neredeyse hiç kimse ayakta değildi.

Yine de Jeanne, metresinin dağınık görüntüsü karşısında hafifçe gülümsemekten kendini alamadı.

Selina, "Ben... acele emekliye ayrılacağım," diye mırıldandı. "Banyodan sonra tabii ki."

Hizmetçiden bir kıkırdama kaçtı. "Elbette leydim."

Hizmetçi onu yalnız bıraktığında, başını sallamaktan ve kendi kendine gülümsemekten kendini alamadı. William kur yaptıklarını kabul etmişti, bunu kendisi de söylemişti.

Ton da aynı sonuca varmıştı.

Şimdi geriye kalan tek şey Andrew'u bundan haberdar etmek ve en azından onun iyiliği için bu haberi iyi karşılayacağını ummaktı.

Ağabeyi hakkında bildiği bir şey varsa, o da artık onun korumasına ihtiyaç duyan bir çocuk olmadığı fikrine alışmasının biraz zaman alacağıydı. O artık yetişkin bir kadındı.

Tek umudu onun kendisine güvenmeyi bir şekilde öğrenebilmesiydi.

BÖLÜM 22

I Arabada yaptıkları görüşmeyi takip eden günlerde Selina kendini bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissetti. Julia ve Mary bile Zaman zaman biraz dalgın görüldüğü yorumunu yaptı - her ne kadar iyi bir şekilde olsa da, üzülmeyi ve başının üzerinde bir fırtına bulutu ile dolaşmadığı için.

William'la aralarındaki flörtten kimseye bahsetmemişti ama dedikodular her zaman olduğu gibi Ton'da da yayılmıştı ve bir haftadan kısa bir süre içinde Barrington Dükü'nün ilgisini Leydi Selina Walford'a yönelttiği konusunda genel bir fikir birliği oluşmuştu.

Julia, salonda çay içerken ona, "Bir başka uygun bekârın kaybından yakınan annelerin sayısına *inanamazsın*," dedi. "Annemin kendisi de en az *beşinden* duymuş!"

Selina gülerek, "Leydi Powell'ın kendisinin de bu kadar dehşete düşmemiş olması şaşırtıcı," dedi.

Mary kuru bir sesle, "Bunun nedeni annemizin oldukça akıllı bir kadın olması," dedi. "Julia ile Dük'ün evlenmeleri halinde iki hafta içinde birbirlerini boğazlayacaklarını biliyordu. Bana gelince," diye nazıkçe burnunu çekti, "ne kadar ihtimal dışı olsa da, bu sadece mutsuz bir birlikteliğe yol açabilir. Korkarım ikimiz de Dük ile uygun bir eş olamayız."

"Yine de herkesin nasıl olduğunu *bilirsin*," diye gözlerini devirdi Julia. "Bayan Benton, Majesteleri'nin babasına bir takım elbiseyle yaklaşacağından emin olduğunu söylemişti ve ondan önce de Bayan Harrington, Dük'ün kendisiyle bir cümle konuştuğuna seviniyordu. Tüm bunlar olurken Leydi Stratford'dan haber alamadığımızdan bahsetmiyorum bile."

Selina tüm bunların saçmalığı karşısında sadece başını sallayabildi. "Bu kadar kötü olacağını hiç düşünmemiştim..." diye mırıldandı şakaklarını ovuşturarak.

"Şaka mı yapıyorsun? Selina, Majesteleri bu sezonun en iyi avı olarak görülüyor - en zor bulunanı olsa da, söylemeliyim."

"Evet, ama Lord Hadley geçen sezon Bayan Parkinson'a evlenme teklif ettiğinde kimse böyle değildi ve ona gönül vermiş pek çok kişi vardı!"

Bir beyefendinin gözünü genç bir hanımefendiye dikmesinin caydırıcı olacağı düşünülse de, anneler ve sosyeteye takdim edilen hanımefendiler onun dikkatini çekmek için çabalarını iki katına çıkararak çoğu zaman komiklik sınırına dayandılar.

Leydi Farthingale, Park'ta gezinti yaparken kızını William'ın yoluna *itti*. Bayan Cambridge bir şarkısını Majestelerine ithaf etmekte ısrar ederken bir yandan da ona özlem dolu bakışlar fırlattı. Bir de Bayan Osbourne vardı ki, limonatasını William'ın paltosuna dökerek kadar cesurdu ve sonra da cüretkâr bir şekilde üstünü değiştirmesine yardım etmeyi teklif etti.

William başka bir şey söylemeden çekip gitmeden önce ona tamamen alaycı bir bakış atmıştı. Baloya yeni bir ceketle döndüğünde Bayan Osbourne'u hiçbir yerde bulamamıştı.

Selina daha sonra genç hanımın bir hastalıktan dolayı yatağa düştüğünü duyacaktı, şüphesiz onun maskaralıklarını itibarlarına bir darbe olarak gören babası Baron Osbourne'un ısrarıyla.

"İçinde bulunduğum durumu eğlenceli bulduğunuzu gördüğüme sevindim," diye homurdanmıştı Dük sabah gezintilerinden birinde. "Ancak ben bunu bu kadar komik yapan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum."

Selina ona neşeyle gülümsedi. "Kendilerini size atmalarını gülünç bulmamak elde değil - gerçek anlamda ve mecazi anlamda."

"Hatırladığım kadarıyla," dedi, "diğer erkeklerin sana saldırmasını hiç de eğlenceli bulmamıştım, güneş ışını."

Adamın ona taktığı lakabı söyleyiş şekli karşısında yüzü kızardı, sanki adam sesiyle onu okşuyordu.

"O genç hanımları dikkate almamanız konusunda size güveniyorum," diye karşılık verdi, "tıpkı... erkek arayanlar konusunda bana güvenmeniz gerektiği gibi."

Düşünsenize, William onun üzerinde hak iddia ettiğinden beri Trowbridge Malikânesi'nde korkunç bir erkek ziyaretçi boşluğu vardı. Julia ve Mary dışında sadece birkaç genç kız ve anneleri vardı ve çoğu da ondan bir dükten evlenme teklifi kapma sanatını öğrenmeye hevesliydi.

"Sana güveniyorum," dedi basitçe. "Güvenmediğim o adamlar."

Lord Vermont'u kendi evinde onu tartaklarken yakaladığı için hâlâ oldukça öfkeliydi. Onun gözlerinin sertleştiğini görebiliyordu ve koluna hafifçe dokunmak için uzandı. Bir anda bakışlarının birkaç derece ısındığını gördü, bu geçiş kalbinin göğsünde çılgınca çarpmasına neden oldu.

Sadece içini çekebildi, çünkü adamın yaptığı neredeyse her şey onun üzerinde öyle bir etki yaratıyordu ki neredeyse utanç vericiydi.

"Sadece... biraz daha nazik ol," diye ona tavsiyede bulundu. "Şiddet eylemlerine başvurmaya gerek yok."

"Bazılarının biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı var," diye cevap verdi masmavi gözlerinde pişmanlık duymayan bir parıltıyla. "Ve bir de gösteriye ihtiyacı olanlar var."

Bu ifade karşısında burnunu nazikçe kırıştırdı. Onun ikna yöntemleri ile gösterileri arasındaki çizgilerin oldukça bulanık olduğundan hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen ara sıra bunu düşünmüş olsa da henüz kimseyi çağırmamış olmasına şükretmesi gerektiğini düşündü.

Tıpkı ağabeyinin kur yaptıklarını öğrenirse yapacağı gibi.

Andrew'u düşünmek onu her zaman ayıltırdı. En sinir bozucu, aşırı korumacı konuşmalarına rağmen ağabeyini gerçekten özliyordu ama öte yandan, o yanında olsaydı, Andrew'un müdahalesi yüzünden William'la asla bir araya gelemeyeceklerini de biliyordu.

"Andrew'a ne söylememiz gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu ona sessizce. "Ben... ona henüz kur yapmamız hakkında yazmadım. Önce sana sormam gerektiğini düşündüm-"

"Ona ne söylemek istiyorsan söyle," dedi kararlı bir şekilde. "Gerisini ben hallederim. Bu konuda fazla endişelenmene gerek yok."

Adamın sözleri kızın üzerine sıcak bir battaniye gibi çöktü. Sanki varlığı zaten yeterince koruyucuymuş gibi, onu her zaman güvende hissettirmenin bir yolunu bulmuştu.

Rotten Row'da yoldaşça bir sessizlik içinde ilerlerken Selina ona gülümsüyordu, ancak arada sırada ona bir şey işaret ediyordu. Selina, William'ın konuşmamayı tercih etmesine rağmen, onun gevezeliğini küçümsemediğini fark etti. Hatta bazen bundan *hoşlandığını* bile hissediyordu.

Kendi adına, bundan hoşlandığını fark etti - sadece onunla birlikte olmak ve hiçbir şey söylememek. Bu, sabahlarına değer vermeyi öğrendiği huzurlu bir nitelik katıyordu.

Bu düşünce onu gülümsetti ve içten içe başını salladı. Kur yapmaya daha yeni başlamışlardı ve o şimdiden eski evli bir çiftmiş gibi William'ın arkadaşlığına alışmıştı. Bu kendisi için hiç hayal etmediği bir şeydi, hele de William'la.

Her zamanki rotalarının neredeyse sonuna gelmişlerdi, bu sabah birlikte geçirdikleri zamanın sona eriyor olması kalbine ağır geliyordu.

"Oldukça asık suratlı görünüyorsun, günışığı," dedi. "Umarım bu sabah bana eşlik ettiğin için kızgın değilsindir."

Güldü ve başını salladı. "Aksine, bu kadar çabuk sona erecek olmasından dolayı oldukça üzgünüm-"

Çürük Sıra'nın sonunda yanlarına gelen başka birini gördüğünde kelimeler boğazında düğümlendi.

Leydi Stratford'du.

William palomino bir atın üzerindeki tanidik figürü gördüğünde gözleri refleks olarak kısıldı. Hades'i Selina ile Leydi Stratford'un arasında durmaya çağırdı, onu incelerken omurgası kaskatı kesilmişti.

Dowager Vikontesi bu manzara karşısında güçsüzce gülümsedi. "Yapmayın majesteleri. Herhalde benim gibi sıradan bir kadının Leydi Selina'ya bir şey yapabileceğini düşünmediniz."

Cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Başka bir beyefendi olsa ona inanabilirdi ama William başkalarının sözlerine güvenmemeyi öğrenmiş biriydi. İnsanlar genellikle bir şey söyler ve tamamen farklı bir şey yaparlar, özellikle de Ton'un üyeleri.

"Oldukça güzel bir gün, değil mi Leydi Selina?" Leydi Stratford boynunu bükerek geniş sırtının arkasında koruduğu Selina'ya gülümsedi. "Majestelerinin sizi sabah güneşinden bile korunmaya ihtiyaç duyacak kadar zayıf görmesi çok yazık. İnsanın bünyesi için harikalar yarattığını duymuştum."

Selina nazikçe, "Bir insanın bünyesi için en iyisinin ne olduğu konusunda Leydi Stratford'un bilgisine başvurmak zorundayım," diye cevap verdi. "Ne de olsa hastalara bakma konusunda daha deneyimli olan sizsiniz."

William onun bu hızlı yorumu karşısında dudaklarının kenarında beliren gururlu gülümsemeye engel olamadı. Küçük güneş ışını çoğu durumda nazik ve sıcak olabilirdi, ama kesinlikle keskin bir dili vardı ve bu dili kullanışına tanık olmaktan zevk alıyordu.

Leydi Stratford bu ima karşısında kaskatı kesildi ama onlara doğru gülümsemeyi başardı. "Gerçekten de çok daha fazla deneyime sahibim, değil mi?"

"Bunun bir lütuf ya da lanet olabileceği söylenebilir, Leydim."

Kadınlar saatlerce birbirlerine üstü kapalı laf atabilirlerdi ama William'ın buna sabrı yoktu, hatta Leydi Stratford'un bile yoktu. Elini Selina'nın omzuna koyarak onu kendisine bakmaya çağırdı.

"Gel artık Selina. Geç oluyor," dedi ona. Selina başıyla onu onayladı ve Hades'i Leydi Stratford'un yanından hızla geçmesi için teşvik etti, Selina da Aurora'nın peşinden onu takip etti.

"Size iyi sabahlar, Leydi Stratford," dediğini duydu neşeyle ve neredeyse geniş bir sırıtişla patlayacaktı. Görünüşe göre küçük güneş ışını son sözü söylemekten kendini alamamıştı.

Göz ucuyla Leydi Stratford'un ikisinin birlikte ata binişini görünce öfkelenildiğini görebiliyordu. Eğer ellerinde binici eldivenleri olmasaydı, dizginleri öfkeyle kavrarken parmak eklemlerinin beyazladığını görebilirdi.

Gözden ve kulaktan uzaklaştıklarında Selina'ya doğru eğildi ve fısıldadı, "Ne kadar da hırçınsın."

Kadının içinden geçen küçük rpertiden, ılık nefesinin kulağının hassas kabuğunu havalandırmasına izin verdiğinde dudaklarından kaçan yumuğak nefesten zevk aldı.

"Doğru," diye mırıldandı, ona alaycı bir bakış fırlattı, bir kaşı ona doğru kıvrıldı. "Ama sen de bundan zevk alıyorsun gibi görünüyor, değil mi?"

Ona sırtıttı. "Senin bilebileceğinden çok daha fazlası, güneş ışını."

Atlarından iner inmez bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine çekti, saçlarının kokusunu derin derin içine çekti. Lanet olsun, ama kız kesinlikle nefis kokuyordu ve onu olduğu yerde yememek için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Bana yle geliyor ki," dedi alçak bir sesle, "benim yarı cssemde bir hanımın beni savunmak için pençelerini göstermesinden bir dereceye kadar zevk alıyorum."

Kahkahasının tınısı sabah havasını dolduran kuő seslerinden bile daha melodikti. "Kadınların sizin için kavga etmesini izlemekten hoşlanıyor musunuz, Majesteleri?"

"Sadece yarısı," diye yanıtladı pişmanlık duymayan bir sırıtışla. "Rakibiniz dikkat çekmeye değmezdi."

Kız ona memnun bir sırıtış fırlatırken William onu güldürmenin ve gülümsetmenin aklına gelebilecek diğer her şeyden çok daha iyi bir eğlence olduğunu fark etti. Belki de bunun için biraz daha fazla zaman ve çaba harcamaya değer bir çaba olabilirdi.

Sonuçta her şey bir öncelik sıralaması meselesiydi ve William önceliklerini sıraya koyan bir adamdı, öyle değil mi?

BÖLÜM 23

M Selina geldiğinde balo salonundan müzik ve kahkahalar yükseliyordu. ve Wentworth balo salonu. Ancak, sonra ve Uşak gelişini duyurduğunda, kalabalık odaya garip bir sessizlik çöktü ve aniden kendisine doğru dönen birçok çift gözün farkındaydı.

Kafası karışmış bir halde, kalabalığın arasında Julia ya da Mary'yi görmeyi umarak merdivenlerden aşağı indi. Belki de herkesin neden etrafında bu kadar tuhaf davrandığını ona açıklayabilirlerdi...

Ancak Lewis kardeşler yerine, uzun boylu, geniş omuzlu, düşmüş bir meleğin yüzüne sahip bir adam merdivenlerin dibinde onu bekliyordu. Adamın yüz ifadesi hiç değişmemişti ve masmavi gözlerinde gizlenen neşeyi görmeseydi onun mizahtan yoksun olduğunu düşünebilirdi.

"Dans edelim mi, Leydi Selina?" diye sordu ona, yumuşak, kibar ve onun gibi bir adamın doğasında olan kibirle dolu bir sesle.

"Majesteleri," diyerek ona ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi ve kirpiklerini hafifçe kırıştırdı. "Eğer daha iyi bilmeseydim, sizin

beni bekliyorlardı."

"Doğru tahmin ediyorsunuz."

İçindeki gerginlik kıkırdarken hafifçe dağıldı. "Bayan Covington'la geçirdiğiniz zaman hoşunuza gitti mi? Ya da Leydi Sedgwick'le?"

"Selina," dedi derin ve uyarıcı bir ses tonuyla, kadının nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olmayı hiç ihmal etmeden, "benimle eğlenmekten kaçınırsan çok sevinirim. Sırf seninle dans ettiğimde kimse bir şey demesin diye, zamanımın büyük bir bölümünü Leydi Darnell, Leydi Foster ve Leydi Melvin'le -her biri kusursuz karaktere *sahip*- dans ederek senin gecikmeli gelişini bekleyerek geçirdim."

Boğazından boğuk bir kahkaha yükseldi. "Sanırım sizin için en azından bir dans edebilirim, Majesteleri."

"Bu noktada bana *üç* dans borçlu olmalısın, sanırım."

"Üç mü?" diye ona bakakaldı. "Birincisi sadece kibarlık. İki, bana belirgin bir tarafgirlik gösterdiğin anlamına geliyor. Üç mü?" Başını iki yana salladı. "Üç, skandal ve yıkım için yalvarmaktır."

"Bu yüzden iki kişiyle yetineceğiz," diye cevap verdi ve sonra hafifçe öne eğilerek kızın kulağına fısıldadı. "Ama yine de bana borçlu olacaksın ve benim nasıl olduğumu zaten biliyorsun - her zaman borçları tahsil ederim."

"Benim için bir istisna yapabileceğinizi düşünmüyor musunuz?"

Yaşlı bir çift yanlarına yaklaşınca sohbetleri yarıda kesildi. Balonun ev sahibi ve sahibesi olan Lord ve Leydi Wentworth her ikisine de gülümsedi, ancak yakınlıklarının çoğu Dük'e yönelikti.

"Majesteleri, Leydi Selina, ikinizin de balomuza katılmanız bizim için büyük bir zevk," dedi Leydi Wentworth sakar bir ses tonuyla. "Umarım ikiniz de mütevazı evimizde güzel vakit geçirirsiniz."

Wentworth malikânesinin hiç de mütevazı bir yanı yoktu. Londra'daki en gösterişli mülklerden biriydi ve Marki ile Markiz bunu dinlemek isteyen herkese sürekli olarak ilan ediyorlardı. Belki de hiç *umursamayanlara* bile - William bunların başında geliyordu.

Ancak Selina bunu ev sahiplerinin yüzüne söyleyemediği için Leydi Wentworth'a gülümsedi. "Bu balodan çok keyif alacağımıza eminim, Leydi Wentworth. Her şey kesinlikle enfes görünüyor."

Yaşlı kadın, balo hazırlıklarının ne kadar emek ve *para* gerektirdiğini uzun uzun anlatmaya başlamadan önce ona tuhaf bir gülümseme verdi.

"*Kendi* balo ve suarelerinizi hazırlama zamanınız geldiğinde size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım, canım," diye ekledi Markiz imalı bir gülümsemeyle.

Selina bu hazırlıksız söz karşısında sertleşti. "Nazik teklifinizi unutmayacağım, Leydi Wentworth."

Birkaç dakika sonra, Leydi Wentworth'un balo için tedarik ettiği çiçeklerin ayrıntılı bir tarifinden sonra nihayet dans pistine doğru yol aldılar. Selina çiçekler hakkında yeni bir dükkân açabilecek kadar çok şey bildiğinden emindi. William sadece son derece sıkılmış görünüyordu.

"Çok bilgilendirici bir tartışma oldu," diye kıkırdadı birbirlerini selamlarken.

"Evet, kesinlikle sürükleyici." Alaycı sesi çok açıktı. Ona baktı ve gözlerinde Selina'nın ondan *hiç* beklemediği bir belirsizlik vardı. "Çiçekleri sever misin peki?"

Omzunun üzerinden ona muzip bir sırıtış fırlattı. "Bana gönderdiklerini yeterince beğendim."

"Tıpkı?"

Selina ona gözlerini devirdi. "Elbette, onlara kesinlikle bayılıyorum! Onları seviyorum."

Seni seviyorum, demek istedi ona, ama bu ifadeyi hoş karşılayacağından emin değildi. Dramatik sevgi gösterilerine yatkın bir adama benzemiyordu.

Dörtlü sona ermeden önce balo salonunda Barrington Dükü'nün Leydi Selina Walford'a çiçek gönderdiği söylentisi yayılmıştı ve Selina çiçekleri beğenip beğenmediğinden emin değildi.

"Belki de Majesteleri yanlış çiçekleri seçmiştir?" Leydi Claremont gergin bir gülümsemeyle düşündü.

"Saçmalık! Barrington Dükü'nün ne kadar titiz olduğunu bilirsiniz, böyle basit bir hata yapması mümkün değil," dedi bir başka bayan. "Belki de Leydi Selina sadece *daha* fazlasını takdir edeceğini söylemek istemiştir."

Selina bunu Julia'dan öğrendiğinde neredeyse limonatasını tükürüyordu. "Neden böyle düşünüyim ki?"

Arkadaşı her zamanki gibi sadece gözlerini devirdi. "Akıllarının nasıl çalıştığını ancak Tanrı bilir, canım. En basit mantıktan bile kaçıyorlar ve sonra da bu fantastik döngülerden geçip, tamamen saçma sapan iplik üstüne iplik örüyorlar!"

"Sanırım *siz* de onların konuşmalarına konu olduğunuz için daha iyi bilirsiniz."

"Ve bu tür sonuçlara nasıl vardıklarını anlamaya çalışmaktan uzun zamandır vazgeçtim," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi kızıl saçlı. "Oh, bakın- Leydi Stratford geldi."

Selina başını eğerek her zamanki matem grisi kıyafetleriyle gelmiş olan Vikontes'e baktı. Bununla birlikte, boynunun etrafında çökmekte olan bir ametist vardı, bu savurganlık sadece göğsünün krem si tenini vurgulamaya hizmet ediyordu. Özenle taranmış kumral saçlarında daha fazla ametist parıldıyordu. Eğer gri giyinmemiş olsaydı, kimse onun hâlâ yasta olduğunu düşünemezdi.

"Cesareti gerçekten de... bambaşka bir şey," dedi Mary, Selina ve Julia'ya katılırken yumuşak sesi zar zor dalgalanıyordu. "O ametist kolye merhum Vikont'un hediyesiydi. Merhum kocasına duyduğu sevgi hayranlık uyandırıcı."

Selina arkadaşının gözlemlerine alaycı bir şekilde gülümsedi. Mary'yi söyleyecek kayda değer bir şeyi olmayan bir duvar çiçeği olarak gören pek çok kişi vardı. Oysa Powell Kontu'nun en küçük kızının keskin bir zekâsı ve bunu ifade ediş biçimi pek çok kişinin onu hafife almasına neden oluyordu.

Julia sırtarak, "Evet, hepimiz bu düzeyde bir eş bağıllığı arzulamalıyız," dedi. "Bu sabah seni Rotten Row'da takip ettiğini duydum."

"Buna tam olarak *takip etmek* diyemem," diye çekindi Selina. "Sadece aynı yolda ilerliyorduk sanırım."

"Bu konuda arkanı kollasan iyi edersin." Julia çenesini, Lord Chauncey'nin kendisini dans pistine götürmesine izin veren genç Dowager Vikontesi'ne doğru kaldırdı. "Çok inatçıdır ve kolay pes edecek biri olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım değil..."

Julia haklıydı; Thorne Kontu kızını kısa bir süreliğine caydırmış olabilirdi ama savaş alanına dönmesi belki de an meselesiydi. Bir hastalık yüzünden yatağa düşeli sadece birkaç gün olmuştu ama şimdi sağlığının zirvesinde görünüyordu.

"Üzülme canım," diyerek arkadaşı eldivenli elini sempatik bir şekilde okşayarak onu rahatlattı. "Majestelerinin bu meseleyi çabucak halledeceğinden eminim."

"Kendimi yeterince savunabileceğimi söylemek istedim, değil mi?" Selina en iyi arkadaşının kendi yeteneklerine güvenmemesinden biraz rahatsız olmuştu.

"Elbette. Ama tüm bu işleri bizim için yapmaları çok daha eğlenceli değil mi?"

Selina neredeyse kahkahadan boğulurken, Mary ablasının oldukça muzip cevabı karşısında sadece iç geçirebildi. "İşte bu yüzden annem senin için endişeleniyor, canım kardeşim," diye mırıldandı.

"O da senin için endişeleniyor. Daha geçen gün senin için uygun genç erkeklerin bir listesini hazırladığını gördüm."

Mary kıpkırmızı kesildi. "Annem için uygun, evet. Benim için pek değil."

"O kadar üzülme Mary, canım," diye onu rahatlattı Selina. "İnanıyorum ki sen de uygun bir eş bulacaksın ve o seni hak ettiğin gibi inanılmaz derecede mutlu edecek."

Lewis'in küçük kız kardeşi biraz kızardı ve utangaç bir şekilde "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

"Şimdi çeneni biraz yukarı kaldır ki herkes o güzel yüzünü görebilsin."

Mary ona bıkkın bir gülümseme verdi. "Bu boşuna bir çaba olurdu, çünkü Ton beni çoktan bir duvar çiçeği olarak sildi, biliyorsun."

"Fikirlerini değiştirmeleri için onlara bir neden verebilirsin," diye ısrar etti Selina. Mary'nin o utangaç, alçakgönüllü haliyle her zaman çok güzel olduğunu düşünmüştü. Ton'un parlak giyimli genç hanımlarının arasında, arkadaşı hiçbir yapmacıklık olmadan açan taze bir çiçek gibiydi.

Genç beylerin çoğunun sera çiçeklerini daha nadir çeşitlere tercih etmesi üzücüydü.

Ancak, seçici zevklere sahip bir erkeğin -gerçekten de sadece istisnai bir erkek Mary ile eşleşebilirdi- tüm bunların ötesini görebileceğinden emindi.

"Teşekkür ederim Selina," dedi Mary usulca gülerek. "Ama şimdilik duvarıma sadık kalacağım sanırım. Bana sağladığı rahatlık hoşuma gidiyor."

"Seni mutlu ettiği sürece, sevgilim."

Genç bayan basitçe gülümsedi. "Ama ben mutluyum."

Belki de gerçekten öyleydi. Mary, beyefendiler ablasının yanına akın ettiğinde ya da Dük Selina'ya kısmi ilgisini gösterdiğinde bile en ufak bir kıskançlık belirtisi göstermemişti.

Belki de gerçekten de avizenin göz kamaştırıcı ışığından uzakta, balo salonunun kenarlarında hayatlarından memnun olanlar vardı.

Yine de Selina arkadaşının sahip olduğu yumuşak, nazik ışıltıya hayran kalmaktan kendini alamadı.

Selina gülümsedi ve sonra William'ı aramak için boynunu biraz büktü, ki William oldukça uzun boylu olduğu için bu o kadar da zor bir iş değildi. Sonunda onu gördüğünde kalbi göğsünde çırpındı, ancak onu yanında Leydi Stratford ile balo salonundan çıkarken gördüğünde kalbi Leydi Wentworth'un zarif döşemeli zeminine çarptı.

BÖLÜM 24

"**I** Beni bu kadar rahatsız eden bir şeyi yapmamanızı tavsiye ettiğimi sanıyordum."

William önündeki genç kadına ters ters baktı. Leydi Stratford'a bakmak gerçekten de hoştu ve bir süre onun arkadaşlığından keyif almıştı. Başlangıçta onun iyi bir kadın olduğunu, anlaşmalarının şartlarına oldukça uygun görüldüğünü düşünmüştü.

Aynı hatayı bir daha yapmayacaktı. Şimdi onun gerçekte ne olduğunu açıkça görebiliyordu; açgözlülükten hoşlanan, kötü niyetli ve kurnaz bir kadın. Azmiyle birleştğinde, eğer kendisini ona zorla kabul ettirmeye bu kadar niyetli olmasaydı, bu özelliklerine hayranlık duyabilirdi.

Şimdi, yalvaran gözlerle kendisine bakan kıza karşı sadece tiksinti duyuyordu.

"William," dedi kırık bir sesle, "bana karşı yüreğin gerçekten katılaştı mı?"

"Benden bu kadar gayri resmi bir şekilde söz etmemenizi isterdim, Leydi Stratford," diye cevap verdi soğuk bir tavırla. "Aramızdaki şey karşılıklı bir anlaşmaydı, başka bir şey değil."

"Anlaşma mı?" diye hıçkırdı, gözyaşları güzel yüzünden aşağı akıyordu. "Tanrım, gerçekten de dedikleri kadar zalimsin!"

"Sonunda gözlerinizi gerçeğe açmış olmanıza sevindim Leydim."

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın kıkırdamaya başladı. "Sadece sinir bozucu buluyorum, Majesteleri." Sanki dilinde acı bir tat bırakmış gibi unvanını tükürdü. "Leydi Selina'ya karşı nasıl bu kadar şefkatli davranabiliyorsunuz? O sizin ne olduğunuzu biliyor mu? Gerçekte ne olduğunuzu?"

William daha önce hiçbir kadını boğazlamak için şiddetli bir istek duymamıştı ama Leydi Stratford ilk kez bu kadar cazip geliyordu. Her fırsatta onu kızdırmaya kararlı görünüyordu ve iyi bir şekilde değil.

"Babamı nasıl mahvetmekle tehdit ettiğini biliyor mu?" Leydi Stratford neşeyle kıkırdadı. "Ailemin Londra'da bir daha yüzünü gösteremeyeceğinden nasıl emin olacaktın? Kız kardeşim henüz evlenmedi ama sen ailemizi acımasızca yok edeceksin, hem de ne uğruna?"

Ona dik dik bakarken gözleri soğuk buz parçaları gibiydi. "Babanı uyardım çünkü kızına kıyasla konuşmak için çok daha makul bir insan gibi görünüyordu."

Onun sözlerindeki soğukluk karşısında gözle görülür bir şekilde irkildi.

"Onu uyardım," diye devam etti ipeksi, uğursuz bir ses tonuyla, "önceki anlaşmamıza saygı duyduğum için. Benden aynı cömertliği görecek çok fazla kişi olmadığını bilmelisiniz."

"Öyle mi? Lord Vermont ve Darren Hyland gibi mi?" diye alaycı bir şekilde tükürdü. Görünüşe göre Leydi Stratford, onunla birlikte olamayacaksa aralarındaki tüm köprüleri yakmaya oldukça istekliydi.

Pekâlâ, zor bir adam olmayacaktı.

"Yeterince dinledim, Leydi Stratford. Şimdi sizden ayrılıyorum," dedi ona, yüz hatları duygusuz bir boşluğa dönüşmüştü. "İyi geceler."

Kadın çığlık atıp kendini ona doğru fırlattığında kapıya doğru döndü. "Hayır! Sizi ne kadar çok sevdiğimi bilmelisiniz, Majesteleri - beni bu şekilde bırakamazsınız!"

Aşk mı? Bu aşk değil, *delilikti*. Leydi Stratford deliliğin ta kendisiydi!

Geri çekildi, onun ulaşamayacağı bir yere gitti. Eğer onu yakalarsa, parmaklarını üzerinden çekmesi gerekecekti ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu-

Ne dokunuşu, ne çığlıkları, ne de gözyaşları. Kısacası, Leydi Stratford onun sabrını son kez denemişti.

"Bu gece erken emekli olmanızı şiddetle tavsiye ederim, Leydi Stratford," dedi sert bir sesle. "Açıkça görülüyor ki aşırı sinirlisiniz."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Bir valsın hafif tınıları koridorlara yayıldı ve aceleyle balo salonuna geri döndü. Hemen ardından boynunu bükerek kalabalığın arasında Selina'yı aradı.

"Beni mi arıyorsun?" diye sordu alaycı bir ses.

Arkasını döndüğünde onu kendisine gülümserken buldu. Ancak diğer gülümsemelerinden farklı olarak dudakları biraz fazla gergin, duruşu biraz fazla sert görünüyordu. Gözlerinde gizlenen hoşnutsuzluğu görebiliyordu.

Onları gördüğünü fark etti ve mutlu değildi. Sadece bunu henüz göstermiyordu.

Leydi Stratford, duygularını yönetme konusunda Selina'dan bir iki şey öğrenebilirdi. Üstelik ona deneyimsiz deme cüretini bile göstermişti. Belki biraz acemiydi, evet, ama Dowager Vikontes'ten çok daha olgun davranıyordu.

Sakin bir şekilde Selina'nın elini kolunun içine soktu. "Bir sonraki dansın benim."

Meydan okurcasına bir kaşını kaldırdı. "Bu ikinci dans olurdu."

"Öyle olurdu."

"O zaman da gecenin geri kalanında benimle dans edemezsin," diye hatırlattı ona kibarca. Dudaklarını büzdü. "Gecenin bitmesine daha birkaç saat var."

Bu da diğer beyefendilerin ona yaklaşıp dans teklif etmelerini izlemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu - ama bu konuda söz hakkı yoksa. Onun huzurunda bunu yapmaya cesaret edemezlerdi.

Eğildi ve kulağına fısıldadı, "O zamana kadar seni meşgul edebilirim, güneş ışını."

Yanaklarında beliren nefis pembe lekeleri görünce, Leydi Stratford'a olan kızgınlığının dağıldığını hissetti. Selina'nın onun ruh halini bu kadar çabuk değiştirebilmesi kesinlikle gülünçtü.

"Bunu yapamazsın," diye yakındı, ses tonuna bıkkınlık sızıyordu.

Bir kaşını kaldırdı. "Neyi yapamazsınız?"

"Şu sürekli yaptığın şey," diye geçiştirdi. Tatlı dudaklarında bir somurtmanın başlangıcı oluşmaya başlamıştı. Başka bir kadın olsa çocuksu görünürdü ama Selina öyle değildi, hayır, o sadece sevimli görünüyordu.

Ve daha da cazip.

William boştaki elini yumruk yaptı ve kendini rahatlamaya zorladı. Onu nasıl düğümlere bağladığına dair hiçbir fikri olmaması neredeyse sinir bozucuydu.

"Bundan biraz daha açık olmanız gerekecek," dedi ona. Sesi nötr kalsa da mavi bakışlarında neşenin izleri vardı.

Onu dans pistine götürürken, Leydi Stratford'un balo salonuna yeniden girdiğini gördü. Yüzünde parlak bir gülümseme olmasına rağmen, teni hafifçe kül rengi görünüyordu. Kadın gözlerini onunkilere diktiğinde, adam gözlerinde kaşlarını çatmasına neden olan başka bir şey gördü.

Kızgınlığa çok benzeyen bir şey.

Ertesi sabah, Thorne Kontu'nun erkenden Rowley House'a giderken görüldüğü ama Barrington Dükü'nün Londra'daki ikametgahının ön kapısını geçemediği söylendi. Yaşlı Earl son derece üzgün görünüyordu ama uşak bir tuğla kadar soğukkanlıydı.

Duvara. Aslında, zavallı Lord Thorne kafasını bir tuğla duvara da vurabilirdi.

Bunun Leydi Stratford meselesiyle ilgili olduğuna dair spekülasyonlar vardı. Ya da önemli bir iş meselesi olabilirdi.

Her ne ise, Selina arkadaşlarıyla birlikte Hyde Park'ta sabah güneşinin tadını çıkarırken beyefendilerin işlerine karışmanın kendisini hiç ilgilendirmediğini düşünüyordu.

"Görünüşe bakılırsa Lord Thorne ile Majesteleri arasındaki dostluk artık sona erdi," diye iç geçirdi Julia, şemsiyesini boş boş çevirerek. "Yazık oldu. En kârlı iş ortaklıklarından biri olduğunu duymuştum..."

Mary kız kardeşine bıkkın bir bakış fırlattı ve o da başını salladı. "Majestelerinin pek çok işi var. Bu işlere bu kadar burnumuzu sokmamalıyız. Ne de olsa bizi ilgilendirmez."

Kızıl saçlı kadın boynunu eğerek Selina'ya baktı. "Bu konuda ne düşünüyorsun, Selina?"

"Bu konularda çok fazla spekülasyon yapmaya cesaret edemem," dedi dikkatle.

"İkiniz de kur yapmıyor musunuz?" Julia düşündü. "Belki de bunun Leydi Stratford'la bir ilgisi vardır..."

Selina yanaklarına yayılan kızarıklığı gizlemek için sadece başını eğebildi. William gerçekten de flört ettiklerini doğrulamıştı ama henüz babasına ya da erkek kardeşine bir şey söylememişti.

"Belki de bunun Leydi Stratford'la hiçbir ilgisi yoktur," diye araya girdi Mary sessizce. "Bakın."

Leydi Stratford'un her zamanki yas kıyafetiyle parkta mutlu bir şekilde yürüdüğü ve etrafının Ton'un diğer leydileriyle çevrili olduğu yere kadar onun görüş alanını takip ettiler. Sanki konuşmanın konusunun kendisi olduğunu biliyormuş gibi Selina ve arkadaşlarına baktı, kısa bir süre kasıldıktan sonra kibar bir gülümsemeyle onları süzdü.

"Belki de her ne ise, sonuçta sadece beyefendiler arasındaki bir iştir," diye mırıldandı Selina. Burnunu böyle şeylerden uzak tutmak akıllıca olurdu.

Julia pek ikna olmuş görünmüyordu, ancak bu konuda başka bir şey söylemedi ve mutlu bir şekilde, zavallı, aşık bir beyefendinin başka bir teklifinden nasıl kıl payı kurtulduğunu anlatmaya başladı.

"Günün birinde senin için bir düello yapılacak," diye uyardı küçük kız kardeşi onu. "Julia, gerçekten daha dikkatli olmalısın."

Selina şemsiyesini biraz döndürürken gülümsedi. O an geldiğinde, arkadaşının her zaman olduğu gibi bunun da üstesinden gelebileceğinden emindi.

Leydi Stratford ve arkadaşlarının olduğu yere doğru baktı. Dowager Vikontesi'nin dudaklarında ne kibar ne de dostça olmayan küçük bir gülümsemeyle kendisine baktığını görünce sinirleri bozuldu.

İçten içe Lord Thorne ve kızı hakkında dönen spekülasyonların kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığını umuyordu. Yine de dikkatli olması gerektiğini biliyordu, çünkü toplumda bolca bulunan başka bir şey varsa o da entrikaydı; insan bunun tadına varmasa bile.

BÖLÜM 25

Lord Gillingham Rowley House'u tekrar ziyaret etti ve William, amcasının belki de bu ziyareti Mülklerin ve işletmelerin yönetimini yeğenine devrettikten sonra kalan yıllarını bu şekilde geçirmek istiyordu.

Yine de Davis'e amcasının en sevdiği purolardan bir kutuyu salona getirmesini işaret ederken, kendisi de boş boş yarısı dolu bir bardak konyakla oynuyordu.

Lord Gillingham Rowley House'a yaptığı sayısız ziyaret sırasında giderek daha kötü görünmeye başlamıştı, öyle ki William amcasının da kendisinininkine benzemeyen bir uykusuzluk rutini benimsemeye başladığını düşünmeye başlamıştı. Sigara içmek insana hiçbir zaman iyi gelmezdi, ama bunu amcasına zaten söylemişti. Yaşlı adamın tavsiyelerini göz ardı edeceğini bildiği halde gereksiz yere kendini tekrarlamak istemiyordu.

Ayrıca Lord Gillingham zaten uzun bir yaşam sürmüştü -aslında kardeşinden çok daha uzun- ve belki de geri kalan ömrünün tadını uygun gördüğü şekilde çıkarma hakkını kazanmıştı.

"Dün sizi ziyarete gelen Thorne Kontu'nu geri çevirdiğinizi duydum."

William brendisinden başını kaldırıp bakmadı bile. "Beni ilgilendirecek hiçbir şey söylemedi," dedi sıkılmış bir ses tonuyla.

"Peki ya diğer iş konuları?"

"Onun bana, benim ona olduğumdan daha çok ihtiyacı var," diye omuz silkti William. "Atmak istediği adımlar benim için önemli değil."

"Peki ya kızı?"

Amcası, Leydi Stratford kocası Vikont'la nişanlanmadan önce William ile Leydi Stratford'un evlenmesinden yana olduğunu gizlememişti. Hiç şüphesiz Lord Thorne'un kendisi de bu fikre çok sıcak bakıyordu ve Leydi Esther de ona açıkça aşık olduğu için, bu çok iyi bir eşleşme gibi görünüyordu.

Ancak William evlenmeye niyeti olmadığını ve bir eş almayı da düşünmediğini söyleyerek tüm umutlarını suya düşürmüş, bunun üzerine Kont da kızını Stratford'un yaşlı Vikontu'na vermişti; Vikont o sıralarda o kadar yaşlanmıştı ki, malikânesinin sınırları dışına çıkmaya pek cesaret edemiyordu.

Ton'u şaşırtan bir şekilde, Leydi Esther bu evliliğe karşı çıkmadı ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre içinde oldukça zengin bir dul haline geldi. Sonuç olarak bu, aristokrasi mensupları arasında pek de sık rastlanmayan türden olumlu bir iş anlaşması gibi görünüyordu.

William'ın tek hatası Dowager Vikontesi ile kısa bir ilişki yaşamasıydı. Kadın, anlaşmalarının şartlarını anladığına ve kabul ettiğine dair ona güvence vermişti. Sona erdiğinde de onunla hiçbir sorun yaşamamıştı - kalbi kırık kadınların bir tür duygusal şantaj olarak başvurmaya alışkın oldukları tiyatronun hiçbirisi.

Andrew kız kardeşini ona emanet ettikten sonra bu kadar sorunlu olmaya başlamıştı.

"Leydi Stratford'la geçici bir tanışıklık dışında hiçbir ilişkimiz yok," dedi amcasına buz gibi bir ses tonuyla.

Lord Gillingham ona sert bir bakış attı, purosunu elinde hafifçe titriyordu. Yaşlı lord gülümsedi ve sözsüzce başını salladı. Elindeki purodan uzun bir nefes çekti ve nefesini verdi, duman tembel dallar halinde ağzından çıkıyordu. William çocukken amcasının böyle sigara içtiğinde tembel bir ejderhaya benzediğini düşünürdü.

Şimdi, kırsaldaki malikanesinde tembel tembel nefes tüketen yaşlı bir lorda benziyordu.

Ancak Rowley House'un misafir odasındaydı ve William etrafı saran puro dumanı kokusunu pek de umursamadığını fark ediyordu.

Tüm misafirler gittikten sonra bile.

"Çok inatçı bir kadın," diye kıkırdadı amcası. "Hâlâ ara sıra seni rahatsız ettiğini duydum."

"Ben çoktan icabına baktım." Amcasının kişisel işlerine sürekli karışmasından bıkmaya başlamıştı bile. Elinde bu kadar boş zaman varken, yaşlı adam zengin ve yaşlı bir lordtan çok, işgüzar bir dul kadına yakışan uğraşlar edinmiş gibi görünüyordu.

Lord Gillingham başını salladı ve bir kez daha sessizlik içinde purosunu tütürmeye devam etti. Hem amca hem de yeğen aralarında daha rahat, arkadaşça bir sessizliğe büründüler.

Amcasıyla birlikte büyüyen William hiçbir zaman fazla sohbet etmemişti ve yaşlı adam da buna saygı duymuştu. Lord Gillingham'ın şimdi neden onu sık sık, üstelik gecenin bu saatinde ziyaret etmekte ısrar ettiğini merak ediyordu ama amcası Ton'un standartlarına göre her zaman tuhaf biriydi ve sonunda sosyal etkinliklerin çoğuna katılmayı bıraktığında daha da tuhaflaşmıştı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, amcası konağına gitmek üzere ayrıldığında, Hutchins'i sessizce çalışma odasına çağırdı. Yaralı adamın, saatin geç olmasına rağmen böyle bir şikâyeti yoktu; Majesteleri onu cömert bir maaşa bağlamıştı ve zaten işlerinin çoğunu karanlıkta yapıyordu.

"Haber var mı?" diye sordu usulca.

"Majesteleri, adam halihazırda gözaltımızda, ancak çözülmesi oldukça zor görünüyor."

Hamile bir duraklama. "Ne istiyor?"

Para mı? Kiralık suçlular her zaman daha fazlasını isterler.

Koruma mı? Onun gibi adamların çok sayıda düşman edinmesi doğaldı.

William ona ikisini de sunabilirdi. *Daha da fazlasını.*

"Hiçbir şey söylemedi." Hutchins'in ateş ışığındaki sırtışı dehşet vericiydi. "Henüz."

Kullandığı yöntemler korkaklara göre değildi ve William bunların çoğuna aşinaydı. Aradığı cevapları alacaktı. Her zaman alırdı.

Adamları sadece bunu kolay yoldan mı yapmak istediğini yoksa daha zor bir yol için tüm bunlardan vazgeçmek mi istediğini seçmek zorundaydı.

Aslında tek yapması gereken işbirliği yapmaktı ama görünüşe göre adam daha iyi bir teklif için direniyordu. Önemli değil, William zaten böyle bir olayla başa çıkmaya hazırdı. Kiralık suçlular her zaman daha iyi bir teklif arayışındaydı.

Pekâlâ... adama reddedemeyeceği bir teklif yapacaktı.

Bu arada, Trowbridge Malikânesi'nde Selina uykunun önceki gecelerde olduğu kadar kolay gelmediğini fark etti. Huzursuzluğundan yorgan buruşana kadar bir o yana bir bu yana dönüp durdu.

Sonra gözlerini kısarak üstündeki örtüye baktı ve kumaşın içine özenle işlenmiş çiçekleri saymaya çalıştı.

Başka bir gece olsa William'a gitmeyi düşünebilirdi... hatta ona bir not daha gönderebilirdi. Saat göz önüne alındığında bu biraz skandal sayılabilirdi ama sonuçta flört ediyorlardı. Ve Ton'un diğer üyeleri de böyle iç gıcıklayıcı flörtlere girişmiyor değildi...

Ama sonra, daha önce güvendiği bir uşak aracılığıyla ona Rowley House'a gelmemesi ya da ona mektup göndermemesi için bir mesaj göndermişti. Selina buna kaşlarını çatmış, meraklı doğası uzak durmasının söylenmesi fikriyle daha da alevlenmişti.

Hem o uşanın nesi vardı ki? Gözünün üzerinde korkunç bir yara izi vardı, ama onu cüppe içinde görmek gerçekten komik bir manzaraydı.

Hutchins, diye hatırladı. Adının Hutchins olduğunu söylemişti.

Kurdele ve kombinezon giymeye zorlanmış bir ayıyı izlemek gibiydi. Gerçekten gülünçtü.

Bir de parkta Leydi Stratford'la ilgili bir mesele vardı. Dowager Vikontesi'nin ona gülümsemesinin ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyordu. Avını ölçen bir yırtıcı hayvan gibi, doymak bilmez iştahını doyurma görevine uygun olup olmadığını görmek için onu ölçüp biçiyordu.

Selina bu düşünce karşısında irkildi. "Eğer çirkin bir şey yapmak istiyorsa, karşılık verdiğim için beni suçlayamaz," diye mırıldandı yine yastığının üzerinde dönerken.

Dowager Vikontes inanılmaz derecede güzel ve daha dünyevi olabilirdi. Muhtemelen daha önce evlenmiş olduğu için erkeklerin ve kadınların özel meseleleri hakkında daha bilgiliydi... ama bu Selina'nın öylece yuvarlanacağı ve onun kendisini böyle ezip geçmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu!

"İnsan onun Dük'e söyleyecek daha çok şeyi olduğunu düşünüyor," diye alay etti. "Ama yine de beni hafife almasına izin vermeyeceğim! Ona neyden yapıldığımı göstereceğim..."

William onu görseydi, hiç şüphesiz bunu eğlenceli bulurdu. William'ın onu biraz olgunlaşmamış olarak gördüğü zamanlar olduğunu düşünmek onu kızdırıyordu. Sadece öfke nöbeti geçirirken büyük ve korkutucu görünmeye çalışan bir çocuk gibi.

Andrew şimdi onu görebilseydi, ağabeyi hiç şüphesiz ona gülerdi, hatta belki de bir *erkek* için bu kadar heyecanlandığı için onu azarlardı.

Şey...belki de o kadar değil. Andrew onun *herhangi bir* taliple birlikte olması fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Julia bir keresinde ağabeyinin muhtemelen onun evde kalmış bir kız olmasını istediğini söylemişti; bu oldukça endişe verici bir düşünceydi ama temelsiz değildi.

Kardeşinden bahsetmişken, en yakın arkadaşına kur yaptığını henüz ona söylememişti. Hiç şüphe yok ki bu duruma çok öfkelenenecekti. Hatta bunu bir güven ihlali olarak bile görebilirdi, çünkü yokluğunda onu -Selina'yı- söz konusu en iyi arkadaşının gözetimine bırakmıştı.

Tekrar dönerken kendi kendine, "Kız kardeşini bir çapkına emanet etmemesi gerektiğini bilmeliydi," diye mırıldandı. "Hiçbir kadının William Gillingham'ın cazibesine direnmek için doğmadığını bilmeliydi."

Leydi Stratford bile onun cazibesinden etkilenmiyor değildi ve anlatılanlara bakılırsa oldukça dünyevi bir kadındı. Şimdi Selina'ya tehditkâr bakışlar fırlatıyor ve ailesinin Barrington Dükü ile zaten kırılgan olan ilişkisini tehlikeye atıyordu.

Bazıları bunu yapmasını aptalca bulabilirdi. Ne de olsa Ton'un bağları iş ortaklıkları ve ticari işlemlere çok benzeyen evliliklerle kurulmuştu.

Leydi Stratford aşkı için tüm endişelerini bir kenara bırakacak kadar cesurdu.

Selina bir kez daha gökyüzüne bakarken içini çekti. Kardeşine gerçekten bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Andrew ona Yunanistan ve İtalya'daki maceralarını anlatan abuk sabuk bir mektup gönderdiğinde zaten kendini biraz suçlu hissetmişti ve tek yapabildiği Sezon'la ilgili cansız yanıtlar vermek olmuştu. Sanki Andrew onun o baloda ya da bu suarede ne giydiğini umursuyordu!

William ona bu konuda fazla endişelenmemesini, kendisinin ilgileneceğini söylemişti. Andrew'a ne söylemek istiyorsa onu söylemesi ve ince ayrıntıları ona bırakması gerektiğini söylemişti.

Ama ona başka ne söyleyebilirdi ki? William'la olan dostluğunu bozmadan ona kalbinden geçenleri nasıl söyleyebilirdi?

İnledi ve kolunu gözlerinin üzerine çekti. Bir muamma varsa o da buydu!

Bu konuyu William'la konuşması gerekecekti. En iyi seçenekleri, kardeşinin kabul etmekten başka çaresi kalmayacağı bir birlik cephesi sunmak olacaktı.

"Belki..." Göz kapakları şimdiden biraz ağırlaşmıştı.

Belki yarın... Webster balosunda...

Bunlar, kutsanmış uyku nihayet onu ele geçirmeden önceki son düşünceleriydi.

BÖLÜM 26

F Mary Lewis hayatının büyük bir bölümünde kenarda durmaktan, dünyanın geri kalanının yanından geçip gitmesini boş boş izlemekten memnundu. O zamanlar Kesinlikle ilginç bir pozisyondu ve son derece keyif aldığı bir pozisyondu. Hatta yanından geçip giden insanları gözlemlemekten gülünç derecede zevk aldığı bile söylenebilirdi.

Tabii ki, ablası Julia'nın aksine.
Her şeyi.

Buna gülümsedi. Hiçbir kız kardeş ikisi kadar birbirine benzemezdi ama ablasının tüm hatalarına ve cüretkârlığına rağmen Mary ablasını gerçekten seviyordu ve ona uygun birini bulmasını umuyordu.

Şöyle biri.

Gözleri dans pistine kaydı ve en yakın arkadaşları Selina'nın Barrington Dükü'yle dans ettiğini gördü. Selina ona gülümseyerek bakıyordu.

Yüzünde saf, ısıltılı bir neşe vardı. Ton'un geri kalanının görmeye alışık olduğundan çok daha az kasvetli bir yüzle ona bakıyordu.

Muzip bir ses, "Majesteleri'nin herhangi birine ölümcülünden daha az ölümcül baktığı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

Mary başını, elinde bir bardak zayıf limonatayla gelen kız kardeşine doğru eğdi. "Mutlu görünüyorlar."

"Saçma sapan bir şekilde," diye homurdandı Julia. "Kur yapmadıklarını söyleyen birinin sağır, kör ve aptal olması gerekir."

Mary kız kardeşinin sözlerine sadece zayıf bir şekilde gülümseyebildi, ama sonra Julia'nın çifte doğru sevgiyle gülümsediğini gördü.

"Onu mutlu ediyor ve belli ki onun üzerinde de iyi bir etkisi var. Gerçekten de mükemmel bir eşleşme."

"Dük için şapkanızı kendiniz hazırladığınızı sanıyordum," dedi.

"Aman Tanrım, hayır!" Julia kıkırdadı. "Eğer öyle olsaydı neler olacağını hayal edebiliyor musun? İki hafta içinde birbirimizin boğazına sarılırdık."

Mary, ablası adaçayı yeşili elbisesine bir parça limonata püskürttüğünde kaşlarını çatı. Retikülünün içinden bir mendil çıkardı ve

kız kardeşinin şok olmuş haykırışının sonuçlarını silmek için elinden geleni yaptı.

"Selina da ondan o kadar hoşlanmıyordu," diye belirtti. "Grace de *kimseyi* gerçekten sevmezdi. Şimdi ikisine de bir bakın."

Julia kız kardeşine bir kaşını kaldırdı. "Bir şey mi ima ediyorsun, Mary canım?"

Ama genç Lewis sadece başını salladı. "Pek sayılmaz. Tek söylediğim, belki de senin ruhuna uygun birinin olması gerektiği."

Julia başını salladı, farkına vardıkça yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyordu. "Değerli bir rakip demek istiyorsun. Evet, bunu hayal edebiliyorum. Gerçekten de eğlenceli zamanlar geçirebiliriz."

"Seni tetikte tutmak lazım kardeşim. Her şeyi her zaman kendi başına yapmana izin veremeyiz."

Alev saçlı kız kardeşi ona hayranlık dolu tuhaf bir bakışla baktı. "Peki benim için kimin mükemmel bir eş olacağını düşünüyorsun?"

"Neden?" diye sırıttı Mary, "Rowley Kontu tabii ki."

"The Earl of-" Julia kekeledi. "Şaka mı yapıyorsun? O kadar insan varken neden o?"

"Size karşı koyabilecek tek kişi o gibi görünüyor-"

"Çünkü bunu *bilerek* yapıyor. Beni ölümüne kışkırtmak istiyor!"

"-ve ona karşı çıkmaya cesaret eden tek kişi sensin," diye sözlerini tamamladı Mary.

"Çünkü bir ya da iki basamak aşağı indirilmeyi hak ediyor!"

Kız kardeşine şüpheli bir bakış attı. "Ve bu göreve tek başına sen mi hazırsın?"

"Doğal olarak."

Mary kız kardeşine genişçe sıırttı. *Şah mat*. "Demek istediğim tam olarak buydu, sevgili kardeşim."

"Neden, sen-" Julia şaşkınlıkla kız kardeşine baktı ve sonra bir kahkaha patlattı. "*O* zaman etrafta olmaması iyi bir şey, yoksa ayaklarına kapanırım!"

Mary nazikçe omuz silkti. "Sen olabilirsin. O da olabilir. Ama bu sadece benim konuyla ilgili düşüncelerim. Aslında, kim bilir? Kont Londra'ya dönmeden önce eşini başka birinde bile bulabilirsin." Gülümsedi.

Kız kardeşine muzipçe baktı. "O zaman acele etsen iyi olur. Eğer Lord Rowley sevgili Selina'mıza kur yaptığınızı duyarsa daha erken dönebilir."

Julia öfkeli bir of çekti ve Mary onun duvarın içinde kaybolmadan hemen önce kendi kendine biraz gülümseyerek kalabalığın genel yönünde tepinmesini izledi.

Kimse duvar çiçeğini fark etmezdi ama o, çıldırııcı kalabalıktan biraz uzaktaki bakış açısından pek çok şeyi görürdü. Bu durumdan oldukça hoşlandığını fark etti.

"Kendinizle gurur duyuyor olmalısınız, Leydi Selina Walford."

Selina küçümseme dolu o tanıdık sesle dönüp arkasına baktı. William ona içecek bir şeyler getirirken o da biraz temiz hava almak için balkona çıkmıştı.

Şimdi Leydi Stratford hemen arkasında durmuş, buz mavisi gözlerinde açıkça parlayan bir düşmanlıkla Selina'ya bakıyordu. Zarif yumrukları iki yanında kenetlenmişti ve Selina'ya sanki Leydi Stratford'un o güne kadar gördüğü en iğrenç şeymiş gibi bakıyordu.

"Her genç kızın hayalidir, değil mi?" diye alay etti dul kadın. "Zengin ve unvanlı bir adamı kapmak - servet ve prestij olarak ondan çok daha aşağıda olduğunuzu umursamadan."

Selina çenesini kaldırdı. Demek iş bu noktaya gelmişti.

"Leydi Stratford, sizi uyarmalıyım ki benimle böyle aşağılayıcı bir şekilde konuşanlardan hoşlanmam," dedi ona sert bir şekilde. "Olay çıkarmak istemiyorum ve sanırım siz de istemezsiniz."

Ama Leydi Stratford sadece kıkırdadı. "Şu haline bak, ne kadar haklı ve öfkeli davranıyorsun; ne kadar cahil olduğunu görmek beni sadece güldürüyor, canım!"

"Eğer cahil olmak, kocamı ölüm döşeğindeyken defalarca boynuzlamadığım anlamına geliyorsa, o zaman bu sıfatı memnuniyetle hak edeceğimi düşünüyorum," diye karşılık verdi Selina, diğer kadının yüzünün öfkeyle buruşmasını izleyerek. "Kederli bir dul imajını o kadar iyi canlandırıyor olabilirsiniz ki, peşinizdeki genç hanımlar sürüsünü kandırabilirsiniz. Ancak, önemli olanların ne söylediğini duymadınız."

Bu konuda yalan söylemiyordu; Leydi Stratford'u örnek alan, güzelliği ve zarafetinin yanı sıra gençliğinin büyük bir kısmını yaşlı kocasına harcamak zorunda kalmadan kendi zenginliğine ve bağımsızlığına kavuşmak gibi nadir bir başarıya sahip olduğu için ona hayranlık duyan bir avuç genç hanım olabilirdi.

Bununla birlikte, onun bu sosyal etkinliklerde sürekli görünmesini iğrenç bir saçmalık olarak görenler de vardı. Elbette, hepsi bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kibardı, ancak dedikodu değirmenlerinin gece gündüz bunu çalkalamıyor olması, bunu düşünmedikleri anlamına *gelmiyordu*.

Bir de Leydi Makepeace vardı ki, güzeller güzeli Dowager Vikontesi ile birlikte anılmayı kesinlikle reddediyordu. Leydi Marguerite Abernathy de onu Abernathy Hall'da verdiği öğle yemeklerine ve pikniklere davet etmekten kaçınmıştı. Leydi Jamison da genç dulun sosyeteye dönüşünü neredeyse hiç kabul etmemişti.

Bu seçkin kadınlar ona hiçbir zaman doğrudan bir pay vermemiş olsalar da, Stratford'un Dowager Vikontesi'nden olabildiğince uzak durmaya çalıştıkları söylenebilir.

Leydi Stratford, "Bir avuç sıkıcı züppenin onayına ihtiyacım yok," diye alay etti. "Daha iyi arkadaşlıklar kurmak varken neden onlarla arkadaşlık edeyim ki?"

Selina ona bön bön baktı. Gerçekten de daha hızlı olanlarla koşmayı tercih ettiğini açıkça itiraf mı ediyordu? Kendine saygısı olan hiçbir hanımefendi bu gerçeği yüksek sesle itiraf etmezdi!

"Ve bil bakalım ne oldu, sevgili Leydi Selina?" diye mırıldandı. "Sevgili Dükünüzle de tam olarak bu şekilde tanıştım."

"Eğer onun bir çapkın olduğu gerçeğini pekiştirmek istiyorsanız, iyi niyetli uyarılarınız için biraz geç kaldığınızı düşünüyorum." Selina bunun üzerine alaycı bir ifadeyle burnunu kııştırdı. "Bunu önceden bilmek için herhangi bir uyarıya ihtiyacım yoktu. Kardeşimle arkadaşlık ediyor olması bile benim için yeterli bir uyarı."

Andrew bunu ondan duysa çok öfkelenirdi ama yapacak bir şey yoktu.
-Kardeşi gerçekten de büyüleyici bir hayduttu. Onun kafasına vururdu.

İnkâr etmeye cüret etse bile - zaten etmezdi de. Erkekler bu tür bir rezilliği arzuluyor gibiyken, kadınlar biraz daha nazlı davranmayı severdi.

"Evet... öyle de denebilir," dedi Leydi Stratford küçümser bir tavırla, Selina'ya alayla bakarken çenesini kaldırarak. "Ama yaptığı şeyler -küçük kız- seni korkudan kaçtırtacak cinsten."

Selina, William'la geçirdiği samimi anlar sırasında tam olarak dehşete kapılmamıştı. Doğru, William onu birden fazla kez şok etmişti ama dehşete mi düşmüştü?

Aman Tanrım, hayır! Aslında hiç de değil. Ama Leydi Stratford'un kendi kuruntularını yaşamasına izin verebilirdi. Zavallı kadın pek çoğunu göğsüne yakın tutuyor gibiydi.

Dowager Vikontes onun sessizliğini şaşkınlık olarak algılamış olmalıydı ki daha ısrarlı bir şekilde devam etti.

"O genç hanımların hayalini kurduğu adam değil, biliyor musun?" Yaşlı kadının sesi tuhaf bir şekilde hüzünlü bir ton aldı. "Sizi öpücüklere boğacağını ya da deneyimsizliğinizi göz önünde bulundurarak size nazik davranacağını düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Sert olabilir, hem de *çok* sert. Hatta bu şekilde davranmayı seviyor." Derin bir nefes aldı ve Selina'ya ters ters baktı. "Bunu yüz yüze yapmayacak. Öpüşme olmayacak Leydi Selina, sadece saf, hayvani bir çiftleşme olacak."

Selina yaşlı kadına, "Belki de böylesi daha iyidir," diye karşılık verdi. "Belki de benim bu tür şeylerden hoşlandığımı düşünmemiş olabilirsiniz."

şeyler de var!"

Esprili karşılıklar arasında bu biraz sönük kalsa da Leydi Stratford'un şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Kadın ona meydan okumak istercesine ağzını açmıştı ki karanlık bir ses konuşmalarına katıldı.

"Leydi Stratford, kişisel meselelerimden uzak durmanız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Her iki kadın da başlarını konuşmacının olduğu yöne çevirdi. William balkon kapısının hemen yanındaydı, geniş omuzlarından birini duvara dayamış, önündeki manzarayı kayıtsızca inceliyordu. Dudakları tehlikeli olduğu kadar yıkıcı bir gülümsemeye dönüştü.

"İyi akşamlar, hanımlar."

Öfkeli olduğunu söylemek hafif kalırdı. Leydi Stratford'u ona karşı gelmenin tehlikeleri konusunda uyarmıştı ve kadın bunları dikkate almayı reddetmişti. Onu ikinci kez uyarmak niyetinde değildi. Eğer söz verdiği gibi yapmazsa, bu sadece önceki tehdidinin etkisini azaltacaktı.

Ne de olsa o bir beyefendiydi, verdiği sözlere sadık kalmalıydı.

Ancak en çok şaşırdığı şey, Selina'nın kadına karşı gerçekten de büyük bir mücadele vermiş ya da onurunu savunmuş olması değildi. Hatta Selina ona açıkça en kötü türden bir çapkın bile demişti.

Hayır, onu en çok şaşırtan şey Leydi Stratford'un ona yatakta ne kadar umursamaz bir piç olduğunu söyledikten sonra verdiği cevaptı.

Belki ben de bu tür şeyleri seviyorumdur!

Keşke bu açıklamanın adamın vücudunda nasıl saf bir şehvet dalgası yarattığını bilseydi!

Aşk dolu karşılaşmalarında kendini dizginlemiş, onu korkutup kaçıracağı korkusuyla ona olan arzusunun boyutunu göstermek yerine zevkini çıkarmaya odaklanmıştı. Leydi Stratford'un ima ettiği şey her genç hanımın ödünü koparırdı; bu doğru olmadığından değil. Sadece... pek çok kişinin anlayamayacağı bazı tercihleri vardı.

"Leydi Stratford, lütfen babanıza yakında benden haber alacağını söyleyin." Selina'ya dönmeden önce Dowager Vikontesi'nin solgun yüzünü görmekten ayrı bir zevk duydu. "Saat geç oluyor. Gelin."

Bu düpedüz bir yalandı, çünkü aslında henüz oldukça erkendi. Neyse ki kadın onunla tartışmayı uygun görmedi. Aceleyle Leydi Stratford'un yanından geçti ve eldivenli elini Leydi Stratford'un eline koyduğunda, sanki elini gevşetirse akıl sağlığını kaybedecekmiş gibi sıkıca tutmaktan kendini alamadı.

Selina'yı arabasını çağırdığı yere götürmeden önce Leydi Stratford'a bir daha bakmaya tenezzül etmedi.

"Gerçekten gidiyor muyuz?" diye sordu ona, pürüzsüz kaşları çatılmıştı. "Daha çok erken ve sadece bir kez dans ettik-"

"Ciddi miydin?"

Ona göz kırptı. "Anlayamadım?"

"Ne sen dedi ne zaman Hanımefendi Stratford bilgilendirilmiş sen hakkında Benim... *tercihler.*"

"Ah. O." Kız pembenin nefis bir tonuna büründü ve adam kendini kontrol edemeyip onu duvara doğru iteceğinden, eteklerini yukarı kaldıracağından ve ev sahibinin evinin dışına çıkaracağından korktu.

"Yaptım. Sen. Kastettin. Demek istedin."

"Ne... umm... evet," diye geçiştirdi. "Böyle şeyler hakkında çok şey bildiğimden değil, dikkatinizi çekerim-"

Araba tam o anda önlerine geldi. Mükemmel bir zamanlamaydı, çünkü lanet olası pantolonunun içinde zorlanmaya başlamıştı bile.

Uşak kapıyı onlar için açarken, "İçeri girin," diye sertçe emretti.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Nereye gidiyoruz? William, saçmalıyorsun-"

"Ya bu arabaya kendi ayaklarınla binersin," dedi ona ipeksi bir ses tonuyla, "ya da seni ben taşıyım. Seçim senin."

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Kendi başıma girebilirim, çok teşekkür ederim."

O da buna çok sıcak bakıyordu, çünkü kendisini içeri taşımaya zorlarsa ne olacağını bilmiyordu. Kendini kontrol etme yetisini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve kız bunu hissetmeye yaklaşmamıştı bile.

"William?" Kadın iri gözlerle ona baktı. "Keşke bana neler olduğunu anlatsan. Nereye gidiyoruz?"

"Rowley House'a geri dönüyoruz," diye ısırdı.

"Evet, ama *neden*?"

"Çünkü, sevgili küçük güneş ışığım," diye fısıldadı kulağına, "bir insan tüm kontrolünü kaybetmeden önce ancak bu kadar baştan çıkarılabilir."

"Ve sen... ah, kontrolünü mü kaybettin?"

Ona açıkça "Ne düşünüyorsun?" diyen bir bakış attı.

"Oh."

Uzanıp ateşli bir elle yanağının yumuşaklığını okşadı. "Fikrini değiştirmeyecek misin, güneş ışını?" diye sordu ona boğuk bir sesle. "Seni hâlâ Trowbridge'e bırakabilirim; sadece söyle, yemin ederim bırakırım."

Başını salladı ve ona utangaç bir şekilde gülümsedi. Bu onun için yeterli bir cevaptı. Kadının sonraki sözleri onu adeta paramparça etti.

"Ben de seninle olmak istiyorum, önemli olan her şekilde."

Araba yolculuğu sadece birkaç dakika sürmüş olmasına rağmen sanki on yıl sürmüş gibiydi. Rowley House'a vardıklarında, adam onu yatak odasına kadar sürükledi ve kadın daha tek bir kelime bile edemedi, dudakları onunkileri şiddetle talep eden bir öpücükle mühürledi...

BÖLÜM 27

T Öpücüğü daha önceki öpücüklerine hiç benzemiyordu -Selina bunu onu tutuş şeklinden hissedebiliyordu, sanki ellerinin kendisi onu onun olarak damgalamak.

"Son şansın, güneş ışını," diye boğazını sıktı, sıcak nefesi arzusunun alevlerini körüklüyordu. "Sana sahip olduğumda, senin için başka kimse olmayacak."

Utangaç bir ifadeyle ona baktı, eğer kollarında titremiyor olsaydı gülümsemesi neredeyse alaycı olacaktı. "Peki ya fikrimi değiştirirsem? Ya başka birini bulursam?"

"İkimiz için de başka kimse olmayacak," diye kabaca yemin etti. "Eğer biri sana elini sürmeye cüret ederse, hayatının geri kalanında o uzvu olmadan yaşama fikrine alışsa iyi olur."

Bu ciddi bir sözdü; onu *tamamen ele* geçirecekti. Onun için ondan başka kimse olmayacaktı.

Ama bu onun için daha önce de böyleydi. Ona aşık olmuştu.

-Farkında olmadan kalbini ve ruhunu onun ellerine teslim etmişti. Bu gece, onun tüm bedenine de sahip olacaktı.

"William." Sesi yumuşak ve titrekti ama içinde derinlerden gelen bir kesinlik vardı. Kirpiklerinin kalın çerçevesinin altından ona baktı, parmakları adamın kaslı göğsünde dantelli desenler çiziyordu. "Ben seninim. Her zaman senin oldum."

Adamın dudaklarını ikisini de yakmakla tehdit eden bir öpücükle yutmadan önce inlediğini duydu. "Öylesin," dedi kabaca dudaklarına karşı. "Tanrı yardımcın olsun; sen *benimsin*."

Adamın eli göğsünü kavradı ve Selina'nın nefesi kesildi, içgüdüsel olarak adamın dokunuşuna doğru eğildi, tek bir kelime bile etmeden daha fazlası için yalvardı. *Daha fazlası* olmalıydı... Son birkaç gündür yaptıkları skandaldan başka bir şey olmasa da, *daha fazlası* olduğunu biliyordu. Adamın her seferinde kendini tutma şeklinden bunu hissedebiliyordu.

Bu gece, içinde o kısıtlamalardan hiçbirisi yoktu, sadece onu önemli olan *her* şekilde tamamen kendisine ait kılma kararlılığı vardı.

"Arkanı dön," diye hırladı. "Üzerindeki bu lanet elbiseden kurtulacağım."

Selina onu takip edip sırtını ona dönerken gergin bir kahkaha attı. Hizmetçisinin parmakları kadar emin parmaklar, sırtından omurgasına kadar uzanan küçük düğmeleri hatasız bir şekilde kopardı. Sırtına çarpan serin havayı ve onu takip eden parmak uçlarının sıcak izini hissettiğinde ürperdi.

"Düğmelerle aranız çok iyi majesteleri."

"İyi olduğum tek şeyin düğmeler olmadığını yakında göreceksiniz, *Selina.*"

Kadının adı sert bir nefesle çıkmıştı, bu nefes onun iyi olduğu pek çok şey olduğundan kuşku duymasına neden olmamıştı. Ona yapabileceği şeyler. Onun kendisine yapmasını istediği şeyler.

Onu yavaşça arkasına döndürdü. Çekingen bir tavırla gözlerini onunkilere dikti ve gözlerinin aklıktan kararmış olduğunu gördü. Şehvetle.

Onu görünce nabızı hızlandı.

"Giysilerini çıkar, Selina," dedi usulca.

"Ben... Ben onları benim için çıkaracağını düşünmüştüm," diye titreyerek güldü.

Adamın koyu renk gözleri kızınkilere dikilmişti ve kız bir adım geri çekilirken nefesi boğazında düğümlendi. Dudakları, ona avını takip eden bir panteri hatırlatan bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Oh, ama bunu senin yapmanı istiyorum, canım," dedi ipek gibi. "Bu şekilde, özgürlüğünden feragat edenin *sen* olduğuna dair hiçbir şüphemiz kalmayacak."

Yalnızca imzasını atmakla kalmıyordu; imzayı *ona* devrediyordu ve bu beklenti, arzusun omurgasından aşağı, bacaklarının arasındaki o gizli yere doğru sıçramasına neden oluyordu.

Elbisesini omuzlarından sıyrırken yumuşak bir inilti çıkardı, ağır ipekler yumuşak bir hışırtıyla yere düştü. Sırada kombinezonları vardı, sonra da kombinezonu. Ateş ışığında adamın önünde çırılçıplak durana kadar giysilerini teker teker sözsüzce yere bıraktı.

Adam onu durdurduğunda saçındaki iğneleri ve tarakları çıkarmak için kollarını kaldırdı. "Bırak onları," diye mırıldandı. "Onların sende durması hoşuma gidiyor."

Uzandı ve bir eliyle ağrıyan, ağır bir göğsü kavradı, başparmağı kasıtlı olarak kabarık tepesinin üzerinde gezinerek kızdan bir nefes aldı.

"Çok güzel ve çok duyarlı," diye homurdandı eli bacaklarının arasında onu sahiplenici bir şekilde kavrarken. Selina, adamın parmağının bacaklarının ortasının ana hatlarını çizdiğini hissettiğinde iniltiye dönüşen yumuşak bir nefes verdi.

onun arzusu. "Ve çok ıslak. Bunu hissedebiliyor musun, güneş ışını? Şimdiden benim için çok ıslaksın... ve daha yeni başladık bile."

Adam kalçasını beline doğru çekip parmaklarının keşfine açtığında Selina ona doğru eğildi.

"Hoşuna gidiyor, değil mi? Sana bu kadar yakından dokunduğumda... vücudunu bu kadar özgür bıraktığımda..."

"Evet..." diye miyavladı. "Oh, evet... William..."

Dünyası sadece onun dokunuşlarından ve dudaklarından oluşan ateşli bir rüyaya dönüştü, öyle ki dizlerinin arkası yatağa çarpana ve çarşafların üzerine oldukça utanç verici bir yığın halinde düşene kadar onu devasa yatağına sırtladığını fark etmemişti.

Bu kadar kaba bir şekilde düştüğü için hissetmiş olabileceği utanç, adam onun açık kalçalarının önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde, sıcak nefesi merkezini törpülediğinde silinip gitti.

Selina telaşla dirseklerinin üzerinde doğruldu. "William, bunu yapman gerektiğini sanmıyorum.
_"

Dilinin ilk darbesiyle sözcükleri boğazında düğümlendi, yirmi yılı aşkın yaşamında karşılaştığı en lezzetli hisle *yanarken* boğazında boğuk bir sese dönüştü.

Varoluş. Yeryüzünde yiyebileceği daha görkemli bir tatlı olmadığından emindi ama yine de tüm yemeği o yiyordu.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye cüret etme, benim küçük güneş ışığım," d i y e homurdandı onun hassaslaşmış bedenine karşı.
"Şimdi, iyi bir kız ol..."

Delirecekti -tamamen, tamamen, geri dönülmez bir şekilde, kesin olarak *delirecekti*.

Onu tatmayı hayal etmeye başlayalı ne kadar olmuştu? Onun arzusunun mutlak çöküşünü kendisi için tatmayı? Onun tatlı bedeninden çıkardığı arzunun aynısını?

Selina'yı bir erkekle bir kadın arasında yaşanabilecek zevklerle tanıştırdığı doğrudu, ama şimdi tüm deneyimlerinin onu şimdi önüne serilen ziyafete hazırlamadığını kendi kendine anlıyordu.

Ziyafetten önce açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi dalarken onu sabit tuttu, dilini incisine doğru fırlattı, onu yalamak ve emmek arasında gidip gelirken kız onun altında vahşi bir terk edilmişlik içinde çırpındı ve inledi.

"William... Tanrım, William...!"

Kadının nefes nefese inlemeleri kulaklarına en görkemli senfoni gibi geliyordu. Onun zevkiyle birleştiğinde, daha güzel bir yemek bulamazdı ve henüz

Ana yemeğe bile gelmemişti. Onun için a, onun için doyumsuzdu.

Daha önce onun tadına bakarsa -sadece bir tane- her şeyin sona ereceğini düşünmüştü. Hayatı boyunca hiçbir kadını onu istediği kadar istememişti. *Hâlâ da* istiyordu.

Dilinde onun nefis tadının tadını çıkarırken bile, birkaç dakika önce ona söylediği gibi olacağını kesin bir şekilde biliyordu - onlar için başka kimse olmayacaktı.

Birlikte yanacaklardı. Bunun geri dönüşü yoktu.

William ondan uzak durması gerektiğini biliyordu, onun için olabilecek *en kötü* talip olduğunu biliyordu. Vermek zorunda olduğu her şeyi alacak ve onu kendisi gibi kırılmış bir halde bırakacaktı.

Ve yine de, tüm kusurlarına ve eksikliklerine rağmen *onu* seçmişti. Onun Ton'da sergilediği yüzünü görmüş, kibrini yüzüne vurmuş ve buna rağmen onunla birlikte olmayı seçmişti. Çoğu genç hanım asla bu kadar cesur olamazdı.

Ama işte buradaydı, onun için ağlıyordu, vücudu onun dokunuşuyla yanıyordu ve yine de çağırıyordu, çağırıyordu, daha fazlasını istiyordu.

Direnmeliydi ama şimdi bile bunu yapacak gücü olmadığını biliyordu.

"William... Hissediyorum... *Aman Tanrım!*"

Nefesi kısa, küçük soluklarla çıkıyordu ve adam onun serbest kalmaya yakın olduğunu hissedebiliyordu, bunu kalçalarının altında kasılmasından ve göğsünün yükselip alçalmasından anlıyordu. Göz ucuyla onun yumruklarının çarşafı sıktığını gördü, ardından zevkten parçalara ayrılırken iniltili bir çığlık attı.

Ona verdiği zevk.

Adam kravatını çekiştirip keten gömleğini silkelerken kadın donuk gözlerle ona baktı. Kendisini ondan uzak tutan her şeyden kurtulacaktı. Ona sahip olacaktı -bedenine, ruhuna ve kalbine- varlığının her zerresine nakşedilmiş olacaktı.

"William..."

Kızın kendisini çırılçıplak görünce gözleri fal taşı gibi açılırken sııttı ve kızın şaşkınlığından mantıksız bir erkeksi gurur duydu.

"Şimdi korkuyor musun, güneş ışını?" diye sordu ona usulca.

Başını salladı ve ayağa kalktı, elleri ona uzandı. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu ürkekçe.

Ne biçim bir soruydu bu? William gülmek istedi, çünkü çorak toprağın yağmuru arzuladığı gibi onun dokunuşunu arzulamıştı.

"Evet, benim güzelim," diye mırıldandı.

Kızın elini uzatıp göğsündeki kasları belli belirsiz izleyişini izledi, yüz ifadesi sanki onu ezberliyormuş gibi yoğun bir konsantrasyon içindeydi. Parmakları karın kaslarının üzerinde oyalandığında, keskin bir tıslama çıkardı.

"Acıyor mu?" diye sordu ona, gözlerini kocaman açarak.

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Devam edin."

Kaşları birbirine çarptı. "Bana patronluk mu taslıyorsun?"

"Bunu hayal bile edemezdim."

Parmakları sonunda erkekliğine geldiğinde, gözleri kapandı.

"Sana bu kadar yakından dokunabilseydim nasıl hissederdin merak ettim," diye mırıldandı.

"Güven bana, güneş ışını, bundan daha büyük bir zevk olamaz."

"Umarım öyledir."

Elleri onu sarmadan önce -en azından etkileyici cüssesi göz önüne alındığında olabildiğince- onun sırtışını yakaladı ve neredeyse kendini onun önüne bırakacaktı. Denenmemiş bir genç olduğundan beri hiç bu kadar çabuk boşalmamıştı ama onun vücudunu daha az deneyimli bir şekilde keşfetmesi, dişlerini sıkmasına ve akıl sağlığının son parçasına tutunmasına neden oldu.

Minx, diye seslenmek istedi. *Baştan çıkarıcı*.

Onun gibi bir masum nasıl olur da ona bu kadar eziyet edebilirdi?

Ve sanki bu yeterliymiş gibi, yumuşak dudakları erkekliğinin ucunu sardı, küçük dili onu nazlı nazlı okşadı, ta ki adam onu yatağa geri itip o hınzır küçük ağzıyla öğürene kadar içine almasını sağlamaktan başka bir şey istemeyene kadar...

İnledi. Sadece görüntüsü bile kendini kontrol edememesi için yeterliydi ve ona lanet olası bir tırmık diyorlardı!

Hırladı ve onu yatağa geri itti. Kızın gözlerinin kısa süreliğine açıldığını gördü ve bu durumdan faydalanarak kızın çılgılığını yuttu

geri adım atmadığı, şiddetle sahiplenici bir öpücükle şaşırttı. Diziyle bacaklarını birbirinden ayırırken dilleri birbirine karıştı ve kendini onun kaygan sıcaklığının beşiğine yerleştirdi.

Onun girişini buldu ve yavaşça içine girdi, acı çekebileceğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını izledi. Denenmemiş genç kadınlarla yatma alışkanlığı yoktu ve çarşafların arasında sert olabileceği gerçeğini biliyordu.

Ama Selina'yla değil. Ona acı çektirmekten kaçınmanın hiçbir yolu olmadığını bilse bile, onun zevki onun en önemli önceliğiydi.

"Rahatlamanı istiyorum," dedi ona yumuşak bir sesle. "Biraz acı çekeceksin."

Kaşlarını çattı ve bir an için ona karşı çok sert davrandığından, onun için fazla iri olduğundan korktu. Bütün bunların bir hata olduğunu anlayacağından...

"Leydi Stratford... bana bunu yüz yüze yapmak istemediğinizi söyledi..." diye mırıldandı. "Bunu tercih edeceğinizi-"

Parmak eklemlerini hafifçe yanağının yumuşak kıvrımına dokundurdu. "Güneş ışını, burada seninle çırılçıplakken başka bir kadının adını duymak istemiyorum." Kaşlarını çattı. "Ya da başka bir erkeğin adını."

Selina boğuk bir kahkaha attı ve o da bu fırsatı değerlendirerek, bariyerine ulaştığında Selina'nın keskin nefes alışını duyana kadar onun içine doğru ilerledi.

"Siz Leydi Stratford'dan farklısınız," dedi ona. "Sahip olduğumuz şey farklı, güneş ışını. Kendini onunla kıyaslama. Karşılaştırılacak *bir şey yok*."

Başını salladı ve dudaklarının kenarında beliren o yumuşak gülümseme onu neredeyse öldürüyordu. Tam da onu mahvetmek üzereyken ona nasıl böyle gülümseyebilirdi?

"Bu canını yakacak," diye uyardı onu. Onu incitmeden kendisine ait kılmanın başka bir yolu olmasını diliyordu ama öyle ya da böyle onu incitmek zorundaydı, kendine engel olamıyordu.

Gözlerinde parlayan yaşları gördü ve onları tek tek öpmek için eğildi.

"Tamamen sana ait olmak istiyorum." Sesi yumuşak ama kararlıydı, sıcak nefesi kulağını okşuyordu. "Beni senin yap, William."

İnledi ve kızın son masumiyet parçasını da iterek çığlığını yuttu. Tamamen içine gömüldü ve inledi. Tanrım, birçok kadınla birlikte olmuştu ama Selina'yla yaşadığı kadar yakıcı bir hazzı hiç hissetmemişti.

Çok sıkı ve çok sıcaktı. *Mükemmeldi.*

"Nefes al, güneş ışını." Alnını onunkine yasladı ve onun için tüm bu acıyı üstlenebilmeyi diledi. Onun elini yakaladı ve göğsüne koyarak kendi eliyle örttü. "Ben burada senin yanıdayım. *Nefes al.*"

Göğsü onunkiyle birlikte inip kalkmaya başladığında başını salladığını gördü. Alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "*Aferin kızıma.*"

Ağırlığını ona vermemek için biraz kıpırdandı ve yumuşak bir inilti duydu. "Canını yaktım mı, güneş ışını?"

Başını iki yana salladı. "Hayır... *harika* hissettirdi."

Adam inledi ve onu tekrar öptü. "Sana ne kadar *harika* olabileceğini göstermeme izin ver..."

Onu incitmekten korktuğu için önce yavaşça içine girmeye başladı. Çoğu erkekten daha iri olduğunu biliyordu, hatta bununla biraz gurur duyuyordu. Ama ona zarar veriyorsa bunun kendisi için pek bir önemi yoktu. O kadar küçük, o kadar narin görünüyordu ki...

Sonra bunu duydu -küçük, sabırsız bir inleme- ve ardından kalçalarının hareketini. Yumuşak bir hırıltı çıkardı.

"İşte böyle, güneş ışını," diye onu ikna etti. "Benimle gel."

Onun inlemelerini onay, hatta *teşvik* olarak kabul ederek uzun vuruşlarla içine girmeye başladı.

William daha önce yattığı hiçbir kadından ikisine de ihtiyaç duymamıştı. Onlardan istediğini fazla umursamadan alıyordu.

Ama Selina farklıydı. Onun güneş ışığı da diğer kadınlar gibi bir hiçti ve *hep öyle kalacaktı.*

İkimiz için de başka kimse yok.

"William...!" Kalçaları William'inkilerle buluşmak için yukarı kalkarken, tırnakları William'ın sırtını tırmalarken, çaresiz bir yakarışla çıktı adı. "William... bu... *Tanrım...*"

"İyi hissediyor musun, güneş ışını? Seni böyle aldığımda?"

Başını salladı, adam içine daha hızlı girdikçe sözsüz inlemeleri daha yüksek sesle çıkmaya başladı. Adam onun kalçasını kavradı, daha derinlerine girebilmek için kaldırdı ve ondan keskin bir zevk çılgılığı kopardı.

"William! Yüce Tanrım... *durma!*"

Kadının duvarlarının etrafında kenetlendiğini ve zirveye yaklaştığını hissettiğinde sıırttı. "İşte bu, güneş ışını. Kendini tutma. Bırak gitsin..."

Adam birkaç kez daha kadının içine girdikten sonra kadın feryat figan bağırdı, onun boşalması da en az onunki kadar güçlüydü. Adam kızın içine boşalırken -hayır, *patlarken*- bir kükreme çıkardı.

Ona doğru eğildi ve alnını onunkine bastırdı. Kısa bir an için duyabildiği tek şey birbirine karışan nefeslerinin sesleriydi. Hissedebildiği tek şey etrafındaki *kızdı*.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve yavaşça yanından kayarak uzaklaştı.

Onu kollarının arasına alırken "Acıdı mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz; *güzel* bir histi."

Neredeyse kahkahasından boğulacaktı. "Biraz dinlensen iyi olur. Anladığım kadarıyla epey ağrın olacak."

"Mm-hmm..." diye mırıldandı, burnunu onun yanına gömerken sesi uykuyla karışmıştı. "Peki ya sen? Sanırım senin..." Yumuşak bir esneme sesi çıkardı. "...uyu da..."

"Pek sayılmaz, ben uyumam, hatırladın mı?"

Uyku, tadını çıkarabileceği bir lüks değildi. Hele ki rüyaları kan, çığlık ve dehşetle doluyken.

"Şey... belki... bu konuda yapabileceğimiz bir şey olabilir..." diye mırıldandı, uykuya yenik düşerken sesi kesildi.

Yirmi yılı aşkın bir süre önce geçirdiği o meşum geceden beri hiçbir zaman uyuyacak kadar sakin olamamıştı. Ama Selina'yı kendine yakın tuttuğunda, bir tür huzurun sıcak bir battaniye gibi üzerine çöktüğünü hissetti. Şömineye baktı, kendi gözleri kapanırken alevlerin titreşip dans etmesini izledi.

Belki o da bir süre uyuyabilirdi. Tam burada, kollarında onunla.

William yirmi yıldır ilk kez rüyasız bir uykuya dalmaya izin verdi.

BÖLÜM 28

Tabah güneşi, Rowley House'daki ebeveyn yatak odasının ağır brokar perdelerinin arasından süzülüyordu. İçindeki kadın Kolları hafifçe kıpırdanıp burnunu kıvrırarak onun yanına gömülürken William dudaklarında beliren yumuşak gülümsemeye engel olamıyordu.

"Sadece biraz daha, Jeanne..." diye mırıldanarak ondan yumuşak bir kıkırdama kopardı. Bu eğlenceli ses onu terk eder etmez Jeanne'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağır battaniyeler beline dolanırken Jeanne hızla doğruldu.

William onun çıplak göğsüne duyduğu cüretkâr hayranlığı gizleme zahmetine bile girmedi; bu durum Selina'nın çıplak göğüslerini örtmek için acele ederken kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Neden kendini benden saklıyorsun?" diye sordu ona boğuk bir sesle, kaşları eğlenerek kalkmıştı. "Daha önce görmediğim hiçbir şey yok."

Yanaklarında ikiz pembe lekeler belirdi. "Bu kadar... bu kadar... olmak zorunda mısınız?"

"Sevgili Selina," diye mırıldandı, "ışıldını benden asla ama *asla* saklamak zorunda kalmamalısın."

Battaniyeyi çekiştirdi ve istediğini elde ettiğinde kız şaşkın bir çığlık attığında sııttı - bir kez daha gözlerinin önünde çırılçıplaktı.

"Gerçekten ne kadar güzel olduğunu bilmiyor musun?" diye inledi, eli başının arkasını kavrarken onu şiddetli bir öpücüğe çekti, dudakları ısrarla onun kilerin üzerinde şekillendi. Kız yumuşak bir nefes verdi ve adam bu fırsatı değerlendirerek dilini kızın kiyle eşleştirdi, kız öpücüne aynı şevkle karşılık verirken yumuşak miyavlamalarından zevk aldı.

"Ama dışarısı çoktan aydınlandı," dedi ona, gözleri endişeyle bulutlanmıştı. "Birileri görebilir-"

"Kimse görmeyecek," dedi ona kararlılıkla. "Kimsenin seni görmeyeceğini söylersem, kimse görmez. Eğer görürlerse, kendi gözlerini oymalarını sağlarım."

Boğuk bir kahkaha attı. "Nasıl bu kadar... bu kadar..."

Onu bir öncekinden çok daha derin bir öpücüğe çekerek sözlerini bastırdı. Eliyle göğsünü kavradı, hafifçe sıkarak ondan bir inilti çıkardı, vücudu içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru eğildi.

Bir kadın nasıl bu kadar duyarlı olabilirdi? Sanki onun için yaratılmıştı, her kıvrımı ve yarığı, her hareketi - hepsi onu baştan çıkarıyordu ve artık onu asla bırakamayacağını şüphesiz biliyordu.

Sanki varlığının dokusu onunla örülmüş gibiydi. Ondan sadece daha fazlasını isteyebilirdi ve onun da kendisi kadar doyumsuz görünmesi onu sonsuz derecede memnun ediyordu.

"Güneş ışını," diye inledi. Kahretsin, sertleştiğini, onun için zorlandığını hissedebiliyordu. "Korkarım senin için henüz çok erken olabilir."

Dün geceki çiftleşmelerinden sonra biraz ağrımış olmalıydı. Kendini zar zor toparlamışken onu hırpalayacak kadar canavar değildi.

Kadının yanıtı, kendini kontrol etme yetisinin her zerresini yok etmekle tehdit eden muhtaç bir sızlanmaydı. "Ama William..."

"Endişelenme, güneş ışını," diye onu rahatlattı. "Bu meseleyi aşmanın yollarını bulabiliriz."

Ağzını bir göğsünün tepesine götürürken, eli uyluklarının tepesine kadar indi. Diğer eliyle kızın elini tutup sertleşmiş aletine götürdü ve kızın gözlerinin şaşkınlıkla açılmasını izledi.

"İkimizi de tatmin edecek bir şey yapabiliriz," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Sözsüzce ellerini ona dolaması için yönlendirdi, eğitimsiz dokunuşunun ona verdiği zevkle tısladı.

Neyse ki hızlı bir zekâya sahipti ve daha da hızlı öğreniyordu. Çok geçmeden onu memnun etmek için ne yapması gerektiğini, elinin üzerindeyken akıl sağlığını yitireceğine yemin edene kadar onu nasıl tutacağını öğrendi - daha önce hiç kimseyle böyle bir şey olmamıştı.

Kısa süre sonra, kadının nefes nefese inlemeleri, her ikisi de birbirlerine zevk verebilecekleri başka bir yol keşfettikçe, adamın gırtlaktan gelen inlemeleriyle serpiştirilmiş coşkulu inlemelere dönüştü. Birlikte, dalga dalga gelen zevkin doruğuna çıktılar ve kadının vücudu serbest bırakılarak kavislendiğinde, adam ağzını kadının göğsüne kenetledi ve derinlemesine emdi, kadın kıvranana kadar ondan daha fazlasını çekti, dokunuşuyla patlarken elleri içgüdüsel olarak onu sıktı.

Bir an için, geniş yatak odasında duyulabilen tek şey onların ağır nefesleriydi. William alnını onunkine yasladı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sanırım seni göndersem iyi olacak," diye inledi. "Eğer bir an daha oyalanırsan, gitmene asla izin vermeyebilirim."

Selina güldü ve kollarını onun boynuna dolayarak nazlı nazlı gülümsedi. "Şimdi, bu o kadar kötü bir şey mi?"

Aslında o kadar da kötü bir şey değildi ama yapması gereken şeyler vardı. Onun bilmesine asla izin veremeyeceği şeyler.

Şimdi ona taparcasına bakıyor, onun iyi bir adam olduğuna inanıyor olabilirdi ama gerçek şu ki o karanlığın vücut bulmuş haliydi. Onu dehşete düşürecek şeyler yapmıştı ve *hâlâ da* yapıyordu.

Ama William, onu bu şekilde yanında, güvende ve mutlu tutabilecekse, ruhunun ödenecek küçük bir bedel olduğunu biliyordu.

Kızın alnına nazik bir öpücük kondurdu. "Sen de biraz dinlenmelisin."

"Biraz uyukum var," diye itiraf etti, parmakları hafifçe göğsünde dantelli desenler çiziyordu. "Sen de yorgun değil misin?"

"Bir insan bu tür çabalardan sonra asla çok yorgun olamaz, güneş ışığı." Ayağa kalktı ve pantolonuyla gömleğine uzandı. Kısa bir mesafe ötede, tamir edilemeyecek kadar kırışmış kombinezonu ve elbisesini gördü.

Kaşlarını çattı ve yuvarlandı. "Erkeklerin yorulmasına izin yok mu?"

"İşte bu," dedi kurt gibi sırtarak, "saygınlığımız için oldukça büyük bir darbe olurdu."

Gözlerini devirdi. "Eminim saygınlığın ayakta kalacaktır. Aslında, muhtemelen bir ya da iki basamak aşağı indirilmeniz gerekiyor."

Bir kaşını kaldırarak ona sıırttı. "Bana hakaret etmen beni yatağıma geri getirmeyecek, güneş ışıını."

İnledi ve yuvarlandı, ayağı kalkıp yerdeki giysileri toplamaya başlarken ipek çarşafıara sarındı. Pişman bir bakışla kombinezonunu havaya kaldırdı. "Bunu kurtarmanın bir yolu yok," diye iç geçirdi.

"Sana düzinelerce daha alacağım," dedi ona gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"Neden? Sırf onları parçalayabilmek için mi?"

Kızın düşünme şekli hoşuna gitmişti - kıyafetlerini parçalaması için başka bir zaman olacaktı.

"Doğal olarak, güneş ışıını. Sonuçta başka ne amaca hizmet edebilirler ki?"

Lord Thorne nihayet o sabah geç saatlerde Barrington Dükü'nün çalışma odasına kabul edildiğinde, majesteleri nihayet kendisiyle görüşmeyi kabul ettiği için sevinçten çok endişeli görüldüğünü söyleyecek çok kişi vardı.

William'ın hoşnutsuzluğunu Kont'tan gizlemek için hiçbir çaba sarf etmemesi iyi oldu.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum Lord Thorne," dedi yaşlı adama ipeksi ama uğursuz bir ses tonuyla. "Görünüşe göre anlaşmaları hiçe saymak kanımızda var, çünkü kızınız da anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getirmedi."

Kont onun sözleri karşısında gözle görülür bir şekilde soldu. "Bağışlayın beni, Majesteleri. Esther'i çok şımarttım, hatalarımı derhal düzelteceğim."

"Şu anda söz verdiğin şeyin aynısını yapacağını düşünmüştüm ama yine de beni kışkırtmayı başardı." William önündeki kâğıt ağırlığını aldı ve boş boş elinde evirip çevirdi. Bir tür koyu renkli taştan yapılmıştı ve parlayana kadar cilalanmıştı. Gözlerini Lord Thorne'a çevirdiğinde adamın panikle boğazının düğümlendiğini gördü ve kendi kendine vahşi bir gülümsemeye izin verdi.

Kont gibi adamları idare etmek oldukça kolaydı, özellikle de onlar için neyin en önemli olduğunu iyi kavradığınızda. Ton'da Kont'un en büyük kızını çok sevdiği bilinse de, ailesini böylesine tehlikeli durumlara sokmaya devam ettiği sürece onun için feda edebileceği çok şey vardı.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, öyle değil mi Lord Thorne?" diye sessizce devam etti.

"Evet, Majesteleri. Tam olarak beş yıl kadar."

"Ve benim sözümün eri olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Reis neredeyse komik bir tavırla kırışmış başını salladı. Aristokrasinin diğer üyeleri karşısında ağırlığını koymaya bu kadar alışmışken adamın karşısında sinmiş olduğunu görmek William'ı neredeyse tiksindiriyordu. Ama ne kadar güçlü olursanız olun, her zaman sizden daha güçlü birilerinin olduğu çoğu zaman unutulmuş bir kuraldı.

Ton çevrelerinde uzun zamandır usta bir oyuncu olan Thorne Kontu bunu unutacak kadar kayıtsızdı. Ya öyle ya da en büyük kızını hâlâ şımartabileceğine ve onun bir başkasını kırmasını beklemeyeceğine gerçekten inanıyordu.

Leydi Stafford'ın onca insan *arasından onu gücendirmeye* karar vermiş olması ne büyük talihsizlikti.

Kont, "Majesteleri, kızımın işlediği suçlar için affınıza sığınıyorum," diye yalvardı. "Esther'i çok şımarttım-"

"Lord Thorne, insanların sürekli kendilerini tekrar etmelerinden hoşlanmıyorum," diye araya girdi. "Beni o kadar az düşünüyorlar ki, sözlerine inanacağımı umarak sürekli kendilerini tekrarlamayı uygun görüyorlar." Gözleri soğuk ve anlaşılmaz bir şekilde adama baktı. "Neden kendini tekrar edip duruyorsun? Kızınızı şımarttığınızı zaten biliyorum - bu sefer sizin zararınıza. Asıl soru şu -" öne doğru eğildi ve buz gibi bir bakışla Kont'u kıstırdı "- bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

Thorne Kontu bir kez daha gözle görülür bir şekilde yutkundu ve William adamın önünde diz çökeceğinden korktu. Böyle bir gösteri onu daha da iğrendirecekti.

Yaşlı adam, "Majesteleri, Esther'i kırsaldaki malikâneye göndereceğim," diye söz verdi. "Yaşlı Vikont'un varisi ile konuştum. Artık Londra'ya dönmesine izin verilmeyecek."

William sandalyesinde arkasına yaslandı. "Devam et."

"Bir daha aptalca bir şey yapmaya kalkışmaması için ödeneği de büyük ölçüde azaltılacak. Mal varlığı benim kontrolüm altında olacak-" Bu noktada Kont, William'ın önünde hıçkıra hıçkıra ağlayacak gibi görünüyordu. "Majesteleri, lütfen, evlenmemiş bir kızım daha var-"

"Kızların umurumda değil," diye tersledi William sinirli bir şekilde. "Ne büyük olanı ne de küçük olanı. Yapmanız gereken en iyi şey, Lord Thorne, görüş alanımdan uzaklaşmak ve uzak *durmak*."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri!" diye ciyakladı Kont.

"Pekâlâ," diye el salladı William. "Gidebilirsiniz."

Kont eğildi, ona minnettarlığını ifade eden sözler mırıldandı ve kızıyla hızlı bir şekilde ilgileneceğine söz verdi.

William, Thorne Kontu gittikten sonra da çalışma odasının açık penceresinden dışarı bakmaya devam etti. Bu adama bir iş ortaklığı bahsettiğinden beri, Earl kendi iyiliği için fazla kibirli olana kadar serveti sıçramalar ve sınırlarla büyümüştü. William'ın yardımı olmadan, yaşlı Stafford Vikontu'yla bile bir eş bulmayı umamazdı ama yine de kızı için Barrington Düşesi'nin konumuna göz dikmeye cüret etmişti.

William annesinin koltuğunu, eğer hayatta olsaydı annesinin asla sevmeyeceğini çok iyi bildiği bir kadına devretmektense ölmeyi tercih ederdi.

Thorne Kontu haddini aşmıştı ve şimdi bunun sonuçlarını öğreniyordu. Kont gibi büyük bir adamın zerre kadar asaleti olmayan, hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüşmesi çok üzücüydü ama William, Selina'yı ona kötü davranmaya cüret edecek herhangi birinden koruyabileceği anlamına geliyorsa daha fazlasını yapardı.

Bırakın Ton, Thorne Kontu'yla arasının açılmasının ardında yatan neden hakkında dilediği gibi spekülasyon yapsın. Bu dünyada onu Selina'ya zarar verecek herhangi birini ya da herhangi bir şeyi yok etmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Bu, tüm iş ortaklarına ve ona en yakın olanlara karşı çıkmak anlamına gelse bile.

BÖLÜM 29

T James'teki konak, Barrington Dükü'nün arabası sokakta takırdayarak ilerlediğinde sessizdi. Geç bir saat olduğu için Gece ve sakinleri nadiren akşam yemeğinden sonra ayakta kalsa da, yine de bir tür ürkütücü cephe sunuyordu.

William arabadan inip kolunun altında amcasının en sevdiği purolardan oluşan lake bir kutuyla konağın merdivenlerini çıkarken yüz ifadesini değiştirmede. Kapıyı açan hizmetçinin şaşkın bakışlarını fark etti ama adamın yanından geçerken hiçbir şey söylemedi.

"Lord Gillingham çalışma odasında mı?" diye sordu usulca.

"Evet, Majesteleri," diye ciyakladı adam ve onu üst kattaki, amcasının Londra'da olduğu zamanlarda çalışma odası olarak kullandığını bildiği odaya götürmek için acele etti.

Lord Duncan Gillingham'ın şehirde yapacak çok fazla işi yoktu ama bir beyefendi her zaman kendine ait bir odası olmasını ister. O

Bu konağa nadiren misafir kabul ederdi ama kabul ettiğinde de onları her zaman çalışma odasına çağırırdı. William'a da çocukluğundan beri aynı şeyi öğretmiş, genç Dük'e yakın mesafelerde korkutucu bir varlık göstermenin gerekliliğini vurgulamıştı.

Ancak bu durum William'ı pek etkilememişti, çünkü büyürken, balo salonu ya da amcasının çalışma odası da olsa, bulunduğu her odada varlığını en korkutucu hale getirmeye karar vermişti.

Beklenmedik ziyareti amcası üzerinde istediği etkiyi yaratmıştı, çünkü William çalışma odasına girdiğinde yaşlı adam oturduğu yerden ayağa fırladı. Oda tamamen koyu kahverengiler, kırmızılar ve altınlarla döşenmişti. Zengin bir halı odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu ama odanın en önemli parçası şöminenin yanındaki maun masaydı.

Bu özel mobilya parçası Lord Gillingham'ın favorisiydi ve sık sık bunu kendisinin tasarlamış olmasıyla övünürdü.

"William, ne beklenmedik bir sürpriz!" diye gülümsedi yaşlı adam.

William amcasına kibarca gülümsemekle yetindi. "Son birkaç haftadır yaptığım iyiliğe karşılık vermem gerektiğini düşündüm." Amcasına puro kutusunu uzattı. "En sevdiğin, bir hediye."

"Dikkat etseydin sana zahmet etmemeni söylerdim," dedi Lord Gillingham kahkahalarla gülerek. "Ama sen her zaman canın ne isterse onu yapıyorsun, değil mi?"

Değil mi?" Kutuyu açtı ve içindeki özenle dizilmiş ruloları görünce gözleri parladı. "Mükemmel, mükemmel. Çok minnettarım, evlat."

Amcası ona yarım on yıldan fazla bir süredir çocuk dememişti. Belki de anne ve babasının öldüğü gece çocuk olmaktan çıkmış, Barrington Dükü'nün görev ve sorumlulukları omuzlarına yüklenmişti ama William reşit olana kadar Lord Gillingham bunların çoğunu üstlenmeyi başarmıştı.

William amcasının karşısındaki koltuğa oturdu ve önündeki adamı kısaca inceledi. Lord Gillingham son zamanlarda biraz kilo kaybetmiş gibi görünüyordu ve gözleri uykusuzluk çektiğini gösteriyordu. Görünüşe bakılırsa bu bir tuhaflıktı, çünkü amcası da diğer tembel beyler gibi öğleden sonraları dinlenmeyi severdi.

"Şu anda sana bakınca bana babanı hatırlatıyorsun," dedi Lord Gillingham, sesi yumuşak ve biraz da duygusaldı. "Şu kapıdan içeri girdiğinde, bir an için senin George olduğunu düşündüm." Başını iki yana salladı. "Aptalca bir düşünce ama sanırım ona ne kadar benzediğini söyleyecek pek çok kişi vardır."

William başını salladı. Bunu yaşlı lordlardan sayısız kez duymuştu, babasına o kadar çok benziyordu ki tekinsizdi. Masmavi gözleri hariç, onlar Barrington Düşesi Alexandra Durham Gillingham'ın gözleriydi.

"Hayalet görmek gibi bir şey olmalı," diye espri yaptı.

"Hayalet falan yok," diye yanıtladı amcası biraz fazla hızlı bir şekilde. William'ın ona getirdiği kutudan bir puro çıkardı. "Yine de George'un bana söylemek isteyeceğini tahmin ettiğim pek çok şey var. Muhtemelen benim ona söylemek istediğim kadar."

Amcası kendi anılarına dalarken hiçbir şey söylemedi. Kardeşler arasındaki ilişkiler söz konusu olduğunda, o ve ağabeyi hiçbir zaman gerçekten yakın olmamışlardı. William'ın babası bir Dük'ün beklentileriyle yetiştirilirken, Duncan'ın hayatını uygun gördüğü gibi yaşamasına izin verilmişti - tabii ki ailenin itibarını zedelememesi şartıyla.

Her iki kardeşin de Selina ve Andrew gibi yetiştirildiği söylenebilirdi. Bu Ton'da yeterince yaygındı.

Amcası aniden, "Bana Leydi Selina Walford'dan bahset," dedi.

William omuz silkti. "Söyleyecek ne var ki? Ağabeyi iş için ülkeyi terk ettiğinde o bana emanet edildi."

"Genç Rowley Kontu, doğru mu?" Amcasının purosunu üfleliğini izledi. "Genç bir serseri. Kız kardeşi daha mantıklı birine benziyor."

Amcasının konuşurken Selina'dan bahsetmesi hoşuna gitmemişti, özellikle de William adamın bir keresinde onu takip etmeleri için adam gönderdiğini biliyorken. Hiçbir şey söylemedi, Lord Gillingham da bunu gevezeliğe devam etme izni olarak algıladı.

Yaşlı adam, "İkinize de baktığımda, anne ve babanızı hatırlamadan edemiyorum," diye düşündü. "İnsanın elinde değil sanırım, özellikle de sen George'a bu kadar benziyorsan, ama bunun ötesinde bir şey bu." Amcası ona tuhaf, ölçülü bir bakış attı. "Genç bayana babanın annene baktığı gibi bakıyorsun, o bakışı çok iyi hatırlıyorum."

William amcasının sözleri karşısında kaskatı kesildi. Annesiyle babası birbirlerini çok sevmişlerdi, öyle ki içlerinden birinin yalnız yaşaması yerine birlikte acı çekip ölmeyi tercih etmişlerdi. Her zaman merak etmişti, o meşum gecede içlerinden biri hayatta kalsaydı, yine de yaşamaya değer bir hayat bulabilirler miydi?

Ama amcasına ve kendisine her zaman söylediği gibi, ne söyleyeceklerini merak etmenin bir yararı yoktu, çünkü onlar zaten ölmüşlerdi ve ölülerin yaşayanların hayatları üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

"Ben babam değilim," dedi usulca.

"Yeterince doğru," diye kabul etti amcası. "Ve sen de onun yaptığı hataları yapmamalısın. Sırf bir kadın yüzünden hedeflerini gözden kaçırma William. Bir kadın varisler yetiştirmek içindir, başka bir şey için değil. Birinin senin zayıflığın olmasına izin verme."

"Bu yüzden mi hiç evlenmedin?"

Amcası yüksek sesle kahkaha attı. "Ben sadece ikinci oğlum. Benim konumumda unvanlar ve mülkler pek yok. Kaliteli bir hanımefendiyi cezbedecek bir şey yok."

Amcasının ses tonunda biraz kızgınlık var gibiydi.

"Sırf Gillingham ismiyle anılmak için sizinle evlenecek hanımlar olacaktır."

"Ve gece gündüz mücevherler, elbiseler ve daha neler neler isteyerek beni rahatsız mı etsin?" Lord Gillingham alay etti. "Varisime verecek hiçbir şeyim yok, neden bir varisle uğraşayım ki? Kaygısız bir beyefendinin hayatından keyif almayı tercih ederim."

Ve genellikle Ton'un ikinci oğullarının ardından gelen sefahat ve yoksulluk dışında, bu yaşam tarzını oldukça iyi örneklemişti.

Kapı kibarca çalındı ve iki adam da başlarını kaldırdıklarında Humboldt'un kapıdan baktığını gördüler.

"Özür dilerim, Majesteleri, Lordum," diye özür diledi amcasının özel yaveri, "ama çok acil dikkatinizi gerektiren bir şey var, Lord Gillingham."

"Bu saatte mi?" diye homurdandı yaşlı beyefendi. "Yemin ederim, bu gençler mantıklı çalışma saatlerine nasıl saygı göstereceklerini bilmiyorlar."

Bugünlerde." William'a doğru döndü. "Bu konuda elimi çabuk tutacağım."

William sadece, "Benim için acele etmeyin," diye cevap verdi.

Amcası Humboldt'la birlikte ayrılmadan önce başıyla onayladı. William kapının dışından amcasının saatin geçliğinden biraz daha şikâyet ettiğini duyabiliyordu.

Adımlar ve sesler artık duyulmadığı anda William'ın gözleri daha önce benimsediği tembellikten sıyrıldı ve keskinleşti. Çok az zamanı vardı. Amcasının her ne işi varsa, çok uzun sürmeyecekti.

Çalışma odasına girdiği andan itibaren Duncan'ın koltuğundan hiç kalkmadığını, konuşmaları sırasında bile neredeyse hiç kıpırdamadığını fark etmişti.

Ayağa kalktı ve masanın amcasının tarafına doğru yürüdü, parmak uçları cilalı ahşabın üzerinde hafifçe gezindi. Duncan her şeyin elinin altında olmasından hoşlanıyordu ve bu yüzden özel masasına çok sayıda çekmece yerleştirmişti.

William onları teker teker açtı, hiçbir şeyi rahatsız etmemek için içindekileri dikkatle karıştırdı. Aslında ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. -Sadece bu masada bulması gereken *bir şey* vardı.

Çekmecelerde amcasının sahip olduğu birkaç önemsiz mülke ait bir dizi kâğıt ve belgeden başka bir şey yoktu.

Tam dikkatini masadan başka bir şeye vermek üzereydi ki, masanın eğimli kenarlarından birinin üzerindeki panellerden birinin arasında hafif bir boşluk olduğunu gördü. William bunu test etti ve pürüzsüz bir şekilde açıldığını gördü. Şüphesiz, gizli doğasına rağmen iyi yağlanmıştı.

İçinde bir dizi mektup bulunan başka bir bölme daha vardı. William içindeki yığını aldı ve biraz kafası karıştı çünkü sanki hepsi oraya gelişigüzel doldurulmuş gibiydi. Sanki mektupları oraya her kim koyduysa bunu aceleyle yapmıştı.

Bazılarının üzerinde tanıdık, kadınsı bir karalamayla amcasının adı yazılıydı. Duncan bir kadınla mı görüşüyordu acaba? Ancak mektuplar oldukça eski ve yıpranmış görünüyordu - sanki on yıldan az bir süredir okunmuş ve tekrar okunmuş gibiydiler. Kâğıt bazı yerlerde sararmış ve kenarları yıpranmaya başlamıştı. Yine de oldukça iyi bir kâğıda benziyordu, yani mektubu yazan her kimse, büyük olasılıkla kaliteli bir hanımefendiydi.

İlkini açtı, gözleri önemli bir bilgi olup olmadığını anlamak için aceleyle mektubu taradı. Amcasının kişisel işlerine burnunu sokmak istemiyordu ve eğer bir kadınla görüşüyorsa, onların yazılı flörtlerine katlanmak istemiyordu.

Sadece, bunlar pek flörtöz değildi.

"...Üzgünüm, ama kalbimde başka biri olduğu için sevginizi reddetmek zorundayım..."

"...bana bu mektupları yazmaktan vazgeçmelisin..."

"...Evleneceğim Tanrım ve kalbimin kocasıyla mutlu bir şekilde yaşamak niyetindeyim..."

Son mektup, amcasının hoş karşılanmayan girişimleri için sert bir uyarı niteliğindeydi. Hepsinde ortak olan bir şey vardı, en altta annesinin imzası.

Bazıları *Alexandra Durham* olarak imzalanmıştı ve William bunların *Alexandra*'nın babasıyla evlenmeden öncesine ait olduğunu tahmin ediyordu. Sonuncusu *Alexandra Durham Gillingham, Barrington Düşesi* olarak imzalanmıştı.

Duncan başından beri annesini mi arzuluyordu? Bu yüzden mi yirmi yıl önce onu ve babasını öldüren adamları yakalamaya kararlıydı?

Cevabını bir parça iple bağlanmış birkaç mektupta buldu; hepsi de Harold O'Malley adında birinden geliyordu.

O birkaç kısa yazışmada, amcasının Barrington Malikânesi'nin bazı personelinin kıyafetlerini nasıl temin ettiği ve bunları O'Malley ile adamlarına nasıl sağladığı anlatılıyordu. Duncan'ın Barrington Malikanesi'nin tüm planını nasıl çizdiği

kardeşinin mirası. Kardeşinden ve ailesinden *nazikçe* kurtulmaları karşılığında onlara nasıl da cömert bir ödeme teklif etmişti.

Yığının dibindeki mektuplar William'ı bulup öldürmeyi nasıl başaramadıklarını anlatıyordu. Adam amcasından daha fazla para koparmaya devam ediyor, Duncan artan taleplerini kabul etmezse kendisini yetkililere ihbar etmekle tehdit ediyordu.

Son mektup O'Malley'nin Duncan'ın kendisini ve adamını terk etmesine duyduğu öfkeyi dile getiriyordu. İskoçya'da nasıl takip edildiğini ve köşeye sıkıştırıldığını anlatıyor ve Duncan'dan bir gemiye binip kolonilere kaçabilmesi için daha fazla para göndermesini talep ediyordu.

Bu mektuplarda, Duncan Gillingham'ın kendi kanından ve canından birine ihanet ettiğinin kanıtı açık bir şekilde yazılıydı.

Aslında William, amcası ile ailesini öldüren adamların lideri arasındaki ilişkiyi zaten biliyordu. Adamları O'Malley'i İskoçya'da yakalayalı üç günden fazla olmamıştı. Başlangıçta pek açık sözlü davranmamıştı ama William'ın adamları sonunda gerçeği ondan öğrenmeyi başarmışlardı. Ne de olsa kiralık bir katilden başka bir şey değildi ve hizmetleri her zaman en yüksek teklifi veren içindi.

Bu durumda, William artık hayatını kendi ellerinde tutuyordu.

Tüm bunların arkasında amcasının olduğuna inanmak istememişti; yirmi yıldan uzun bir süre boyunca ona güvenmişti. Onu kendi oğlu gibi görmüştü.

kalan tek ailesiydi ve o daha reşit olmadan William'ın mülklerinin yönetimindeki tartışmalı kararlarına bile tahammül etmişti.

Gerçekte, Lord Duncan Gillingham William'ın hayatındaki en tehlikeli adamdı ve bunca zamandır William'ın burnunun dibindeydi.

Hem kendini hem de babasının hain kardeşini tekmelemek için şiddetli bir dürtü hissetti. Bunun yerine, mektupları sessizce karıştırdı ve gizli bölmeye geri koymadan önce onları tekrar bağladı. Tam çalışma odasının kapısı açılıp amcası özür dileyen bir gülümsemeyle içeri girdiğinde sandalyesine dönmeyi başardı.

"Avukatım," dedi William'a. "Bu saatlerde buraya gelmekte ısrar ediyor."

William başını sallamayı başardı ve ayağa kalktı. "Dediğiniz gibi, geç oluyor."

"Oh." Duncan en ufak bir üzüntü belirtisi bile göstermedi. "Pekâlâ o zaman. Humboldt sizi kapıya kadar geçirecek."

"Gerek yok," dedi William ona sertçe. "Ben çıkış yolunu biliyorum."

Arabaya adımını attığında Humboldt'un kendisine tuhaf tuhaf baktığını gördü. Amcasının en güvendiği yardımcısı, Duncan'ın neyin peşinde olduğunu da biliyor muydu? William'ın bundan hiç şüphesi yoktu.

O'Malley ve onun gibilerle uğraştığı gibi onlarla da uğraşmanın bir yolunu bulacaktı.

Ama her şeyden önce Selina'yı korumak zorundaydı. Şimdi ne yaptığını bildiğine göre, Selina onunla birlikte daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir tehlike altındaydı.

İlk başta hesapladığından çok daha fazla.

BÖLÜM 30

T Amcasının evinde keşfedilmesinden sonraki bütün gece William uyuyamadı.

Sanki Selina'nın hayatına getirdiği tüm huzur, onu kendisinin ya da Andrew'un tahmin ettiğinden daha fazla tehlikeye atıyor olabileceğinin acı bir şekilde farkına varmasıyla yok olmuştu.

Amcasının çalışma odasındaki mektupları okumuş, Duncan Gillingham'ın istediğini elde edemediğinde ne kadar ileri gidebileceğini görmüştü. Kardeşini, canından çok sevdiğini söylediği baldızını ve yeğeni olan genç çocuğu öldürmekten çekinmiyordu.

O'Malley'nin yakalanmasıyla, amcasının daha da tehlikeli bir düşman olacağını biliyordu. Kapana kısılmış bir canavar iki kat daha sert savaşırdı. Amcasının ne kadar sinsi ve kurnaz olduğunu bildiğinden, neredeyse her ziyaretinde Selina hakkında konuştuğunu duyduğundan, Duncan Gillingham'ın onu kendisine karşı bir koz olarak kullanacağından hiç şüphesi yoktu.

O'Malley'nin konuşmasına ve çürütülemez kanıtlar sunmasına ihtiyacı vardı, böylece amcası William'ın kendisine yönelteceği suçlamalardan asla sıyrılamayacaktı ve bunu *mümkün olan en kısa sürede* yapması gerekiyordu.

Başını ellerinin arasına alırken inledi. Gerçekten de değer verdiği her şeyi kaybetmek kaderinde var mıydı?

Ama Selina'dan uzak durmazsa, onu sadece tehlikeye atmış olacaktı. Ondan uzak durmak zorunda kalmak, onu *kalıcı olarak* kaybetmekten çok ama çok daha iyiydi.

William onun olmadığı bir dünyada asla yaşayamazdı - ne yazık ki amcası da aynı sonuca varmıştı. Duncan Gillingham onu sadece kendisine ulaşmak için kullanacaktı ve William'ın aksine, Selina onun için az çok vazgeçilebilir biriydi.

William onunla ilişkisini kesmek zorunda kalacaktı. Onu güvenli bir mesafede tutmalıydı. Onunla birlikte olmanın ona getireceği tüm zararlardan *uzak* tutmalıydı.

Ama bunu yapmak için onun kalbini kırmak zorunda kalacaktı.

Selina bir erkeğin bazen iş meseleleriyle meşgul olabileceğini anlıyordu, bu yüzden William o sabah ona Rotten Row'da her zamanki turlarında eşlik edemeyeceğini söylediğinde, bunu dikkate almamıştı. Ne de olsa hâlâ biraz ağrısı vardı ve bu haliyle bir atın üzerinde oturmayı pek de istemiyordu.

Mesajı iletmekle görevlendirilmiş olan uşğa gülümseyerek, "Majestelerine anladığımı söyleyin," dedi. "Onu daha sonra ikinci çayı için göreyim mi?"

"Ekselansları *günün geri kalanında* meşgul olacak," diye açıkladı uşak, ona biraz acıyarak bakarak. Kendini bu kadar dehşete düşmüş hissetmeseydi, tehlikeli görünüşlü adamın bu halini komik bulabilirdi.

Kibar bir gülümsemeye zorladı. "Pekâlâ, anladığımı Majestelerine iletin ve" diye eklemeyden önce durakladı, "yemeklerini zamanında yemesinin beni çok rahatlatacağını söyleyin. Anladığım kadarıyla çok meşgul olduğunda unutmaya meyilli oluyor."

"Düşüncelerinizi ona bildireceğim Leydim."

Selina içini çekti ve uşğın gidişini izlerken kapıya yaslandı. Hutchins'i hatırladı. Onun adı buydu. William ona özel mesajlar gönderirken sık sık ondan yararlanıyor gibiydi. Hizmetçi kıyafeti içinde biraz tuhaf görünse de, güvenilir bir adam olduğunu hissedebiliyordu. Aksi takdirde, Majesteleri mesajlarını onun aracılığıyla iletirken bu kadar güven duymazdı.

Hanımının çoğu sabah yaptığı gibi ahıra gitmek yerine eve geri döndüğünü gören Jeanne kaşlarını çatı.

"Başka bir elbise giymenize yardım edeyim mi Leydim?" diye teklif etti.

Selina kayıtsızca başını salladı. "Evet, lütfen. Sanırım bu sabah yatacağım."

Neyse ki Jeanne ona daha fazla soru sormayacak kadar nazikti ama Selina hizmetçisinin gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Jeanne, Selina'nın yumuşak pembe bir günlük elbise giymesine yardım ederken, Selina Jeanne'a güven verici bir gülümseme verdi.

"Ben gayet iyiyim Jeanne. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu."

Jeanne, genç hanımın saçlarını faaliyetlerindeki değişikliğe daha uygun bir şekle sokarken yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Siz iyi olduğunuz sürece, Leydim," diye mırıldandı. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim, Jeanne. Seni daha sonra arayacağım."

Hizmetçi başıyla onayladı ve Selina'yı düşünceleriyle baş başa bırakarak çıktı.

William'a biraz zaman tanınması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa ona balolarda ve operalarda eşlik etmekle, sabah gezintilerinde ve gezinti yerlerinde ona eşlik etmekle oldukça meşguldü... Adamın her an emrinde olmasını bekleyemezdi, değil mi?

Yine de bir şeylerin ters gittiğini hissetmekten kendini alamıyordu... William ona karşı farklı davranıyordu.

Ona biraz zaman ver, diye düşündü kendi kendine, aklını kurcalayan endişeli düşünceleri kararlılıkla bir kenara iterek. Aynı zamanda, başka uygun bir oyalama bulmalıyım. Ne de olsa, o geceden sonra birbirimize kenetlenmemizi bekleyemem.

Ve meşgul olmak için elinden geleni yaptı. Julia ve Mary ile Hyde Park'ta gezintiye çıktı ve sezonun geri kalanındaki balolar için kendisine birkaç elbise daha diktirdi. Tanıdığı diğer genç hanımlarla öğle yemeği yedi ve çay içti, hatta Bayan Dorothy Forsythe'ın piyanoda sergilediği korkunç performansa bile katlandı. Operalara ve müzikallere katıldı ama yine de haftanın büyük bir bölümünde William'ı görmedi.

Bir şeyler fena halde yanlıştı - bunu *hissdebiliyordu*.

Ve sadece o değil, arkadaşları da.

"Bu konuda biraz ağırdan aldığını söyleyebilirim," diye homurdandı Julia, tam bir tirada başlarken kendini yelpazeliyordu. "Sakın bana ağlayarak gittiğini söyleme canım, ne kadar *iğrenç* bir şey bu!"

Selina arkadaşının sözleri karşısında soluk soluğa kalınca Mary çenesini kapalı tutması için kız kardeşine ters ters baktı. "Eminim öyle değildir, Selina," diye arkadaşını rahatlattı. "Majesteleri'nin seninle flört etmeden önce bile nasıl olduğunu biliyorsun..."

"Ah, evet," diye karşılık verdi Julia, sesinde küçümseme damlıyordu, "onun *etrafta* olmaktan ne kadar keyif aldığını hatırlıyor gibiyim - hayır."

"*Julia!*" Mary kız kardeşine tısladı. "Dur artık. Hiç yardımcı olmuyorsun."

Neyse ki bir uşak orada bulunan hanımlara Barrington Dükü'nün geldiğini ve Selina'yla görüşmek istediğini kibarca duyurdu. Özel olarak.

"Gördün mü?" Mary ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "Sonunda yola geldi."

"Tam zamanında," diye mırıldandı kız kardeşi nefesinin altından. "Ben de tam onu buraya sürüklemek üzereydim-"

Selina, en yakın arkadaşının, gelmediği takdirde William'a yapmakla tehdit ettiği şeyin geri kalanını duymadı. Kalbi göğsünde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, bu yüzden sağır olmaktan korkuyordu.

Tam ön kapıda adamın geniş sırtını kendisine doğru döndüğünü gördüğünde, tüm vücudunun üşüdüğünü ve içine kapandığını hissetti ve kaçıp saklanmaktan başka bir şey istemedi.

Ama o *William'dı*, diye hatırlattı kendine. Onu incitecek bir şey yapmazdı, değil mi?

"William..." diye seslendi ona usulca, "seni *günlerdir* görmemiştim. Nasılsın? Sen-"

Arkasını döndü ve yüzündeki ifade kadının tüylerini diken diken etti. Gözleri sanki içlerindeki tüm duygular süzülmüş gibi soğuktu. Dudakları acımasız bir çizgiye bastırılmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu ona sakın bir sesle, söyleyeceklerinden korksa da.

"Bunu özel olarak konuşmayı tercih ederim," diye cevap verdi kısık sesle. "Söyleyeceklerim... *üzücü* olabilir."

"Sıkıntılı mı?" diye yankılandı. Başını salladı ve zayıf bir hareketle dışarıyı işaret etti. "Belki de bahçelerdedir o zaman? Bu saatte orada kimse olmaz."

Başıyla onayladı ve özenle budanmış çalıların arasından ilerlerken onu takip etti. Her adım Selina'nın kafasında yüksek sesle yankılanıyor gibiydi. İçi öylesine üşüyordu ki, ılık öğleden sonra güneş i bile ona nüfuz edemiyordu.

Çardağa ulaştılar ve William ona içeri girmesi için yardım etti. "Bunun için oturmak isteyebilirsin."

"Hayır," dedi sessizce. Adam mesafeli ve kibar olacaksa, o da olabilirdi.
"Ayakta durmayı tercih ederim."

"P e k â l â ." Ses tonu, sanki dünyayı sarsacak bir şey değil de iş meselelerini konuşuyorlarmış gibi soğuktu.

"Flörtümüze bir son vermek istiyorum."

William onunla kısa konuştuğu andan itibaren yüzündeki acıyı açıkça görebiliyordu. Önce şok olmuştu, sonra gözlerinde onu incittiği için kendisine vurmak istemesine neden olan yaygın bir acı vardı.

Tüm vücudu buna isyan ediyordu ama her ne kadar nefret etse de, onu incitmekten nefret etse de, bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Duncan Gillingham'la başa çıkmanın bir yolunu bulana kadar onu amcasından korumanın tek yolu buydu.

"Yani... böyle mi bitiyor?" diye mırıldandı.

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Sadece sessiz kalabildi, yumrukları arkasında sıkılı bir şekilde onun önünde duruyordu.

Tüm bu olanlara kayıtsız kalan biri pozu takınmıştı. Sanki onun için onun kadar önemli değilmiş gibi.

Öyle olması dışında.

Onun güzel yüz hatlarında açıkça görülen acıya bakan William, bu acının sebebi olduğu için kendine zarar verme isteğini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Onu korumaya yemin etmişti ama yine de onu incitmişti -bu onu güvende tutmak için olsa bile.

"Pekala, o zaman."

Omurgasını dikleştirip çenesini meydan okurcasına kaldıran kadına baktı. Hükümdar gibi görünüyordu, tebaasına bakan bir kraliçe gibi. Ancak zümrüt rengi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Gururunun, onun huzurunda gözyaşı dökmesine izin vermeyeceğini biliyordu ve bundan memnundu.

Hiç kimse için gözyaşı dökmek zorunda kalmamalıydı, *en* azından onun için.

"Tüm söyleyecekleriniz buysa, Majesteleri, o zaman... kabul ediyorum. Gidebilirsiniz." Başıyla az önce geçtikleri yolu işaret etti. "Sizi kapıya kadar geçirmeyeceğim. Umarım anlayışla karşılırsınız."

Kız onun yanından hızla geçerek patikadan aşağıya doğru koşuyordu ve adam kızın kendini zorlukla toparladığını *biliyordu*.

William gözlerini kapadı ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı, güneş ışığını teninde hissetti ama getirdiği sıcaklığı hissetmedi. Hissettiği tek şey soğuktu. *İçi boş.*

Yaptığı şey yüzünden Selina'nın kendisinden nefret edeceğini biliyordu. Bu, onun güvenliğini sağlamak için yapmaya razı olduğu bir fedakârlıktı.

Onun için kalbini söküp atacak ve varlığını paramparça edecekti.

Selina, gözyaşları yanaklarından sıcak bir şekilde süzülürken kapıya doğru çılgınca bir koşu yaptı. Kalbi bahçede milyonlarca parçaya ayrılmıştı ve onu bir daha asla bir araya getiremeyeceğini biliyordu.

William Gillingham onun kalbini kırmıştı, hem de hiç pişmanlık duymadan.

Belki de her şeyin bu şekilde sona ereceğini bilmeliydi. Onun baştan aşağı bir haydut olacağını bilmeliydi.

Onun masumiyetini almıştı ve şimdi ondan başka bir şey istemiyordu.

Tüm bunlar bir yalandan başka bir şey değil miydi? Bir çeşit çarpık oyun mu?

Buna inanamadı. Buna inanmak istemedi.

Onu duymuş, onun gözlerinden kırılganlığını görmüştü. Bazıları gerçek olmalıydı.

Oysa birkaç dakika önce bahçede ondan hiçbir iz kalmamıştı.

Gözyaşları gözlerini kör etmişti, aceleyle ön kapıdan geçti. Julia ve Mary'nin hâlâ çay içmekte olduğu salona geri dönemezdi. Arkadaşlarının onu bu halde görmesine izin veremezdi. *Kimsenin* onu bu halde görmesine izin veremezdi.

O kadar dalgındı ki, az önce eve giren tanıdık figürü, ona çarpana kadar hiç görmedi.

"Oof! Ne-"

O sevgili, tanıdık ses bir dizi küfür savurarak başını kaldırmasına neden oldu. Andrew'un kendisine baktığını görünce nefesi kesildi. Sevgili kardeşinin yüzündeki muzip gülümsemenin bir öfke ifadesine dönüşmesini izledi.

"Ne oluyor be!?" diye patladı. "Sana ne oldu böyle, Selina?"

Ve sonra, Trowbridge Malikanesi'nde kıyamet koptu.

BÖLÜM 3 1

“Y ou piç!”

Çenesine bir yumruk indiğinde William kafasını kaldırıp bakmadı bile. Etrafindakilerden şaşkınlık ve dehşet dolu haykırışlar yükselirken kafasını yana çevirdi. Sanki az önce yumruk yememiş gibi sessizce elindeki kartları yere bıraktı ve duygusuz bakışlarını saldırgana yöneltti.

Andrew karşısında duruyordu ve kesinlikle öfkeliydi. Genç Kont gözle görülür bir öfkeyle titriyordu, elleri her an en yakın arkadaşına yeni bir yaylım ateşi açacakmış gibi hâlâ iki yanında yumruk halindeydi. Gözleri - Selina'nın sahip olduğu aynı yeşil gözler- her zamanki gibi neşeyle dans etmiyordu ama şimdi öfkeyle parlıyordu.

Andrew'un öfkelenmeye hakkı vardı ve William onun öfkesinin her zerresini hak ediyordu.

William sakın bir şekilde mendilini çıkardı ve ağızının kenarından aşağıya inmeyi başaran kan damlasını sildi. Bir fiske vurdu

bakışlarını en iyi arkadaşına çevirdi.

"Bunu dışarıda halledelim mi?" diye sordu ona.

"Hayır," diye ısırdı Andrew. "Bunu *burada* halledeceğiz."

Bu sözler üzerine, seçkin beyefendiler kulübünün müdürünün korkudan beti benzi attı. Bir Kont ile Dük'ün arasına baktı, bir de arkasına. Her ikisi de kulübün son derece değerli müşterileriydi ama kulübün kutsal salonlarında kavga ediyor olmaları... İyi yönetici muhtemelen böylesine alışılmadık ama üzücü bir olayla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

"Beyler, lütfen," diyerek iki adamı da yatıştırmaya çalıştı. "İtibarınızı düşünün! Şiddetin ne yeri ne de zamanı!"

Her iki adam da ona sadece fikirleri hakkında ne düşündüklerini ifade eden bir bakış attılar - ki bu *hiçbir şey* ifade etmiyordu.

Ne de olsa bunlar Barrington Dükü ve Rowley Kontu'ydu - şehrin en iyi beyefendilerinden ikisi ve tüm Londra'nın en gözde bekârları.

Her ikisi de, aralarındaki anlaşmazlıkları kulüpte kavga ederek çözmek istemeleri halinde, uğrayacakları her türlü zararı karşılayabilecek durumdaydı.

Müdür iç çekti ve yenilgiyle geri adım attı. "Her neyse, lütfen mobilyalara dokunmamaya çalışın," diye zayıf bir pazarlık yaptı.

Rowley Kontu ona soğuk bir şekilde sırtarak, "Deneyeceğiz," dedi. "Ancak hiçbir söz vermiyoruz."

William sadece soğuk bir şekilde başını salladı.

"O zaman size özel bir oda ayarlayabilirim belki?" diye teklif etti müdür. Onları çok daha az mobilyanın olduğu özel bir odaya yerleştirirse, bu ikilinin vermeye hevesli olduğu zararı kontrol edebilirdi.

"Pekâlâ," dedi yenilgiyle. "Majesteleri, Lord Rowley... lütfen beni Yeşil Oda'ya kadar takip edin."

En iyi ihtimalle, bu gösteriden küçük bir kâr elde edebilirdi, zira bir grup beyefendi ortalığın nasıl karıştığını görmek için toplanmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra, iki asilzade arasında bahis oynuyor olacaktı.

Lord Rowley üzerine bahse girmişti; adam dünyanın sonunu getirecekmiş gibi görünüyordu.

Yeşil Oda'nın içinde Andrew en iyi arkadaşına ihtiyatla baktı. William'ın Old Bond Street'te Centilmen Morris tarafından eğitildiğini çok iyi biliyordu ve adam muhtemelen en iyi arkadaşını bile dövecek kadar acımasızdı. En küçük bir hakaretin bile bir şekilde cezalandırılmadan geçip gitmesine izin verecek biri değildi.

Ancak William, daha önce yaptığı numaradan sonra bile Andrew'a karşılık vermek için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

"Bu da ne, Barrington!?" diye tükürdü diğer adama. "Kız kardeşimi özellikle *sana* emanet ettim ve döndüğümde onu sadece kalbi kırık değil, aynı zamanda *senin* yüzünden kalbi kırık buldum. Kadınlarla olan geçmişini biliyordum ama ellerini Selina'dan uzak tutacak kadar terbiyeli ve sağduyulu olacağını düşünmüştüm!"

William'ın hafifçe irkildiğini fark etti; adamdan alabildiği tek tepki buydu. Beklediği de bu değildi zaten. Dostlukları boyunca Dük'ün isterse taş kalpli bir piç olabileceğini biliyordu.

"Kız kardeşim!" diye tısladı, sesine hayal kırıklığı sızıyordu. "*Kendi lanet olası kız kardeşim!*"

Selina kendini olgun ve bağımsız biri olarak görmekten hoşlanıyor olabilirdi ama Tanrı biliyordu ki o masumdu, hem de fazlasıyla *iyi* bir masum. O zaman bile, ayrılmadan önce, onu zar zor tahammül edebildiği bir adamın bakımına bırakmanın kendi adına dahice bir hareket olduğunu düşünmüş, ikisi arasında artan bir kızgınlıktan başka bir şey olmayacağını düşünmüştü.

Daha fazla yanılmış olamazdı ve bunun kanıtı şimdi Trowbridge Malikanesi'nde gözyaşı birikintisine dönüşmüş haldeydi. Gerçek bir kalbi kırık karmaşa.

Her ne kadar bunun için William'a vurmak istese de, kendisinin de bu işte parmağı olduğunu biliyordu. Selina'yı en iyi arkadaşıyla bırakmamalıydı.

"Sen anlamazsın."

Andrew başını kaldırdığında William'ın duygusuz bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinin *ölü* gibi baktığı bile söylenebilirdi, içindeki tüm ışık gitmişti. Dük'ün acımasız ve kurnaz olduğunu biliyordu ama en yakın arkadaşında hiç bu kadar elle tutulur bir boşluk görmemişti.

Belki de tüm bu olanlar yüzünden acı çeken tek kişi Selina olmayabilir, diye düşündü aniden. William'ın kendisi de cehennemin dört katına sürüklenmiş gibi görünüyordu.

"O zaman anlamamı sağla," diye tükürdü.

William hiçbir şey söylemedi ve Andrew gerçeği öğrenene kadar en iyi arkadaşını hırpalama dürtüsüne direndi. Onunla Selina arasında bir şeyler olmalıydı -her ikisi de inatla bu konuda bir şey söylemeyi reddetse de Andrew başka türlüüne inanmazdı, inanamazdı.

"Geri dön Rowley," diye cevap verdi soğuk bir sesle. "Evine dön ve sevgili kız kardeşine şaperonluk yap. Bu zaten senin rolün olmalıydı, benim değil."

Andrew yumruğunu sıktı. "Ne kadar güzel. Şimdi ellerini bu işten temizleyeceksin."

"O hiçbir zaman benim olmadı."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum Barrington," diye tükürdü Andrew, "ama sen tahmin ettiğimden de katı kalpli bir piçmişsin." Bir zamanlar en iyi arkadaşı olarak gördüğü adama elini salladı. "Bir daha kapımızın önünü karartma. Seninle birlikte dışarı atmadan önce Rowley House'dan o lanet eşyalarını alabilirsin."

"Gerek yok," diye yanıtladı William duygusuz bir ses tonuyla. "Nasıl uygun görüyorsanız öyle atın. Her iki durumda da, benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Andrew bu noktada William'dan hiçbir şey öğrenemeyeceğini biliyordu. Kulüpten çıkarken, içeri girdiğinde olduğundan daha da şaşkın hissediyordu.

William bir zamanlar en iyi arkadaşı olan Andrew'un Yeşil Oda'dan ayrılışını soğukkanlılıkla izledi. Andrew onun en eski dostuydu - para ödemesine ya da nüfuzunu kullanmasına gerek olmadığını iddia edebileceği çok az kişiden biriydi - ve Selina gibi o da gitmişti.

Andrew'un kız kardeşini incittiği için kendisini asla affetmeyeceğini biliyordu. Yaptığı şey, arkadaşlıklarının uzun geçmişindeki en affedilmez şeydi. Andrew küçük kız kardeşini bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu.

Bir bakıma bu rahatlatıcıydı. En azından Andrew Selina'ya destek olmak için geri dönmüştü. William onu olabilecek en kötü şekilde incittikten sonra... sonra yalnız kalmak zorunda kalmayacaktı.

"Majesteleri mi? Ekselansları-oh, Tanrıya şükür!" Kulübün müdürü, Yeşil Oda'nın mobilyalarına büyük ölçüde dokunulmamış olduğunu görünce rahatlamış bir gülümsemeye boğuldu. Hiç şüphesiz, adam onların kulübün en seçkin odalarından birini tamamen çöpe atmalarını bekliyordu.

Yine de adamı çok daha mutlu etmek üzereydi.

William yakındaki bir tüy kalemi aldı ve sevinçli müdüre vermeden önce cömert bir banka taslağı yazmaya başladı. "Bunun duyulmamasını sağla."

"Majesteleri," adam komik bir şekilde gözlerini kırptırdı, "ama dışarıda bir sürü misafir var!"

Gerçekten de Andrew haklı bir öfkeyle içeri daldığında kulüpte oldukça yoğun bir gece yaşanmıştı. Kendilerini Yeşil Oda'ya kilitlediklerinde muhtemelen çoğu kulaklarını kapıya dayamıştı. Aslında, arbede haberi muhtemelen Londra'nın yarısına kadar yayılmıştı.

Sabah olduğunda tüm Ton'un bundan haberi olacaktı.

William kendi kendine sırtıttı. Haberin daha hızlı yayılmasına yardımcı olabilecek bir şey varsa, o da tam tersini yapmak ve onu kontrol altına almaya çalışmaktı. Meseleyi gizli tutması için müdüre saçma sapan bir miktar para verirken yapmak istediği de buydu.

Rowley Kontu'yla aralarının Leydi Selina Walford yüzünden bozulduğu söylentisi yayıldığında, bir sürü spekülasyon çıkacaktı.

Spekülasyonlar Selina'ya daha büyük bir koruma sağlayacaktır.

Çok üzgünüm, güneş ışını, ona söylemek istedi. Çok üzgünüm.

Ancak özürleri ona asla ulaşmayacaktı; ta ki Duncan'a karşı, adamı parmaklıklar ardına göndermek için ihtiyaç duyduğu kanıtları toplayana kadar. Sonsuza dek.

Amcasının çalışma odasındaki mektuplar sadece bir yere kadar gidebilirdi. Duncan onları O'Malley'nin kendisine komplo kurmak için gönderdiğini kolayca iddia edebilirdi. Hatta adamı kendisinden para sızdırmaya çalışmakla suçlayabilirdi.

William'ın iddialarını desteklemek için O'Malley'nin konuşmasına ihtiyacı vardı. Duncan'la yazışmalarının kanıtlarını saklasaydı, bu daha da iyi olurdu...

Konuyla ilgili biraz daha bilgi almak umuduyla içeri giren şık giyimli beyefendilerin şaşkın bakışları arasında dışarı çıkarken yumruklarını sıktı. İşgüzarlardı hepsi de, kolektif zihinlerinde önemli bir düşünce yoktu.

Kendisini bekleyen arabasına atladı ve uşağına Hutchins'i konağındaki çalışma odasına çağırmasını söyledi. William'ın bildiklerini öğrenmeden önce Duncan'ın işini bitirecekti ve William şimdiden adamlarını istediği sonuçları elde etmek için iki kat daha fazla çalıştırıyordu. Yakında amcasını avucunun içine alacak ve ailesinin cinayetini ona ödetecekti.

Her şey istediğinden çok daha uzun sürüyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde çalışma odasında Hutchins ona daha fazla kanıt elde ettiklerini söyledi. Görünüşe göre, O'Malley sonunda konuşmaya ve suçlarını itiraf etmeye ve arkasındaki beyne dair tanıklık etmeye istekliydi. Yine de reddedilemez bir kanıtı ihtiyaçları vardı - Duncan'ın asla içinden çıkamayacağı bir şey.

"Lord Gillingham çok tedbirli bir adam olduğunu kanıtlıyor, Majesteleri," dedi Hutchins üzgün bir ses tonuyla. "İzlerini temizlemeyi başardı, bu yüzden hiçbir yazışma ona kadar takip edilemedi."

William kâğıt ağırlığı elinde evirip çevirirken gözlerini kıstı. Yaşlı lordun ne kadar kurnaz olabileceğini herkes gibi o da biliyordu. Eğer öyle olmasaydı, kardeşinin ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığına herkesi inandırmayı asla başaramazdı.

"Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordu soğuk bir şekilde.

Yaralı adam dudaklarını acımasız bir çizgiye bastırdı. "Bir hafta. En fazla bir gece, Majesteleri."

William kaşlarını çattı. "Bu çok uzun bir süre."

Hutchins işverenin hoşnutsuzluğu karşısında başını eğmekle yetindi. "Adamlar bunun üzerinde iki kat daha fazla çalışıyor, Majesteleri."

Başıyla onayladı. Bunlar emrindeki en iyi adamlardı. Onları daha fazla çalıştıramazdı, yoksa kendi planlarını tehlikeye atabilirdi. Daha fazla adam da *işe alamazdı* -güvenilir olup olmadıklarını kim bilebilirdi ki?

Yıllardır yetiştirdiği adamlarına güvenmek zorundaydı. Başlarında Hutchins varken, bunu bir hafta içinde başaracaklarından emindi.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Size sekiz gün veriyorum." Bu onun için oldukça cömert bir davranıştı. "Ve *hiçbir şeyden* kaçınmadığınızdan emin olun - *para* asla sorun olmaz."

Ailesinin cinayetlerinin intikamını almak için büyük bir servet biriktirmişti. Görünüşe göre amcası da aynı servete göz dikmişti. İlerleyen William, amcasının tek bir şiline bile dokunamayacağına yemin etti.

Duncan, William birkaç gün önce ona en sevdiği purolardan bir kutu verdiği için minnettar olmalıydı. Bu tür şeyler pahalıya mal oluyordu ve yakında artık hiçbir paraya erişimi olmadığını öğrenecekti.

Anlaşıldığı üzere, çok uzun süre beklemesi gerekmemişti. Amcasının tüm İngiltere'deki hesaplarını gizlice dondurduktan üç gün sonra Andrew, siyah saçları darmadağınık, gözleri korkudan kocaman olmuş bir halde aceleyle konağına geldi.

William en iyi arkadaşını görünce hemen ayağa kalktı, kalbi göğsüne gömüldü. "Selina?" diye sordu ona acilen.

Arkadaşı başını salladı ve William'ın içini soğuk bir korku kapladı.

"Kaçırıldılar -Selina ve Julia," diye açıkladı Andrew nefes nefese. "Bugün erken saatlerde gezintiye çıkmışlar ama eve dönerken arabaları yolda kalmış."

William yumruklarını iki yanında sıktı. GörünüŖe göre Duncan onun planlarını çoktan öğrenmiŖ ve ilk hamleyi yapmıŖtı; bu da onu biraz dezavantajlı duruma düşürecek bir Ŗeydi. Sabırsızlığın kimseye yararı dokunmazdı.

Ancak Duncan artık Julia ve Selina'yı da iğrenç pençelerine almıŖtı. *Selina.*

Tüm titiz hazırlıklarına rağmen, yine de onun tehlikeli işlerinin içine sürüklenmiŖti.

"Onları kimin aldığını biliyorum," dedi usulca. "Duncan Gillingham. Amcam."

Andrew başını salladı. "Yetkilileri çağıracağım."

"O kadar çabuk değil," dedi sertçe. "Eğer yetkilileri ararsanız, bu her iki bayanı da daha büyük bir tehlikeye sokar. Amcamın hâlâ onlarla bağlantısı olduğundan hiç şüphem yok. Eğer onu uyarırsak, onlara zarar verebilir."

Selina'nın amcasının elinden zarar görme ihtimali William'ın hasta olma isteğı uyandırdı.

Rowley Kontu onun sözleri karşısında soldu. "O zaman ne yapmamız gerekiyor? Kendimiz içeri dalıp en iyisini mi umacağız?"

"Bir bakıma evet." Hızla hareket etti, pelerinini giydi ve bir tabancayı gizlice giysisinin içine soktu.

Bütün bunlara kendisi son verecekti. Duncan onunla son kez karşı karşıya gelmişti.

BÖLÜM 32

T Üç yıl önce Lord Duncan Gillingham, Londra'nın hemen dışında mütevazı bir av köşkü satın almıştı.

Atış oyununu çok önemsiyordu. Adam berbat bir nişancıydı ve üç adım ötedeki bir duvarı bile vuramazdı.

O zamanlar William, amcasının buraya sadece bir tür tatil evi, şehrin koşuşturmacasının dışında bir soluklanma yeri olarak yatırım yaptığını düşünmüştü. Burayı Barrington malikânesinden kurnazca aşırıldığı parayla ve kimseye pek bir şey söylemeden satın almış olması biraz garipti. Muhtemelen kendi yeğeninin bu özel yatırımı fark ettiğini düşünmüyordu.

Ama Duncan biraz daha dikkat etseydi, William'ın küçük ya da büyük fark etmeksizin tüm varlıklarını titizlikle takip etme eğiliminde olduğunu ve bu varlığın da onun gözünden kaçmadığını bilirdi. Bu onun kayıtsızlığından ya da cömertliğinden kaynaklanıyor olabilirdi, ama her iki durumda da, kulübeyle ilgili bir yaygara koparmadı.

Duncan biraz daha dikkat etseydi, William'ın nadiren *bir* şey unuttuğunu da fark ederdi.

Söz konusu pansiyona gecenin bir yarısı, koyu renkli bir pelerinle, tabancasını kemerine sokmuş bir şekilde geldi.

Andrew'dan Selina ve Julia'nın kimliği belirsiz kişiler tarafından kaçırıldığını duyduktan sonra, amcasının kadınları götüreceğini düşündüğü ilk yer burasıydı. Ne de olsa burası saklanmak için mükemmel bir yerdi ve uzakta başka bir çiftlik evi yoktu.

William içeridekileri gelişinden haberdar etmemek için atını kısa bir mesafe uzağa bağlamıştı. Av kulübesine gitmeden önce Andrew'a Hutchins'le temasa geçmesi talimatını vermişti; amcasıyla yüzleşmek ve Selina'yı onun pençesinden kurtarmak istiyorsa acımasız yardımcısının yardımına ihtiyacı olacaktı.

Rowley ilk başta kararlı davranmış, av köşküne saldırırken William'a eşlik etmekte ısrar etmişti ama William arkadaşını önce Hutchins'le temasa geçmenin daha akıllıca olacağına ikna etmeyi başarmıştı.

Ön kapıyı açık buldu ve kanını donduran bir manzarayla karşılaşmak için rahatça kulübeye girdi; odanın ortasında iki sandalyeye bağlanmış ve ağızları tıkanmış Selina ve Julia duruyordu. Kadınların yüzlerinde gözyaşı lekeleri vardı ve Julia'nın yanağına aldığı bir darbenin izlerini taşıdığı görülüyordu. Oluşan morluk, kızıl saçlı kadının solgun teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

"Ah! Sevgili yeğenim-ne güzel bir sürpriz!" Lord Gillingham neşeyle seslendi. "Gördüğünüz gibi," dedi sadist bir sırıtişla iki bayana bakarak, "Leydi Selina ve arkadaşını akşam yemeğine davet etme cüretini gösterdim. Ne de olsa, bu kadar aşık olduğunuz bu kadını kendi gözlerimle görmeliydim!"

Son kısım ağır bir küçümseme dozuyla söylendi.

William sadece omuz silkti ve amcasına bir kaşını kaldırdı. "Aşık mı?" diye alay etti. "Beni güldürme."

Selina'nın gözlerindeki acı parıltısı onu yaralamıştı ama bunu belli etmeyi göze alamazdı. Eğer amcası ona ne kadar değer verdiğini anlarsa, sırf ona eziyet etmek için onu vurabilirdi. Belki de Humboldt'un yapmasına izin verirdi - hödük amcasından daha iyi bir nişancıydı zaten.

"Sizi burada bulduğuma şaşırdığımı söylemeliyim," diye alay etti Lord Gillingham. "Burayı pek bilen yok."

William ona soğuk bir şekilde gülümsedi. "Hadi ama, amca. Benim paramla satın aldığın bir şeyi benden saklamanın zor olacağını biliyorsun -başka bir isim kullansan bile."

"Akıllı çocuk," diye alay etti amcası, "ama arkadaşlarını yanında getirecek kadar akıllı değilsin."

"Onlara neden ihtiyacım olsun ki?" diye omuz silkti. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, buraya sadece benim için nazıkçe seçtiğiniz mülkü kontrol etmeye geldim."

"Sizin için mi seçildi?" Lord Gillingham böğürdü. "Belki de bir mezar yeri olarak!"

Bu kez, içinden taşan öfkeyi gizleyemedi. Amcası karanlık ve kötü niyetli kalbini yirmi yıldan uzun bir süredir gizlemişti. Maskesinin düşmesi ve gerçek yüzünü göstermesi an meselesiydi.

"Mezar yeri mi dediniz?" William yumuşak bir sesle, alçak ve tehlikeli bir sesle konuştu. "Annemle babam için seçtiğin gibi mi?"

Amcası manidar bir şekilde gülümsedi. "Masamı karıştıranın, kâğıtları karıştıranın ve seni ilgilendirmeyen yerlere burnunu sokanın sen olduğunu anladım. Tıpkı aptal baban gibi!"

"Burnunu ait olmadığı yere sokanın *sen* olduğunu düşünürdüm," diye cevap verdi William buz gibi. "Annem babamla evlendikten sonra bile onu arzuladın. Annem sana sayısız kez uzak durmanı söyledikten sonra bile."

"Beni reddetmeye hakkı yoktu!" Lord Gillingham kükredi. "*Ben olmasaydım* o bir hiç olacaktı. Babanla asla görüşemeyecekken onu babanla *ben* tanıştırdım. Peki o nankör herif ne yaptı? Beni bir Dük ile takas etti!"

"Sana acıyorum," dedi William ona soğuk bir sesle. "Bir kadını seni sevmesi için manipüle etmeye çalıştın ve gerçekten sevdiği, oyunlarla aklını çelmeye çalışmayan birini bulduğunda, öfkelenip onu ve ailesini öldürttün. Sadece-" amcasına hınzırca bir sırıtış fırlattı "-bunu bile başaramadın."

Duncan tüm ailesinin ölmesini istemişti, William'ın ölmesini istemişti. Ama sonunda, hafife aldığı kadın, amcasının tuttuğu adamlar onu bulup öldürmeden önce William'ı gardırobunda saklayarak planlarını bozmayı başarmıştı.

Amcasının bu gece pişman olacağı bir hata yaptığından emin olacaktı.

"Fırsatım varken seni öldürmeliydim!" Lord Gillingham tükürdü. "Ama önce-" başını iki bayana doğru çevirdi "-sanırım seni kendim öldürmeden önce sevdiğin kadının ölümünü izlemene izin vereceğim!"

"Aşk mı?" William alay etti. "Sen her zaman tiyatroyu seven biriydin, amca. Senin yaşında bunun yakışksız olduğunu sana hiç söylemedim mi?"

"Yalancı, yalancı," diye bağırdı yaşlı lord şarkı söyler gibi bir sesle. Her geçen an daha da deliye benziyordu; Selina'nın hayatını ellerinde tutan tehlikeli bir deliye. "Ona nasıl baktığını gördüm. Bunu sana söylemiştim, hatırladın mı? Tıpkı aptal babanın annene baktığı gibi. Peki şimdi neredeler? Öldüler ve gömüldüler!"

"İşte yine bir hata daha yapıyorsun," diye dramatik bir şekilde içini çekti William. "Leydi Selina benim için hiçbir şey ifade etmiyor, arkadaşı daha da az. O sadece dikkat dağıtıcı bir şeydi, hem de çok hoş bir şey. Çok da faydalıydı. O çok sevdiğin Leydi Stafford'dan kurtulmama yardım etti."

Selina'nın gözlerindeki çıplak acı, onu bu kadar açık bir şekilde incitmeye cüret ettiği için kendini öldürmek istemesine neden oldu. Ama eğer ona karşı gerçek hisleri hakkında yalan söylemeseydi,

Duncan, Humboldt'a hiç düşünmeden onu vurdururdu.

"Dikkat dağıtıcı, ha?"

"İstersen ona sorabilirsin," diye omuz silkti amcasına. "Onu son birkaç gündür görmedim. Bir kadınla çok uzun süre kalmamaya meyilli olduğumu biliyorsun."

Amcasının bocaladığını, Selina'dan ona ve tekrar geriye baktığını gördü. Ayrıca göz ucuyla Andrew'un arkadan gizlice yaklaştığını gördü. En iyi arkadaşı tabancasını hazır tutuyordu. William gözlerini kurnazca hâlâ sandalyelerine bağlı olan iki kadına doğru kaydırdı; öncelikli olan onlardı.

Humboldt ve amcasıyla ilgilenecekti.

Neyse ki Andrew, Leydi Julia Lewis'in önüne atılmadan hemen önce sessiz bir baş hareketiyle işaretini onayladı.

William tek kelime bile etmeden pelerininin altından tabancasını hızla çıkardı ve Humboldt'u göğsünden vurarak öldürdü. Hantal uşak sendeleyerek geri çekildi, ölüyor olmasaydı yüzündeki şaşkınlık ifadesi neredeyse komik olacaktı. Göğsünü tuttu, silahı yanına düştü, sonra o da kıpırdamadan yere yığıldı.

ld.

William, Andrew'a "Çıkar şunları buradan!" diye kükrediğinde amcası sendeleyerek geri çekildi.

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi en yakın arkadaşı.

Ama William sadece kendisinden uzaklaşmaya başlayan amcasına baktı, gözleri dehşetle açılmıştı. William tabancasını geri soktu ve bir bıçak çıkardı. Önündeki manzaraya soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Halletmem gereken işler var," dedi usulca.

Bu gece her şeyi bitirecekti.

Selina av kulübesinin içinden gelen kan dondurucu bir çığlık duydu. Arkasına döndü, orada olmadığını bildiği halde William'ı arkalarında görmeyi umuyordu.

"Selina!" diye ısrar etti ağabeyi. "Tanrı aşkına, arkana bakma! İlerlemeye devam et!"

Elinin sıkıca sıkıldığını hissetti ve başını kaldırıp baktığında, mavi gözleri dehşetten kocaman olmuş Julia'yı gördü. En yakın arkadaşı ilk kez Andrew'la tartışmadı ve sözünü sakınmadan, ısrarla Selina'yı binadan uzaklaştırmaya başladı.

Sonunda tökezleyerek kapıdan çıkmayı başardılar, soğuk gece havası kızın yanaklarını ısıırıyordu. Andrew paltosunu onun üzerine attı ve Julia'yı da yanına çekerek birbirlerine sokuldular.

"William... o...?" Sözünü bitirmeye cesaret edemedi. Onu gerçekten sormaya cesaret edemedi.

Onu tanıdığını, ruhunu bildiğini sanmıştı. *Kalbini*.

Pek çok açıdan yanılmıştı. Bu gece gördüğü adam, aşık olduğu adama hiç benzemiyordu.

Ona *bir* oyalama demişti ve acısı yeniden içine işledi.

"Ona bir şey olmayacak," diye cevap verdi Andrew acımasızca. "O pi i öldürmek için çok şey gerekir."

Selina bunu duymanın rahatlatıcı olması gerektiğini düşündü. Az önce kalbini parçalamış ve üzerinde tepinmiş olsa bile, yine de onun için endişeleniyor, her zamanki saf kalbine lanet ediyordu.

Sonraki birkaç dakika Selina için bir bulanıklık içinde geçti. Nal seslerinin yaklaştığını belli belirsiz duydu, sıradan bir arabanın yaklaştığını gördü. Arkadan bir uşak atladı ve William'ın mesajlarını ona iletmesi için sık sık gönderdiği aynı yaralı adamı gördüğünde gülmek ve ağlamak istedi. Adının Hutchins olduğunu söylemişti.

"Majesteleri mi?" diye sordu Andrew kaba bir tavırla.

"Hâlâ kulübenin içinde," diye cevap verdi kardeşi başını hafifçe eğerek, "Lord Gillingham'la birlikte."

Hutchins başıyla onayladı ve arabanın kapısını açtı. "Hanımlarım, lütfen içeri girin, orası çok daha sıcaktır."

Selina bir daha ne o arabaya ne de William'a ait herhangi bir şeye yaklaşmak istememişti ama Julia elini çekmiş, kocaman gözlerle ona yalvarıyordu.

"En azından Ekselanslarını bekleyebilir miyiz?" diye sordu. Kardeşine döndü. "Sadece iyi olup olmadığını görmek için..."

Bir an için Andrew'un reddedeceğinden korktu. Arabacıya acele Londra'ya dönmelerini söyleyeceğinden korktu. Ama sonra başıyla onayladı ve Selina rahat bir nefes alarak arabanın döşemeli iç kısmına yaslandı.

Julia ile birlikte Hyde Park'a gezintiye çıktıklarında, ikisi de günün geri kalanının böyle geçeceğini hiç düşünmemişti. Eve dönerken arabaları yolda kalmış, hizmetçileri ve yoldaşları bayıltılmıştı. Her ikisi de Lord Gillingham'ın Humboldt dediği o iri yarı adam tarafından sürüklenerek dışarı çıkarılmıştı.

Yaşlı lordu gördüğünde ilk başta onu tanıyamamıştı. Ancak William'ın aniden gelmesinden sonra kafasında bulmacanın parçalarını birleştirmeye başlamıştı; amcası onu William'dan intikam almak için kaçırmıştı.

Julia da götürülmüştü, çünkü Humboldt hangisinin Leydi Selina olduğundan tam olarak emin değildi. Lord Gillingham'ın uşağı tüm cüssesine ve fiziksel gücüne rağmen pek de zeki birine benzemiyordu.

Birkaç dakika sonra William'ın Hutchins'le birlikte arabalarına doğru yürüdüğünü gördü. Bu manzara karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. *O güvendeydi!*

Ancak, sonunda onu net bir şekilde görebileceği kadar yaklaştığında ilk rahatlaması yerini hemen dehşete bıraktı. Boğuk bir çığlık atarak elini ağzına götürdü çünkü adam *kanlar* içindeydi.

"Selina?"

Kendisine ciddiyetle bakan Julia'ya döndü. "Hâlâ onunla konuşmak istiyor musun?" diye sordu en yakın arkadaşı.

Başını iki yana salladı. Artık konuşmaya gerek yoktu. Görmesi gereken her şeyi görmüş, bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti.

Andrew başını arabanın içine soktu. "Barrington gayet iyi görünüyor," dedi onlara. "Lord Gillingham'ın şehirden emekli olmak için bu av köşkünü birkaç yıl önce satın aldığını söyledi. Ayrıca her şeyle ilgilendiğini ve hiçbir konuda endişelenmenize gerek olmadığını söyledi."

William'ın böyle bir şey söylemesi ne kadar da hoş.

"Oh," diye mırıldandı Selina. Yüz ifadesinden söylediği tek bir kelimeye bile inanmadığı anlaşılıyordu.

Yine de ağabeyi kararlılığını sürdürdü. "O da böyle söyledi."

Dudaklarını büzdü. "Pekâlâ," dedi sessizce, "gidelim artık."

Andrew başıyla onayladı ve Julia'nın yanına oturmadan önce arabacıya Londra'daki Trowbridge Malikânesi'ne geri dönmesini söyledi. Kızıl saçlı kız ona endişeyle baktı, sonra da kurnazca ona doğru eğildi. Ağabeyi ilk kez bir şey söylemedi ya da her zaman yaptığı gibi onu itmedi.

Selina asla arkasına bakmadı. Eğer bakarsa kalbinin yeniden kırılacağından korkuyordu ve buna tekrar katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

BÖLÜM 33

News . ve ÖLÜM . Lordum Duncan
Gillingham ve Olayı çevreleyen koşullar büyük bir
skandala dönüştü.

O meşum günden iki gün sonra bile. William yetkililere olanları açıklamakta çok zorlanmıştı ama Selina, Andrew ve Julia'nın verdikleri ifadeler ve amcası ile önceki Barrington Dükü'nü öldürmek için tuttuğu adamlar arasındaki yazışmaların fiziksel kanıtlarıyla birlikte, en ufak bir kavrayışı olan herkes için William'ın sadece genç hanımları kurtarmaya ve korumaya çalıştığı açıktı.

Bu bilgi birçok genç kızı kendinden geçirmişti. William onlara en ufak bir ilgi bile gösteremeyecek kadar meşgul olmasaydı, anneleri artan bir şevkle onun konağının kapısına doğru yol alırlardı.

Ama her ne kadar Trowbridge Malikânesi'ne koşmak istese de, hâlâ halledilmesi gereken pek çok mesele vardı. Amcasının ölmüş olması ve yirmi yıldan uzun bir süre sonra nihayet intikamını almış olması her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyordu. Duncan ölümüyle birlikte ardında şüpheli ve şaibeli işlemler bırakmıştı ve bunlarla uğraşmak William'ın hayal ettiğinden çok daha büyük bir baş ağrısına neden oluyordu.

Bir de ailesinin ölümünden sonra uzun süre ihmal ettiği Barrington Malikânesi'ne dönüş meselesi vardı. Duncan'ın ölümüyle birlikte bunu daha fazla görmezden gelemeyeceğini biliyordu. Üstelik burası onun düklük koltuğuydu; amcasının hayaletinin, ailesinin ona bıraktığı mirası mahvetmesine izin veremezdi.

Sonunda Barrington Malikânesi'nin hayaletleri huzura kavuşacaktı.

Yine de William, Selina'ya sayısız mektup gönderdi - tabii ki hepsi Hutchins aracılığıyla -Ama Andrew hepsini geri çevirmişti. Selina'ya ulaşmayı başaranlar da hızla reddedildi.

Trowbridge Malikânesi'ne yaklaşacak cesareti toplamasının iki hafta sürmesi şaşırtıcı değildi. Selina'dan özür dilemesi, tüm bunların -ona zarar vermesinin- onu amcasından korumak için olduğunu anlamasını sağlaması gerekiyordu.

Ama en çok da onu görmek istiyordu. Onun yumuşak ısıltısının tadını bir kez daha çıkarmak.

Trowbridge Malikânesi'nin kapısını çalmak için elini kaldırdı, diğer elinde bir buket sarı lale tutuyordu. Suratına inen bir yumrukla karşılaşınca şaşırdı. Sendeleyerek geri çekildi ve nefesinin altında küfretti.

"Bu da ne-" diye mırıldandı çenesini ovuşturarak. Belli ki kapıda tereddüt ettiğini görmüş ve ona bir kanca atmadan önce olabildiğince sabırla beklemeye karar vermiş olan Andrew'a dik dik baktı.

En iyi arkadaşı elini sıkarak, "Kendini buraya taşıman yeterince uzun sürdü, Barrington," diye alay etti. "Ama yeterince uzun değil."

William en iyi arkadaşına ters ters baktı. "İlgilenmem gereken pek çok şey vardı."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim."

Andrew'un ona kolay bir zaman vermeyeceği açıktı. Adam kesinlikle William'a karşı cephe almıştı ve bu da onu son derece sinirlendiriyordu. Eğer bunun Selina'ya olan şiddetli sadakatinden kaynaklandığından emin olmasaydı, Andrew'u dövmek isteyebilirdi.

Boğazını temizledi. "Buraya Leydi Selina'yı ziyarete geldim."

Andrew alaycı bir tavırla gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "O çiçeklerin benim için olup olmadığını merak etmeye başlamıştım."

William şimdi getirdiği çiçekleri arkadaşının suratına fırlatmak istiyordu.

"Tabii ki onun için," diye cevap verdi. "Saçmalama Rowley. Demek istediğim -" derin bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine baktı "-Ondan özür dilemek, her şeyi açıklamak istedim... En azından benden duymasını istiyorum."

Selina'nın *kardeşinin* önünde alçalıyordu ama onu tekrar görebilmek için gururundan ve haysiyetinden çok daha fazlasını feda edebilirdi.

Andrew kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Onları yanlış yere getirmişsin. Selina burada değil."

"Burada değil de ne demek?"

İçinde panik ve kafa karışıklığı oluştu. Amcasıyla yaşadığı o fiyaskodan sonra Selina'nın iyi olduğundan emin olması gerektiğini biliyordu. Kendini sadece Duncan'ın pisliğini temizlemek ve Selina'nın gerçekten güvende olduğundan emin olmak için uzak tutmuştu.

Ya o gecenin şoku onu gerçekten etkilediyse? Londra'daki en iyi doktorlar onu değerlendirmek için çağırılmış mıydı?

Andrew onun içinden geçen çelişkili duyguları fark etmiş ve sonunda ona acımış gibiydi.

Şaşkın Dük'e, "Babamın kırsal arazisine gitmeye karar verdi," diye açıkladı. "Temiz havanın ona iyi geleceğini düşündüm. Ayrıca herkes onunla konuşmak için kapımıza dayanıyordu. Dedikoducuların ne kadar korkunç olabileceğini bilirsiniz."

Ve onlarla yüzleşmesi için onu yalnız bırakmıştı. William bunu düşünmediği için kendine vurmak istedi. Onu amcasının kalan uşaklarından korumuş olabilirdi ama ondan uzak durarak onu Ton'un kurtlarının arasına atmıştı.

Andrew, "Sen hâlâ birinci sınıf bir piçsin, biliyorsun değil mi?" diye seslenince arkasını döndü ve ön kapıdan uzaklaştı.

William durakladı ve sessizce itiraf etti, "Evet, ama ben kız kardeşini seven birinci sınıf bir piçim."

"Güzel," diye karşılık verdi Reis ona. "Yine de bu *onu* hak ettiğin anlamına gelmiyor. Lord Hartford şu anda daha iyi bir seçim gibi görünüyor-"

Andrew'un Selina'yla birlikte başka bir adamın adını anarak onu kızdırmaya çalıştığını biliyordu. Ve yaptığı onca şeyden sonra, Selina'nın daha iyi bir eş aramaya hakkı vardı - en azından kendisini tehlikeye atmayacak bir eş.

Ama aynı zamanda kimsenin onu kendisinden daha fazla sevemeyeceğini de biliyordu. Onun gülümsemesi için canını verirdi.

"-ama sanırım işinizi görürsünüz," diye ekledi Andrew. Hınzır bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Tabii senin o inatçı, kibirli kıçına sahip olmaya devam edecekse."

William ona ciddiyetle, "Onu ikna etmek için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi.

Genç Kont ona gözlerini devirdi. "Sende ne bulduğunu asla anlayamadım. Şu anda onun için en iyi şey sen olabilirsin," diye itiraf etti, "ama bu onu bir daha incitmeye cüret edersen seni yumruklamayacağım anlamına gelmez!"

"Eğer ona zarar verirsem, kendimi öldürürüm."

"Yüce Tanrım, Barrington! Kız kardeşim sana ne yaptı böyle? Selina'nın sana tiyatro oynatacağı kimin aklına gelirdi?" diye güldü ve arkadaşına el sallayarak uzaklaştı. "Ona git o zaman. Umarım, ikiniz de işleri yoluna koyduğunuzda, sana vurma arzusu biraz azalmış olur."

William'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Selina'nın iyiliği için Andrew'la barışmaya hazırdı. Arkadaşlıkları onun için önemliydi ama hiçbir şey Selina'nın kendisinden daha önemli olamazdı.

Wyndham Hall, sosyal sezonun sonuna kadar devam eden yemyeşil ve bol çiçekli bahçeleriyle tanınırdı. Selina son birkaç yıldır bu kır malikânesine ancak tüm çiçekler açtığında dönüyordu ama bu yıl son yaz çiçeklerini yakalayabildi.

Özenle bakılmış çiçeklerin sıralarının yanından geçerken yüzünü güneşe döndü ve elleriyle çiçeklerin yanından geçti. Wyndham Hall'a geldiğinden beri bahçelerin tesellisini aramış, annesinin hayatının geri kalanında burada kalmasına karşı çıkıp çıkmayacağını merak etmişti.

Londra'da olanlardan sonra -Barrington Dükü'yle başarısızlıkla sonuçlanan flörtünden ve Lord Gillingham'ın ellerinde çektiği üzücü çileden sonra- kırsaldaki huzuru oldukça sakinleştirici bulmuştu. Yaralı ruhuna merhem gibi gelmişti.

Julia ve Mary'nin de Londra'da patlak veren skandalın ortasında kendi taşra mülklerine gittiklerini duymuştu. Bu gerçekten de akıllıca bir karardı.

Keşke burada çok çok daha uzun süre kalabilseydi...

"Sevgili kızım."

Tıpkı kızlığından hatırladığı o tanıdık sesle sustu. Trowbridge Markizi ve Wyndham Hall bahçelerinin mimarı olan annesiyle yüzleşmek için arkasını döndü. Hafifçe kırılan saçları ensesinde gevşek bir topuz halindeydi. Lila rengi bir günlük elbise giymişti ve omuzlarında bir şal vardı.

"Anne." Selina annesine kibarca başını salladı. "Wyndham Hall'a dönmenizin biraz zaman alacağını düşünmüştüm..."

Markiz elini umursamaz bir tavırla salladı. "Londra son birkaç gündür korkunç derecede sıkıcı bir hal aldı."

Selina annesine gülümsemeye çalıştı. Kendini bildi bileli Ellen Walford kızına pek ilgi göstermemiş, Ton'un diğer soylu kadınları gibi son moda ve dedikodularla meşgul olmayı tercih etmişti. Etrafı sürekli arkadaşlarıyla çevriliydi ve kendi çocuklarının yanında nadiren bulunur, onları mürebbiyelere ve hizmetçilere emanet ederdi.

"Wyndham kesinlikle daha huzurlu," diye cevap verdi sessizce. Son birkaç yıldır giderek daha da yabancılaşan annesine ne diyeceğini bilemiyordu. "Hayatımın geri kalanını burada geçirmek çok güzel olurdu..."

Annesi ona şaşkınlıkla baktı. "Canım, senin bir meydan okumadan geri adım atacağın hiç aklıma gelmezdi."

"Affedersiniz?" diye bön bön Markiz'e baktı.

"Leydi Walford, "Barrington Dükü'yle olan o berbat meseleyi kastetmiştim... Gerçekten de seni alt etmesine izin verecek misin?" diye açıkladı.

Selina aynı anda hem gülmek hem de gözyaşlarına boğulmak istiyordu. "Majesteleriyle hiçbir ilgim yok," dedi acı acı. "Andrew sadece

seyahatindeyken onu bana getirdi."

Gerçekten de her şey bundan ibaretti. Aralarında daha fazlası olduğunu düşünmeye cüret etmemeliydi. Adam hırslı ve kibirli bir adamdı; o ise sadece onun cazibesine kapılan bir aptaldı.

Zaman kadar eski bir hikayeydi.

"Yani çözümün taşrada saklanmak mı?" diye iç geçirdi annesi. "Kendini evde kalmış bir kızın hayatına mahkum etmek..." Kızına sitemkâr bir bakış fırlattı. "Senin için daha iyisini düşünmüştüm."

"Sen ne bilirsin ki?" Selina patladı. "Hiçbir zaman yanımda olmadın anne, yanımda olman gerekirken üç sezon boyunca idare etmekle uğraşmak zorunda kaldım."

Markiz şaşırmış görünüyordu. Sanki her şeyin cevabı buymuş gibi, "Fazla idareye ihtiyacınız olduğunu düşünmemiştim," dedi. "Ve biliyorsun ki ben kendilerini aptal yerine koyan, her zavallı beyefendinin peşinden koşup kızlarıyla evlenmeleri için yalvaran diğer anneler gibi değilim." Ses tonu hoşnutsuzluğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Onların gibilerin peşinde ne tür dedikodular döndüğüne inanamazsın."

Annesi hatalarını asla kabul etmeyecekti ve Selina bu yüzden ona daha çok kızacaktı. Belki de fazla konuşmamaları gerçekten daha iyiydi, çünkü bu sadece kalbindeki yaraları daha da derinleştirecek bir tartışmayla sonuçlanacaktı. Wyndham Hall'a iyileşmek için gelmişti, yeniden yaralanmak için değil.

"Beni hiç endişelendirmedi," diye devam etti Leydi Trowbridge. "Umutsuz saflığına rağmen oldukça mantıklı davrandın. Lord Vermont çok yakındı ve babanın bu adamın seninle evlenmek istemesine izin vereceğinden korktum. Barrington Dükü'nün ise *böyle* bir şey yapacağını tahmin etmemiştim."

Selina ona, "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama Majesteleriyle aramda hiçbir şey yok," dedi. "Flörtümüzü sonlandırdık ve ben-"

Annesi gözlerinde kurnaz bir bakışla, "Sanırım evlilik yeminini bekliyorsun," diye araya girdi. "Canım, Trowbridge Malikânesi'nde fazla kalmayabilirim ama hizmetkârlar bana pek çok şey anlatır, hatta komşuna yaptığın gece ziyaretlerini bile."

Selina kızardı. "Yani, biliyor muydun? Ve beni hiç durdurmadın mı?"

"Neden yapayım ki? Adam sana o kadar aşıktı ki, senin babanla yaptığımdan çok daha iyisini yaptığını düşündüm. Zaten oldukça iyi giden bir şeyi bölmek istemezdim."

Selina annesine ters ters bakarken dudaklarını büzdü. "Yani, bildiklerinin kokusunu bile alan bir erkeğin benimle asla evlenmeyeceğini zaten biliyorsun, değil mi?"

Ton'un geri kalanının bunu öğrenmesi an meselesiydi ve öğrendiklerinde mahvolacaktı. Sosyal bir parya haline gelecek ve arkadaşları bile onunla ilişki kurdukları için utanç duyacaklardı.

"Belki," diye cevap verdi annesi sakın bir şekilde, "ama burada sadece *herhangi bir* adam, sevgilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Majestelerini kastetmiştim."

Selina bir kahkaha patlattı. "Anne, ciddi olamazsın! O beni istemiyor, zaten benden istediği her şeyi aldı. Majesteleri," dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. "Majesteleri beni yetersiz buldu. Benimle asla evlenmeyecek."

"Pekâlâ. O zaman burada ne işi var, sorabilir miyim?"

Selina donup kaldı ve başını kaldırdığında annesinin büyük bir memnuniyetle gülümsediğini gördü. Arkasını döndüğünde sadece en çılgın rüyalarından gelebilecek bir manzarayla karşılaştı.

Parlak öğleden sonra güneşinin altında onlara doğru yürüyen William'ın kendisinden başkası değildi.

Her zamanki gibi kusursuz bir şekilde baēladıēı kravatını bırakmıētı ve keten g mleēinin boēaz kısmı aēıktı. Paltosu, iyi yapılmıē olmasına raēmen, Londra'dayken giydiklerinden kesinlikle daha sadeydi. Ayrıca günlerdir uyumamıē gibi görünüyordu ve güçlü  enesinde Şüpheli bir kirli sakal gölgesi vardı.

Bu oydu. Gerçekten oydu!

Leydi Trowbridge kurnaz bir gülümsemeyle, " kinizi daha özel konuları konuēmanız için yalnız bırakayım," dedi.

"Gerçekten beni burada refakat im olmadan mı bırakacaksın?" Selina annesine öfkeyle sordu.

Markiz D k'e sadece bir bakıē fırlattı. "Majestelerinin uygunsuz bir Şey yapmayacaēına inanıyorum, deēil mi Majesteleri?"

William, "Leydi Selina'ya karēı tam bir centilmen gibi davranacaēıma sizi temin ederim, Leydim," diyerek onu rahatlattı. William'ın alçak ve duygulu sesi Selina'nın ellerini yumruk yapması için yeterliydi.

"Pekala o zaman."

Selina annesinin gidiēini umutsuzluēa benzer bir bakıēla izledi. Sanki son müttefikini de kaybetmiēti - Trowbridge Markizi ne kadar güvenilmez olursa olsun.

Ve orada, tam onun önünde duruyordu - nefret etmek için çok uğraştığı ama edemediğini fark ettiği adam. *Asla* edemeyeceğini.

"Burada ne işiniz var majesteleri?" diye sordu ona sertçe. "Sizi Londra'dan bu kadar uzağa hangi iş için getirdim?"

"Sen," dedi ciddiyetle. "Sadece sen, Selina."

"Bana öyle deme!" diye karşılık verdi ona. "Bana öyle demeye ya da benimle umurundaymış gibi konuşmaya hakkın yok!"

Dehşet içindeydi, sesi kırılıyordu. Gözlerinden kaynar yaşların süzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Her şeyi yapacağım," diye söz verdi ona usulca. "*Her şeyi*. Yeter ki sen beni affet Selina. Bunun için tüm hayatımı veririm."

"O zaman Londra'ya geri dönsen iyi olur!" diye tükürdü ona. "Çünkü bu boşuna bir egzersiz olacak, Majesteleri!"

"Ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım," dedi nazikçe. "Siz hazır olana kadar. Bunun biraz zaman alacağını biliyorum, bu yüzden Mulberry House'u satın aldım-"

Kız ona bakakaldı. Mulberry House, Wyndham Hall'a en yakın konuttu ve en az onun kadar büyüktü. Bu kadar ucuza gelmeyeceğini tahmin ediyordu. Öylece satın alması için...

"Güzel!" diye alay etti onunla. "O zaman orada kalabilir ve istediğin kadar bekleyebilirsin!"

Eteklerini topladı ve tepinerek eve geri döndü. Adamın onu takip edip etmediğini ya da hâlâ bahçede bir heykel gibi hareketsiz durup durmadığını görmek için arkasına bile bakmadı.

Bırakın orada istediği kadar kalsın! Geçen sefer yaptığı gibi kalbini ona bu kadar kolay teslim etmeyecekti!

BÖLÜM 34

O Selina iki hafta boyunca William'ın ne kadar ısrarcı olabileceğini anlamaya başladı. *Her gün* Wyndham Hall'u arıyordu. *sabah* kendisine ve Markiz'e pahalı çiçekler göndermiş ve annesiyle oldukça yakınlaşmıştı. Aslında bunun, onu affetmesi ve kendisine güvenmesi için ikna etme taktiklerinden biri olduğundan oldukça emindi.

Ne yazık ki annesiyle pek bir ilişkisi olmamıştı, bu yüzden onun fikirleri Selina için çok az şey ifade ediyordu. Yine de onu yıpratmayı başarmıştı.

Birazcık tabii ki.

Leydi Trowbridge, Dük'ün o sabah kendisine gönderdiği çiçeklere hayranlıkla bakarken, "Canım, adamın azminin hakkını vermelisin," dedi. "Baban bile bana bu kadar çok çiçek göndermemişti ve düşünsene, ben bu şeylere senden daha çok bayılıyorum."

Selina, tek konuşabildikleri William olduğu takdirde annesiyle kahvaltı etmeyi tamamen bırakması gerekebileceğine karar verdi.

"Evet, ama babam asla olmadığı bir şeymiş gibi davranmadı, değil mi?" diye cevap verdi öfkeyle. "Onun... onun davranışlarına aldanma, anne."

"Daha şimdiden *iki kez* kapımızın önünde uyudu," diye belirtti annesi. "Ve ne derler bilirsin, eylemler sözlerden daha önemlidir. Sen sadece sana söylediği incitici şeyleri duydun ama eylemleri başka türlü konuşuyor. Bence bu senin düşünmek isteyebileceğin bir şey, hayatım."

Barrington Dükü Wyndham Hall'da ona açıkça kur yapmadan önce annesiyle hiç bu kadar uzun bir konuşma yapmamıştı. Ne yazık ki ilgi alanları hiçbir zaman örtüşmemişti ve bu konuda hâlâ zıt taraflarda oldukları anlaşıyordu.

Hepsi Andrew'un suçu! Selina saçlarını yolmak istedi. Bir an önce ağabeyiyle konuşması gerekiyordu. Başlangıçta, Wyndham Hall'a gittiğini öğrenmesinin William'ın epey zamanını alacağını düşünmüştü, tabii Andrew ona bundan bahsetmemiş olsaydı.

Şimdi, William'ın büyük sevgi gösterilerini, son üç Mevsimiyle bile ilgilenemeyen kendi annesinden duymak zorundaydı.

"Dün size gönderdiği o muhteşem zümrüt kolyeyi Jeanne'a aldırırım," diye devam etti Leydi Trowbridge kızının kararan yüzünü umursamadan. "Majesteleri son derece cömert, öyle değil mi?"

"Hem de son derece uygunsuz," diye tersledi Selina. "Bu tür hediyeler çok mahremdir ve ne nişanlı ne de evli olduğumuz için verilmemelidir."

Annesi, "Eğer flört sırasında bu kadar cömert olabiliyorsa, o zaman evlilik için her şey hazır demektir," diye karşı çıktı. "Yapabiliyorken tadını çıkar, sevgilim."

Selina annesinin Dük'ü sürekli onaylamasının akıl sağlığı için çok daha faydalı olacağına karar verdi. Leydi Trowbridge de en az William kadar inatçı olduğunu kanıtlıyordu ki bu durum Selina'nın hiç hoşuna gitmiyordu.

Tanrı aşkına, ona hediyeler vermesine ya da kapısında kamp kurmasına gerek yoktu! O sadece kendi hırpalanmış kalbine bakabilmek için huzur içinde bırakılmak istiyordu.

Yine de onu kendisiyle görüşmeye zorlamamıştı ama Wyndham Hall'a saat gibi tıkır tıkır gelen hediyeler yüzünden bunu yapmış da olabilirdi. Malikâneleri ona aldığı her şey için bir çeşit depoya dönüşmüştü. Nereye baksa ondan bir şey görüyordu. Tüm bunlardan nasıl huzur bulacaktı?

Andrew nasıl olduğunu görmek için Wyndham Hall'a girdiğinde, kendini o kadar bitkin hissediyordu ki, William'a saklandığı yeri söylediği için onu azarlayacak gücü bile kalmamıştı.

"Görünüşe göre beklediğimden çok daha iyi dayanıyorsun," diye sırttı ona. "Ve bunun için ona cehennemi yaşatmayı da başardın. Çok, çok iyi!"

Gamsız kardeşine düzgün bir bakış atmak için gereken öfkeyi zorlukla toplayabildi. "Ona nerede olduğumu söylememiş olsaydın, bu yılın geri kalanını huzur içinde geçirebilirdim."

"Yapma, sevgili kardeşim." Andrew ona acı dolu bir bakış fırlattı. "Her halükarda öğreneceğini biliyorsun. Her halükarda William'ın Trowbridge Malikânesi'ne doğru yürümesi, senin adına onun çenesine güzel bir kroşe yerleştirmem için iyi bir fırsattı."

Selina dehşet dolu bir kıkırdama çıkardı. "Bunu eğlenceli bulmamam gerektiğini biliyorum, ama sanırım bunu ben de yapmak istedim."

"Yapabilirsin, biliyor musun?" Andrew kaşlarını ona doğru salladı. "İş o noktaya gelirse adam onu vurmana isteyerek izin verir. Muhtemelen tabancayı doldurur ve sana kendisi verirdi."

Her nasılsa gerçeğin bu olduğunu biliyordu - William gerçekten de onun affını kazanmak için, kendini tehlikeye atmak anlamına gelse bile, ne gerekiyorsa yapmaya hazır görünüyordu. Yine de işin o noktaya gelmemesini umuyordu, çünkü William'ın incineceği düşüncesi midelerini bulandırıyordu.

"Onu incitmek istemiyorum, gerçekten," diye itiraf etti kardeşine. "Ben sadece... kendime biraz zaman tanımak istedim ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem *de*, o bana tam da bunu veriyor. Yine de bana varlığını hatırlatmaktan asla vazgeçmiyor."

Bu, her fırsatta ilgisini isteyen bir köpek yavrusuna sahip olmak gibiydi; onu tekmelemek sadece kendinden nefret etmesine neden olurdu.

Andrew ona sırtarak, "Ne yazık ki annem bir Düşes'in annesi olma fikrine bayılıyor," dedi. "Her zamankinden daha çekilmez olduğunu duydum."

"Başka hiçbir şey gibi!" Selina öfkeyle karşılık verdi. "Ona kendisiyle evlenmesini söylemeyi düşünüyorum!"

"William'ın seni kafasına koymuş olması dışında ve onun hakkında bildiğim bir şey varsa o da istediği şeylere tek başına odaklandığıdır."

"Harika. Bu bana kendimi bir tür oyun oynuyormuşum gibi hissettiriyor."

"Seni asla vurmayacağını biliyorsun."

William'ın amcasının kişisel yardımcısını nasıl ölümcül bir isabetle vurduğunu, hatta onu gelen ateşten korumak için kendisini onun önüne koyduğunu hatırladı. Bazı geceler o kâbustan ter içinde uyanırdı.

Kendisine bile itiraf etmek istemediği şey, o korkutucu anlarda William'ın yanında olmasını, sadece onun güvende ve zarar görmemiş olduğundan emin olabilmeyi arzuladığıydı.

"Evet, sevgili kardeşim," diye takıldı Andrew ona, "annemin ertesi gün için planladığı büyük şenliklere kendini hazırlasan iyi olur."

"Zaten modacıya sadece bu gece için benim için koca bir gardırop hazırlattı," diye iç geçirdi Selina. "Sanırım kendi balosunda onu utandırmama izin veremezdi." Kardeşine muzip bir sırıtış fırlattı. "Belki de sonunda *sana* da bir gelin bulmak niyetindedir, sevgili kardeşim."

"Tanrı korusun!" Andrew'un yüzündeki dehşet ifadesi oldukça komikti. "Şu anda yaşadığım hayattan oldukça keyif alıyorum, çok teşekkür ederim."

"Sosyete annelerinin çocuklarını mutlu bir evliliğin içinde görmek konusunda ne kadar kararlı olduklarını bilirsin," diye teatral bir şekilde içini çekti. "Belki de annem sonunda Trowbridge varisine karşı görevini yerine getirmek ve sana uygun bir eş bulmak istiyordur. Belki de *bu* onu benden uzak tutabilecek değerli bir çabadır."

"Çok acımasısın, biliyorsun değil mi?"

"Touché, sevgili kardeşim."

İki kardeş de kahkahalara boğulmadan önce birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Leydi Trowbridge ikisini de kahkahadan iki büklüm olmuş bir halde karınlarını tutarken böyle buldu.

"Andrew!" diye haykırdı, hiç tereddüt etmeden oğlunun kolunu yakaladı. "Geldiğini bana neden söylemedin? Tahmin et ne oldu? Leydi Merton

en küçük kızını baloya davet etti. Onunla tanışmalısın. Ne kadar *güzel* bir genç bayan..."

Andrew, Selina'ya yardım isteyen bir bakış fırlattı ama Selina sadece hınzırca gülümsedi ve parmaklarını ona doğru salladı. Dük'ü Wyndham Hall'a götürdüğü için ödeşme zamanıydı.

Umarım Leydi Merton'ın kızı annesinin söylediği kadar güzeldir, ama Selina iki büyük kızı da görmüştü. Eğer ablaları bir şey ifade ediyorsa, Andrew'un iyiliği için, Leydi Merton'ın bakımına bırakılan bu en küçük kızın ablalarında olmayan her şeye sahip olmasını umuyordu.

William, Leydi Trowbridge'in balo davetiyesini Mulberry House'a geleli bir hafta bile olmamıştı. Selina ondan uzak durmaya devam etse de, Markiz ona karşı son derece nazik davranmıştı. Elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu; onu çok incitmişti, bu yüzden açtığı yaraları telafi etmesi gerekiyordu.

Onun güvenini yeniden kazanma çabalarında bulabileceği her müttefiki kabul edecekti - bu kendi annesi bile olsa. Çöpçatan bir annenin yardımına minnettar olacak kadar çaresiz olduğunu düşündüğünde, bu onu neredeyse güldürüyordu.

Andrew'un ona söyleyeceği gibi, "*Güçlüler nasıl da düştü!*"

Ve gerçekten de düşmüştü, diye düşündü William alaycı bir gülümsemeyle, Barrington Malikânesi'ne yaptığı bir önceki ziyaretin önemli görevlerinden biri olan küçük kutuyu açarken. Güneş ışığı, koyu mavi kadifenin içine yerleştirilmiş, bir sıra minik elmasla çevrili parlak zümrüdü yakaladı. Selina'nın parlak yeşil gözlerini ve dün gönderdiği zümrüt kolyeyi düşündü. Mücevherlerin gözlerinin canlı rengini ortaya çıkardığı bu kolyenin içinde şüphesiz çok güzel görünecekti.

Annesinin nişan yüzüğü... Birkaç gün sonra annesinin vereceği baloda ona hediye edecekti. Ona miras kalan ve sahip olduğu tüm mücevherler arasında en değerlisi buydu.

Annesinin yüzüğü ona sadece küçük bir çocukken gösterdiğini görmüştü. Sonuncusunda, ona yüzüğün önemini ve onu evleneceği kadına vermesini nasıl istediğini vurgulamıştı.

William, Selina onu hemen ya da önümüzdeki yirmi yıl içinde affetse de, annesinin yüzüğünün kendisinden başka kimsenin parmağında olmayacağına çoktan karar vermişti.

O, evleneceği tek Düşes'ti ve onun için ne kadar beklemesi gerektiği umurunda değildi. Tek bildiği buna degeceğiydi.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, uşağı sessizce çalışma odasına girene kadar kapısının kibarca çalındığını fark etmedi.

"Majesteleri, Leydi Trowbridge'in balosu için bordo şarabı mı yoksa gece yarısı kadifesini mi hazırlayayım?" Pendleton sordu.

William içten içe, bir baloda ne giyeceği konusunda hiç ikilemde kalmadığını itiraf etti. Daha önce hiç kimseyi etkilemek zorunda hissetmemişti. Selina üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istemesi çok mu yanılttı?

Pejmürde giyinmeyi göze alamazdı ama aynı zamanda lanet olası bir tavus kuşu gibi ortalıkta dolaşamazdı da.

Bordo çok dikkat çekici olacaktı ve gece yarısı kadifesi de bir düzine genç delikanlının giyeceğini düşündüğü bir şeydi. Kendisini en iyi temsil eden şeyi seçmeye karar verdi.

"Siyahı seçeceğim, Pendleton."

BÖLÜM 35

"W çok güzel bir balo, Leydi Trowbridge -belki de genç Leydi Selina kadar güzel," dedi Leydi Maxwell, sinsi bir bakış atarak

Selina'ya doğru bir bakış attı. "Majestelerinin yakınlarda ikamet ettiğini duydum. Bu doğru mu?"

Selina gözlerini devirmek istedi. Beklediği gibi, annesinin arkadaşları da Markiz'le hemen hemen aynı şeylerle ilgileniyorlardı: moda ve dedikodu. Leydi Maxwell'in aşırı derecede ikincisine yöneldiği görülüyordu.

Leydi Trowbridge, "Evet, Majesteleri Mulberry House'u satın aldı," diye sır verdi.

Leydi Maxwell, Selina'ya bilmiş bir bakışla bakarak, "Temiz hava için olamaz," diye mırıldandı.

"Hadi ama, bu kadar spekülasyon yapma Augusta. Majestelerinin neden böyle bir yatırım yaptığını kim bilebilir? Biz kimiz ki bir Dük'ün aklından neler geçtiğini tahmin etmeye çalışıyoruz?"

Selina biraz şaşkınlıkla annesine baktı. Ton'a girebilmek için yıllarca manevra yapan Ellen Walford, kendisi de bir dedikoducu olmasına rağmen Londra'nın en kötü şöhretli dedikoducularından bazılarıyla başa çıkmakta ustalık gösteriyordu.

Selina kendi kendine, "Birini *tanımak için birini tanımak gerekir*," diye düşündü.

Wyndham Hall'un balo salonu şimdi konukların birbirleriyle kaynaşmasıyla doluydu ama William'dan hâlâ bir iz yoktu. Onun en erken gelenlerden biri olmasını bekliyordu ve uşağın gelişini haber vermediği her geçen dakika midesini bulandırıyor.

Julia ve Mary ona katılırken, yoldan geçen bir uşaktan bir kadeh şarap aldı.

"Vallahi, şaraba bu kadar düşkün olduğumu hiç görmemiştim, sevgilim!" diye haykırdı kızıl saçlı kadın bir tane de kendisi için kaparken. Şarabı Selina'ya doğru kaldırdı. "Hayatta kalan delilere."

Selina cevap olarak kadehini kaldırırken zayıfça gülümsedi. "Ve hayattaki diğer tüm olumsuzluklar."

Mary içkiden vazgeçip limonatasını hafifçe yudumlamayı tercih etti.

"Wyndham'a kadar gelebildiğiniz için çok mutluyum," dedi kız kardeşlere.

Genç Lewis yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Huxley, Wyndham'dan o kadar da uzak değil ve Julia'yla bu kadar çok vakit geçirmek zorunda kaldığım için zaten aklımı kaçırmak üzereydim."

"Hey!" diye itiraz etti ablası. "Bu hiç hoş değildi."

Bir erkek sesi, "Ama oldukça dürüst," diye ekledi.

Üç genç bayan da arkalarını döndüklerinde Andrew'un kaşlarını Julia'ya doğru kaldırdığını gördüler. "Seni neşeli görmek çok güzel, Red."

Selina en iyi arkadaşının yanaklarında hafif bir kızarıklık fark ettiğini düşündü ama bunu önemsemedi.

"Sizin gelişinizle keyfimin şimdiden kaçtığını hissediyorum Lord Rowley," diye takıldı Julia gergin bir gülümsemeyle. "Ama teşekkür ederim... bizi kurtarmaya geldiğiniz için."

Ağabeyi onun samimi minnettarlık ifadesini duyunca şaşırmış görünüyordu. "Senin için hâlâ umut olabilir Red," diye mırıldandı ve arkasını dönüp balo salonunun başka bir köşesindeki bir grup genç beyefendiye katılmaya gitti.

"Annen onun için biraz endişeleniyor olmalı," dedi Mary. "Hatırladığım kadarıyla Anthony evlenmeden önce annem onu Londra'daki her evlenilebilir genç kızla tanıştırmakla meşguldü!"

Selina sessiz arkadaşına, "Şimdi de sen ve Julia için endişeleniyor," diye takıldı.

"Sonsuz endişelerimize rağmen Julia için daha fazla umut olabilir."

Selina kızıl saçlıya bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun? Biri senden elini mi istedi? Bu harika bir haber!"

"O kadar da değil," diye homurdandı Julia. "Lord Cosby çok sıkıcı biri."

"O zaman belki de düşünmelisin-" Mary, kız kardeşi ona uyarıcı bir bakış atınca durdu. "Başka birini bulacaksın; bundan eminim."

Selina iki kız kardeşin bakışlarını yakaladı ama daha fazlasını soramadı, çünkü uşak sonunda bütün gece korktuğu ve beklediği ismi söylemişti

"Majesteleri, Barrington Dükü!"

Balo salonuna garip bir sessizlik çökmüştü ve Selina ne kadar çabalasa da gözlerinin merdivenin en tepesine çekilmesine engel olamadı.

yavaş yavaş inmeye başlamıştı. Bir an için balo salonunu büyük ölçüde ilgisiz bir havayla inceledikten sonra derin mavi gözleri kızın üzerine yerleşti. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama artık çok geçti; bakışları onu esir almıştı.

Çok yavaş bir şekilde ona doğru ilerledi ve kalabalık geçmesine izin vermek için yollarını ayırdı. Selina göz ucuyla Bayan Hermione Barnaby'nin yelpazesinin arkasından arkadaşlarına bir şeyler fısıldadığını gördü. Ancak William eldivenli elini ona doğru uzatırken artık hiçbirinin önemi yoktu.

"Leydim, bu dansla beni onurlandırır mısınız?"

Onu reddetmek, tüm gece boyunca dans etmekten vazgeçtiğini ilan etmekle eşdeğer olacaktı - baloyu düzenleyenin kendi annesi olduğunu düşünürsek, bunu pek de yapamazdı.

Ağabeyini odanın diğer tarafından kendisine bakarken yakaladı. Yumuşak bir gülümsemeyle ona hafifçe başını salladı.

Derin bir nefes aldı ve William'a, çok sevdiği ama onu çok inciten adama baktı. Titreyerek eldivenli elini onun elinin içine koydu.

"Memnuniyetle, Majesteleri."

Ona sarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bunun bir sonsuzluk, ona yaptığı zulmün cezası olarak çektiği bir cehennem olduğunu hissetmişti.

Müzik başladığında birbirlerini selamladılar ve kısa süre sonra vücutlarının tanıdık hareketlerle hareket ettiğini gördü. Selina'nın kendisinden daha iyi bir dans partneri olmamıştı. Sanki ruhları bedenlerinin nasıl akması gerektiğini biliyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun, güneş ışını?" diye sordu ona yumuşak bir sesle, masmavi gözleri ciddiye.

Bir an için onun sorusu karşısında şaşırılmış gibi göründü. "Daha iyi, Majesteleri."

"Sevindim."

İyileşmeye ihtiyacı olduğunu bildiği için onunla arasına mesafe koymuştu. Hırpalanmış kalbine bakması için ona zaman ve alan tanımış, aynı zamanda da onu yakından izlediğinden emin olmuştu. Ona bir kez daha zarar verebilecek kadar ondan uzak kalmayacağına yemin etmişti. Trowbridge Markizi bile onu Wyndham Hall'un ön kapısında ve hatta bir keresinde yağmur altında uyurken bulduğunda ona biraz acıyarak ve eğlenerek bakmıştı.

"Beni affetmeye meyilli olmadığını biliyorum," dedi ona usulca, "ama içimde nefes kalmayana kadar ısrar edeceğimi de biliyorsun. Hayatımı senden özür dilemeye adayacağım, güneş ışığım."

Onun bu kasvetli açıklaması karşısında bir kaşını kaldırdı. "Sizden kurtulamayacağım konusunda beni uyarmaya mı çalışıyorsunuz, Majesteleri?"

"Buna cüret edemem," diyerek ona şakayla karışık gülümsedi. "Size ne yapmanız ya da yapmamanız gerektiğini söyleyecek konumda değilim."

"Bu sizin gibiler için iyi bir gelişme."

"Çünkü senin için kendimi daha iyi hale getirmek istiyorum, güneş ışığım." Onu etrafında döndürdü ve kollarının arasına aldı. Kısa bir süre nefesinin kesildiğini hissetti. "Hayatımın geri kalanı boyunca her gün."

"Ne kadar dramatik sözler," diye alay etti. "Andrew'dan mı öğreniyorsun?"

"Nasıl? Benimle zar zor konuşuyor."

Bunun üzerine biraz gülümsedi. "Bunu hak ediyorsun."

"Hiç şüphesiz," dedi.

Dans sona ererken, ona son bir kez sarıldı ve kulağına fısıldadı, "Sana söylemem gereken bir şey var, güneş ışını. Benimle buluş

Bahçeler daha sonra çardağın yanında. Bekliyor olacağım."

"Peki ya ben gelmezsem?" diye karşılık verdi.

"Ben hâlâ orada olacağım, seni bekleyeceğim." Müzik durdu ve adam cesurca eğildi. "Bu kısa an için ilginizi benden esirgemediğiniz için teşekkür ederim, Leydi Selina."

Onu arkadaşlarının yanına geri götürdü ve Mary Lewis'in yumuşak bir gülümsemeyele ona baktığını fark etti. Bu küçük bir güvenceydi ama yine de çok takdir ettiği bir şeydi. Genç Lewis'i her zaman daha çok sevmesinin bir nedeni vardı ve bu da onun Ton'daki diğer herkesten çok daha anlayışlı olmasıydı. Saksı çiçeği kimliğini böylesine zarif bir şekilde benimsemiş olan bu mütevazı genç bayanı hafife almak büyük bir hata olurdu.

Sör Murdoch'ın Selina'yı dansa kaldırmasını ve onu dans pistine çıkarmasını yüreği burkularak izledi. Söz verdiği gibi onu bahçede bekleyecekti.

Şimdilik yapabileceği tek şey beklemektir.

Selina, Barrington Dükü'nün ilgisini çektiği için kendisiyle dans etmeye daha hevesli görünen dört genç beyefendiyle daha dans etmişti. Buna alaycı bir ifadeyle gülümsedi -sevgi yakalamak... Gerçekten, neden soğuk algınlığı ya da benzeri bir şey yakalamış gibi söylüyorlar?

Belki de insanın içini hasta ettiği içindir, diye düşündü.

Etrafına bakındı ve William'ın balo salonunda hiçbir yerde görünmediğini fark etti.

"Bu akşam erken saatlerde bahçeye gitmek üzere ayrıldı," dedi Mary gözlerinde bilmiş bir parıltıyla. "Majesteleri."

Selina burnunu çekti. "Muhtemelen biz konuşurken başka bir aptal genç kadınla kaçamak yapıyordur."

"Yalnız olduğunu biliyorsun, Selina."

Evet, bunu biliyorum!

Alt dudağını ısırды. "Kalbimi tekrar kırmayacağına güvenebilir miyim bilmiyorum, Mary."

İlk seferinde canı çok yanmıştı. İkinci bir darbeden sağ çıkamayacağını hissetti.

Elinin sıkıldığını hissetti ve başını kaldırdığında arkadaşının ona güven verici bir bakış attığını gördü. "Yaralandığını biliyorum ve sen

korkuyorum. Ayrıca tanıma şansına eriştiğim en cesur genç kadınlardan biri olduğunu da biliyorum."

Selina gönülsüzce güldü. "Cesaret ile aptallık arasında ince bir çizgi var gibi görünüyor."

"Güvenmek, önünde uzanan yolun tamamını görmek zorunda olmadığın anlamına gelir, Selina," diye hatırlattı Mary ona nazikçe. "Nereye varacağını bilmesen de her seferinde bir adım atmaktır. Yanında yürüyecek birinin olduğunu bilmek yolculuğu daha da değerli kılıyor." Geri çekildi ve ona gülümsedi. "Kararını çoktan verdiğini biliyorsun, sevgilim. Tek ihtiyacın olan bunu yapacak cesaret, bu kez düştüğünde onun seni yakalamak için orada olacağına güvenmek."

Selina özlemle bahçelere doğru baktı. Karanlık ve ürkütücü görünüyorlardı, bir skandal için mükemmel bir ortamdı.

Arkadaşına döndü ve minnetle gülümsedi. "Teşekkür ederim, Mary."

Eteklerini topladı ve çift kapıdan çıkıp bahçeye doğru ilerledi.

EPİLOG

O gelmiyor.

William, Selina için özenle hazırladığı çardağa doğru dönerken yumruğunu sıktı. Sütunlara sanatsal bir şekilde yerleştirilmiş bol miktarda çiçek vardı. Daha davetkâr olması için bankın üzerine yumuşak bir halı örtülmüş ve iyi bir önlem olarak bir avuç minder atılmıştı. Yere birkaç lamba yerleştirilmişti ve patikadan evin kendisine doğru uzanıyordu.

Çok güzeldi -böyle bir şeyi takdir edebileceğinden değil- ama onun hoşuna gidebileceğini düşünmüştü ve kalbi ne isterse yapmaya ve ona vermeye hazırdı.

Ama ya gerçekten ondan uzak durmasını istiyorsa? O zaman onun isteklerine kulak verecek cesareti olur muydu?

Cep saatine bir göz attı. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ve içerideki balo hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu. Bahçede durduğu yerden müzik, kahkaha ve sohbet sesleri ona doğru sürükleniyordu. Şimdiye kadar yokluğu çoktan fark edilmiş olmalıydı...

Çalıların hışırtısını ve gecenin içinde usulca fısıldayan hafif ve hızlı ayak seslerini duyunca Wyndham House'a doğru döndü. William

Arkasını döndüğünde Selina'nın karşısında durduğunu gördü. Yanakları kızarmış, göğsü nefesiyle birlikte inip kalkıyordu. Saçlarının birkaç tutamı başörtüsünden kurtulmuş ve esintiyle hafifçe dalgalanıyordu. Karanlıkta, gözleri ay ışığı ve lamba ışığıyla aydınlanan parlak zümrütler gibiydi.

William gülümsemekten kendini alamadı.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye patladı. "Leydi Maxwell tarafından yolum kesildi ve ondan kurtulmak için büyük çaba sarf etmem gerekti..."

Nefes nefese mazeretlerini sıralarken William'ın tek düşünebildiği onun ne kadar güzel olduğu ve onu ne kadar özlediği idi. Kolunu uzattı, elini ona doğru uzattı.

"Sunbeam."

Görkemli gözlerini onunkilere dikti. "Evet?"

"Buraya gel."

Leydi Maxwell ya da az ötedeki insanlarla dolu balo salonu umurunda değildi. Onun için önemli olan tek şey Leydi'nin gelmesiydi.

Burada onunla birlikte olduğunu.

Onun alçak sesiyle irkildi. William onun daha emredici bir ses tonu kullanmış olabileceğinden korkmaya başlamıştı ve onun, kendisi tarafından bile kendisine emir verilmesini hafife almadığını biliyordu.

Ama sonra eteğini topladı ve kollarına atılmadan önce ona doğru bir, iki, üç adım attı. Yüzünü ona doğru kaldırdı ve ağızları birbirine çarptı, öpüşme şiddetli tutkularını ve birbirlerine duydukları özlemi somutlaştırdı. Dilleri birbirine dolanırken dişleri de birbirine sürtündü.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, sıcak nefesi adamın yanağında gezinirken adam eğilip boynunun kokusunu içine çekti.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, güneş ışını," diye mırıldandı boynuna karşı. "Seni inciten bendim. Sen sadece kalbini korumaya çalışıyordun."

Alt dudaklarını ısırıldı. "Senden."

Bir parmak eklemine yanağının kıvrımında hafifçe gezdirirken ona çapkınca gülümsedi. "Yapabileceğin hiçbir şeyin beni, benim kendimi incittiğimden daha fazla incitemeyeceğini bilmeni isterim," dedi ona. "Seni incitmek pahasına da olsa sadece seni korumak istemiştin. Kalbini kırmanın cehennemden daha beter bir azap olacağını bilmiyordum."

"Bunu neden yaptın ki?" diye sordu ona, sesi kırılarak. "Bana söyleyebilirdin-"

Alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Çünkü ben bir pisliğim," diye itiraf etti. "Ne kadar tehlikeli olursa olsun sırlarım konusunda sana güvenmem gerekirken, ikimiz için de en iyisini bildiğimi sandım."

"Sana yardım edebilirdim," diye bağırdı usulca. "Yapabilirdim-"

"Şşş..." diye mırıldandı, bir parmağını dudaklarına bastırarak. "Ailemin öldürülmesini düzenleyen adama karşı kişisel bir kan davasıydı. Seninle hiçbir ilgisi yoktu, güneş ışığım ve senin ışığını kendi karanlığım ile lekelemek istemedim."

Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Bunu nasıl söylersin? Sen benim istediğim tek şeyken kendin hakkında nasıl böyle konuşursun-"

William onun sözlerini ağzıyla yuttu, onu açlıkla öptü. Kadının sözleri ruhunun çorak topraklarına yumuşak bir yağmur gibi düşüyordu. Ondan önce kendisini intikam peşinde koşan bir tür kötü adamdan başka bir şey olarak görmemişti.

Daha fazlası değil. Selina'yla birlikte olmak onu başka bir şey olabileceğine inandırmıştı. Daha fazlası. Daha iyi bir şey.

Lanet olsun, daha iyi olmak istiyordu çünkü kız böyle birini hak ediyordu.

"Sana dönmem bu kadar uzun sürdüğü için de özür dilemek istiyorum," dedi ona. "Annemle babam öldükten sonra -Duncan onları öldürttükten sonra," diye düzeltti, "Barrington Malikânesi'ne bir daha adım atacak gücü kendimde bulamadım. Eski uşağımız Hopkins, beni kapıda gördüğünde şoktan bayılacak gibi oldu."

Kadın yüzünü nazikçe kavrarken gözlerini kapattı. "Çok cesursun William. Tüm bunları atlatmak ve yaşamaya devam etmek..."

Kadının ellerinden birini tuttu ve parmak eklemlerine birkaç öpücük kondurdu. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim, güneş ışını. Senden önce, varlığımın doruk noktasının ailemin intikamını almak olduğunu düşünüyordum. Başka bir şey için yaşamak hiç aklıma gelmedi."

Durakladı ve cebinden bir şey çıkardı. "Sonunda hazır olduğumda, bunu almak için eve geri dönmek zorunda kaldım."

William hayatı boyunca hiç kullanmayacağını düşündüğü kutuyu tuttu ve Selina'ya uzattı. İçinden güzel bir yüzük çıkarmak için kapağını hafifçe araladı. Küçük elmaslarla çevrili büyük bir zümrüt, gece yarısı kadifesinden bir denizde parılıyordu.

"Leydi Selina Walford," diye yavaşça konuştu, sesinin bozulmasından korkuyordu. "Sevgili eşim olma onurunu bana bahşeder misiniz?"

"Ah, William," diye boğuldu. "Bu çok güzel. Mümkün değil-"

"Bu annemindi," dedi saygıyla. "Ben çocukken bunu bana sadece birkaç kez göstermiş ve bana bunu bir bayana vermeme söylemişti."

kalbime sahip çık. O da senin almanı isterdi."

"O zaman, evet!" diye güldü ve kollarını ona doladı. "Evet, evet, evet. Seninle evleneceğim!"

Yüzüğü kızın parmağına daha yeni takmıştı ki, ellerini kızın saçlarına geçirdi ve yüzünü öpücüğüyle buluşturmak için kıza doğru eğerek onu çardağın içine geri itti. Onu kendine doğru çekerken eliyle poposunu sıktı, sertliği etinin yumuşaklığına sürtünüyordu. Diğer eli göğsünde gezindi ve göğsünün tam yuvarlaklığını sıkarak onun dokunuşuna doğru eğilmesine neden oldu.

Ona dokunmadan, tadına bakmadan o kadar uzun süre devam etmişti ki, Selina'nın da en az onun kadar aç olduğu anlaşıyordu.

"William," diye nefes nefese kaldı. Gözleri şok içinde açıldı. "Belki de-"

"Kimse uzun bir süre buraya gelmeye cesaret edemeyecek," diyerek boynuna sarıldı ve yumuşak tenini hafifçe ısırdı. Kadının teninden yayılan koku, adamın kendi üzerindeki azıcık kontrolünü de yok etmekle tehdit ediyordu. "Bu gece sadece biz olacağız, güneş ışını."

Kısık sesle güldü. "Bizden başka kimse yok mu?"

Onun tenine karşı gülümsedi. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Bizim için asla bir başkasının olmayacağını?"

"Evet," dedi usulca, elleri adamın geniş omuzlarına gömülmüştü. "Benim için asla başka biri olmayacak William. Sadece sen."

İnledi. "Benim için de aynı şey, güneş ışını."

Başka bir gecede, onunla tatlı bir zaman geçirebilir, onun zevkini çekebilir ve sırayla onu nasıl memnun edeceğini öğretebilirdi. Ama bu gece değil.

Onun için çaresizlikle doluyken değil.

Eteklerini beline kadar itti ve iç çamaşırlarını acımasızca çıkardı. Diziyle bacaklarını birbirinden ayırırken, kızın sıcaklığını avuçladı, onu ıslak ve kendisi için hazır bulduğunda inledi.

"William..." diye inledi, elleri adamın omuzlarına gömülmüştü. "Daha fazla..." Kısık sesle güldü. "Adımı böyle söylemene bayılıyorum, güneş ışını."

Selina, bacakları William'ın etrafını sararken sadece gözlerinin içine baktı. Alt dudağını ısırды ve daha ısrarlı bir sesle "William" diye seslendi.

İnledi ve pantolonunu aşağı çekerek ereksiyonunu ortaya çıkardı. Kız onun ölümü olacaktı, bunu biliyordu.

Ama ölmek için daha iyi bir yol seçemezdi.

Onun içine gömüldü, ruhlarımızı birleştirmeye çalışan bir öpücükle yumuşak çığlığını yuttu. Kızın kılıfı onu sarmalayıp nemli sıcaklığın içinde sıkıca tutarken inledi. Sesin balo salonuna kadar duyulmasından korktuğu için iniltisini bastırmak zorunda kaldı.

Ancak Selina onu arzulayarak çıldırtmaya kararlıydı. "William, lütfen," diye inledi onun altında kıvranarak. "Daha hızlı... daha sert..."

İçine girmeye başlarken kısık sesle güldü. Boynunun omzuyla birleştiği noktayı hafifçe ısırduğında, keskin bir çığlık attı. Onu şiddetle sıktığında bundan hoşlandığını hissedebiliyordu.

"Sessiz ol, güneş ışını," diye tembihledi ona. "Bizi duyup koşarak gelmelerini istemeyiz, değil mi?"

Geniş gözlerle ona baktı ve sözsüzce başını salladı. "Aferin

kızıma."

Tıpkı onun talep ettiği gibi daha hızlı ve daha sert bir şekilde içine girmeye başladı. Kadının içine girerken daha iyi kaldıraç kullanabilmek için bankın arkasına tutundu. O kadar ıslak ve sıkıydı ki, yumuşak miyavlamaları onu arzudan neredeyse delirene kadar tahrik etti.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun, güneş ışını," diye inledi yanağına karşı. "Çok sıcak ve ıslak..."

Selina yüzünü adamın ceketine dönmüş, adam tekrar tekrar içine girerken iniltilerini ceketine bastırıyordu. Selina paramparça olurken yumuşak bir çığlık attı ve onu içinde derin bir şekilde tuttu.

Kendi salıverilmesi onunkinin hemen ardından geldi ve yumuşak bir hırıltı çıkardı, bunun gücü o kadar güçlüydü ki normalde yaptığı gibi toparlanması epey zaman aldı.

Kasılmalar nihayet yatıştığında, onu ezmek için kollarını bankın arkasına dayadı. Selina onu kendine yakın tutmaya devam etti ve o da hayatı boyunca hiç olmadığı kadar mutlu hissederek iç çekti.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ona çapkınca sırıttı. "Seni bu kadar çabuk tekrar istemem çok mu yanlış?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Eh, bu kadar uzun süre ayrı kaldığımıza ve bu kadar çok hazırlık yaptığınıza göre..." Etraflarındaki çardağı işaret etti.

"Elimde değil," diye mırıldandı öpücüklerini çenesinde gezdirirken. "Umarım senin için doyumsuz hale geldiğimi fark ettiğinde beni kendinden uzaklaştırmazsın."

"Nasıl yapabilirdim ki?" diye gülümsedi, parmakları onun saçlarıyla oynuyordu. "Söz konusu sen olduğunda ben de aynı durumdayken?"

William ona bakarken gülümsedi. "Barrington Malikânesi'nde ve diğer tüm malikânelerimizde bir yatak odasını paylaşacağız."

"Bizim mülklerimiz mi?" Selina ona bir kaşını kaldırdı.

"Doğal olarak," diye alay etti. "Benim olan her şey senin olacak."

"Peki ya sadece seni istiyorsam?" diye sordu ona, parmağını göğsünde gezdirirken utangaç bir ifadeyle yukarı baktı.

Onun elini yakaladı ve parmak uçlarını nazikçe emmeden önce hafifçe ısırды. Onun iç çektiğini duydu ve gözlerinin bir kez daha arzuyla karardığını gördü.

"Güneş ışını, zaten senin olan şeyleri istemene gerek yok." Alnını onunkine yasladı ve berrak zümrüt gözlerinin içine derin derin baktı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum William Barrington - can sıkıcı, zorba bir hıyar gibi davrandığında bile!"

Güldü ve onu kollarının arasına aldı. Ailesi öldürüldükten sonra William bir daha asla bu kadar özgürce gülebileceğini ya da kollarındaki genç kadını sevdiği kadar sevebileceğini düşünmemişti.

Selina hayatına girmiş ve kendi etrafına ördüğü tüm duvarları yıkmış, kendisi için yaptığı tüm planları altüst etmişti. Ondan önce, kendisi için Selina'nın onunla paylaşmaya istekli olduğu kadar harika bir gelecek hayal etmemişti. Kız ona birlikte yürüyebilecekleri başka bir yol gösterene kadar hayatını intikama adanmıştı.

Tüm karanlığı, tüm kederi, acıyı ve öfkeyi almış ve hepsini ışıkla doldurmuştu. Onun ışığıyla.

Onu tekrar öptüğünde, bacakları onu sımsıkı sararak kendine çekerken, umduğu her şeyden bile daha iyi bir varoluşa sahip olduğunu biliyordu.

Selina ona sadece yeryüzündeki cenneti getirmekle kalmamış, onu evine de getirmişti.

Son mu?

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Selina ve William'ın ilişkisinin nasıl geliştiğini öğrenmek ister misiniz?
O zaman sevilen çiftin yer aldığı bu ücretsiz kısa öykünün tadını çıkarın!

Şimdi ÜCRETSİZ olarak okumak için BURAYA DOKUNUN! veya
bu bağlantıyı kullanın: [https:// go.sallyvixen.com/Kl4Hc1z](https://go.sallyvixen.com/Kl4Hc1z) doğrudan
tarayıcınızda.

Hayal kırıklığına uğramayacağınızı garanti ederim ♥

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.